

kiều nữ lắm chuyện 4

bởi vì em cao giá

Cecily von Ziegesar

Nguyễn Trương Quý dịch

NXB Hội Nhà văn

kiều nữ lắm chuyện 4

bởi vì em cao giá

Cecily von Ziegesar
Nguyễn Trương Quý dịch

NXB Hội Nhà văn

Cecily von Ziegesar
Nguyễn Trương Quý dịch

kiều nữ lắm chuyện 4
bởi vì em cao giá

GOSSIP GIRL

Copyright © 2003 by Alloy Entertainment

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa Alloy Media, LLC dba Alloy Entertainment và Công ty Văn hóa Phương Nam.

Bản quyền bản tiếng Việt © Công ty Văn hóa Phương Nam, 2010.

Mọi sao chép, trích dẫn phải có sự đồng ý bằng văn bản của

Công ty Văn hóa Phương Nam.

*Làm cho người khác cảm thấy dễ chịu khi quyết định
không trở thành kẻ đánh đá...*

- Ernest Hemingway

Mặt Trời Vẫn Mọc

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Tháng 2 hệt như cô gái ở bữa tiệc tổ chức tại nhà khi bố mẹ làm một “tuần trăng mật thứ hai” ở Cabo tuần trước (tớ biết chắc: buồn). Bạn nhớ chứ - cái cô nàng nôn ra đầy sàn đá hoa Tây Ban Nha trong nhà vệ sinh phòng khách và rồi không chịu đi ấy? Chúng tớ đã phải quăng cái túi khoác vai Dior và cái áo khoác da cừu thêu hiệu Oscar de la Renta của cô ta ra thang máy trước khi cô nàng rút cuộc cũng phải đầu hàng. Tuy nhiên, không giống hầu hết mọi nơi trên thế giới, New York quyết không rơi vào trạng thái trì trệ do tháng 2 gây ra và không để mình trở thành một mảnh đất hoang ảm đạm, xám xịt và giá lạnh. Ít nhất, New York của tớ là thế. Ở Upper East Side này chúng tớ đều biết phương thuốc chữa sự ảm đạm: một bộ váy dạ hội sexy đến điên luôn của Jedediah Angel, một đôi Manolo bọc satin đen, màu son đỏ “Săn Sàng Hay Chừa” mà bạn có thể kiếm ở hiệu Bendel’s, một lọ thuốc tẩy lông loại tốt của Brazil và một lượng dồi dào kem làm rám nắng hiệu Estée Lauder trong trường hợp làn da rám nắng từ hồi đi biển St. Barts kỳ nghỉ Giáng sinh trước đã phai. *Cuối cùng thì*, tất cả chúng tớ đều đang ở học kỳ hai năm cuối. Đơn vào đại học của chúng tớ đã được gửi đi và thời gian biểu của chúng tớ nhẹ nhàng hơn, với giờ nghỉ dài hơn gấp đôi mỗi ngày. Nhờ thế mà chúng tớ có thể đi xem Tuần Thời trang hay đến căn hộ áp mái của một người bạn để uống nước ép không béo, hút thuốc, và giúp nhau khoác lên người những bộ cánh ăn chơi thay vì những buổi chiều kiệt sức vì bài tập về nhà.

Điều cứu vãn khác cho tháng 2 này là có ngày nghỉ yêu thích của tớ, ngày-đúng-ra-toàn-quốc-không-đi-học: lễ Tình nhân. Nếu bạn đã có người yêu, bạn thật may mắn. Nếu bạn chưa có, lúc này là cơ hội để hành động

với cái cậu chàng hấp dẫn mà bạn đã lượn lờ quanh suốt mùa đông qua. Biết đâu đấy? Bạn có thể sẽ tìm được tình yêu đích thực, hoặc ít nhất là đam mê đích thực, và chẳng mấy chốc thì *ngày nào* cũng sẽ giống như ngày lễ Tình nhân thôi. Không thì bạn chỉ có thể ngồi ở nhà mà chát chít buồn thiu, gửi những lời nhắn vô danh cho mọi người và ăn chocolate hình trái tim cho đến khi bạn không thể ních vừa cái quần jeans số 7 nữa. Tùy bạn đấy...

Ngó nghiêng

S và **A** nắm tay nhau đi dạo dọc **Đại lộ Năm** đến quán bar ở **khách sạn Compton**, nơi có thể gặp họ mọi tối thứ sáu, nốc cocktail **Bò Húc** pha với **Veuve Clicquot** và gật gù với nhau, nhận thức rõ ràng mình là cặp hấp dẫn nhất trong quán. **B** không chịu vào **Veronique** - một cửa hàng cho bà bầu ở Madison - với mẹ mình đang có bầu sắp sinh. **D** và **V** cùng mặc áo cổ lọ màu đen giống hệt nhau, chân gác lên nhau khi xem bộ phim lãng nhãng, buồn tẻ của **Ken Mogul** ở rạp **Angelika**. Họ là 2 hạt đậu dị thường, ốm yếu, đầy nghệ sĩ tính trong một vỏ bọc - hoàn hảo một cách quái đản với nhau, bạn chỉ muốn hét lên với họ. “Này, cái gì làm chúng mày cặp được với nhau *lâu* thế?” **J** ngồi trên xe bus xuyên thành phố dọc đường 96, chăm chú nghiên cứu một bản giới thiệu phẫu thuật thu nhỏ ngực. Tớ hẳn sẽ đi phẫu thuật nếu tớ có cặp D - đôi như của cô ấy... à, ý tớ là cặp giày. Cậu **N** đẹp lộng lộng đang chơi một trận say sưa khúc côn cầu trên băng với đám bạn ở **Sân băng Bầu trời**. Cậu ta dường như không bận tâm đến việc không có bạn gái. Điều đó có nghĩa là cậu ta sẽ không gặp rắc rối gì khi tìm một ai đó mới...

Và cuối cùng: Ai sẽ đỗ sớm??

Tuần này, cái nhóm nhỏ ồn ào của chúng tớ đang chờ xem liệu chúng tớ có được nhận vào những trường đại học hàng đầu đất nước không. Thế đấy. Chẳng còn thì giờ cho bố mẹ bọn tớ dựng thêm kệ sách nào trong phòng đọc tại nhà. Chẳng có thì giờ để nhờ vả một người bạn học cũ nào khác của bố mẹ để gửi một thư tiến cử đến phòng giáo vụ trường đại học. Cũng

chẳng có thì giờ để diễn trong vở kịch nào ở trường nữa. Các phong bì đã được gửi đi cả rồi.

Tớ muốn dành một khoảnh khắc để nhắc rằng các quyết định là hoàn toàn có tính riêng tư bởi vì về căn bản chúng ta là những sinh vật hoàn thiện. Chúng ta thông minh, đẹp đẽ, có nề nếp và biết biện luận, với cha mẹ có thể lực và học bạ hoàn hảo (ngoại trừ có tí vết, như kiểu bị đuổi khỏi trường nội trú hoặc phải thi kỳ thi dự bị đến 8 lần).

Tớ cũng muốn đưa ra một vài lời khuyên cho chúng mình để *được* đỗ sớm: Cố gắng không nhắc đến nó *quá* nhiều, được không? Những người còn lại có vài tháng để chờ đợi, và nếu bạn muốn được đi cùng nhau, bạn tốt hơn không nên đề cập đến những từ về các trường **Ivy League**^[1] trong câu chuyện của bọn mình. Bố mẹ chúng tớ đã làm điều đó đủ rồi, xin cảm ơn bạn rất nhiều. Đó không phải là một chủ đề để gây cãi cọ.

Tớ nghĩ sẽ an toàn khi nói về việc chúng ta đang chịu đựng cơn sốt giam mình trong mùa đông cuối cùng và chờ tin từ đại học. Giờ là lúc chạy nhảy tự do chút! Thử nghĩ xem, chúng ta càng hoạt động nhiều, ngày tháng càng chóng trôi qua. Và tin tớ đi, mọi điều xấu xa chúng ta dựng nên sẽ được tán tụng, bôi móc và nguyên rủa một cách quá đáng, ngay bây giờ, bởi chính những người thân yêu. Tớ có làm bạn ngán ngẫm không vậy?

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

^[1]8 trường hàng đầu ở miền Đông nước Mỹ.

B kết bè với J nhờ vòng ngực

“Chỉ tí ti khoai tây chiên với tương cà chua thôi ạ,” Jenny Humphrey bảo Irene, quý bà phục vụ bữa trưa một trăm tuổi có râu đứng đằng sau quầy thu ngân ở căn tin tầng hầm của trường nữ học Constance Billard. “*Tí ti* thôi ạ,” Jenny lặp lại. Hôm nay là ngày đầu tiên tập hợp nhóm đồng đẳng, và Jenny chẳng muốn các trưởng nhóm nghĩ mình chỉ là đồ con lợn.

Nhóm đồng đẳng là một chương trình mới mà trường đang thử nghiệm. Thứ hai hàng tuần vào giờ ăn trưa, các cô gái mới nhập học sẽ gặp nhau theo nhóm 5 người với hai chị trưởng nhóm để thảo luận về các vấn đề áp lực nhóm, hình dáng cơ thể, về con trai, tình dục, ma túy, rượu chè, và bất cứ vấn đề nào khác khiến các cô lính mới bận tâm hay hai chị trưởng nhóm kia nghĩ là đủ tầm quan trọng để nói. Ý nghĩa của hoạt động này là các chị lớn chia sẻ kinh nghiệm của họ với các em trẻ hơn và bắt đầu một cuộc đối thoại đồng cảm, các em trẻ hơn sẽ cho biết các quyết định của họ thay vì cứ mắc những sai lầm ngu ngốc gây nguy hại của bọn trung học làm mất mặt cha mẹ hay nhà trường.

Với trần nhà nhiều dầm, tường ốp gương và bàn ghế bằng gỗ bulo hình thức hiện đại, căn tin trường Constance Billard trông giống một nhà hàng mới mở hấp dẫn hơn là một nhà ăn trường trung học. Cái căn tin cũ xám xịt đã được cải tạo lại hồi hè năm ngoái bởi quá nhiều học sinh đã ra ngoài ăn trưa hoặc mang đồ ăn từ nhà đến, làm cho trường mất một khoản kha khá vào chỗ thức ăn thừa bỏ đi. Căn tin mới này đã dành một giải thưởng kiến trúc vì thiết kế hấp dẫn và nhà bếp tối tân của nó. Giờ nó là nơi đàn đúm ngay trong trường được bọn học trò yêu thích, bất kể việc Irene và những bà bạn chí thân già nua cục cằn, ki kiết, móng tay đen đúa ghê rợn vẫn là những người phục vụ đồ ăn với những thực đơn Mỹ tân thời đã được cập nhật.

Jenny đi len lỏi qua đám những cô nàng mặc váy xếp nếp đồng phục bằng len xám, hạt dẻ hay xanh hải quân, đang lấy bánh kẹp cá ngừ hun mù

tạt cùng nước uống Red Bliss, đang buôn chuyện về những bữa tiệc họ tham dự cuối tuần trước. Jenny trượt cái khay thép không gỉ lên mặt bàn tròn để trống đã được đặt riêng cho nhóm đồng đẳng A và ngồi xuống quay lưng lại bức tường gương, như thế khỏi nhìn chính mình trong khi ăn. Nó nôn nóng muốn biết hai vị trưởng nhóm của mình là ai. Vì cuộc đua tranh lâu nay vẫn diễn ra thật tàn khốc, nên việc làm trưởng nhóm là một cách tương đối chẳng đau đớn gì để trưng ra cho các trường đại học thấy bạn thật sự có tham gia vào các hoạt động trong trường trung học cho dù đơn xin học của bạn đã nộp vào rồi. Cũng hết như có thêm chứng chỉ là từng ăn khoai tây chiên và nói về sex trong 50 phút.

Ai mà không muốn làm thế chứ?

“Chào Ginny.” Blair Waldorf, cô gái đánh đá đáng ghét, phù phiếm nhất trong khóa sắp tốt nghiệp còn lại, hay có thể là thế giới còn lại, thả cái khay lên chỗ trước mặt Jenny và ngồi xuống. Nó vén mái tóc nâu sẫm ngang vai ra sau vành tai và khẽ cắn nhả khi nhìn vào bóng mình trong gương. “Mình không thể đợi phút nào đến lúc cắt tóc nữa.” Nó liếc sang Jenny, nhặt nĩa lên, gạt lớp kem được đánh kỹ trên mặt cái bánh chocolate của mình. “Chị là trưởng nhóm của nhóm A. Em ở nhóm A phải không?”

Jenny gật đầu, bám chặt lấy cái ghế đang ngồi và nhìn chăm chăm đầy thảm thiết xuống món khoai tây chiên đầy mỡ lạnh ngắt của mình. Nó không thể tin nổi sao mình lại xúi quẩy thế. Không chỉ vì Blair Waldorf là học sinh năm cuối đáng kinh hãi nhất trong trường, mà còn là bồ cũ của Nate Archibald. Blair và Nate đã từng là một cặp hoàn hảo, những người như thế định mệnh sinh ra là sánh vai nhau mãi mãi. Ấy thế nhưng rồi sự lạ vẫn cứ xảy ra. Nate đá Blair để theo Jenny sau khi gặp Jenny ở công viên và kết thân.

Đó là lần cặp kè đầu tiên của Jenny, và Nate là tình yêu đầu đời của nó. Nó chưa từng mơ đến việc có một bạn trai hơn tuổi, mà lại là một anh chàng vừa đẹp trai vừa vui tính như Nate. Nhưng sau một vài tháng quá tốt để có thật, Nate chán Jenny và làm tan nát tim nó bằng cách tàn nhẫn nhất là bỏ rơi nó đúng đêm giao thừa. Bây giờ, nó và Blair Waldorf thực sự có

vài điểm chung - cả hai đều bị đá bởi cùng một gã. Có chuyện đó hay không thì cũng chả có gì khác đi. Jenny chắc chắn rằng Blair vẫn ghét cay ghét đắng nó.

Blair biết rõ mười mười Jenny là cái “con đĩ non” đầu óc rỗng tuếch đã đánh cắp Nate của mình, nhưng nó cũng biết là Nate đã đá văng Jenny sau khi vài bức hình trông rất nhục nhã chụp hông trần của Jenny trong bộ đồ lót dây bị tung lên mạng ngay trước đêm giao thừa. Blair hình dung Jenny đã lãnh đủ sự trừng phạt đích đáng, và nó thật sự không còn bận tâm với việc ghét con nhỏ này thêm tí nào nữa.

Jenny nhìn lên. “Thế ai là đồng trưởng nhóm ạ?” nó rụt rè hỏi. Nó ước những thành viên khác của nhóm mau mau đến trước khi Blair bẻ gãy đầu nó với những cái móng tay được sơn giữa tuyệt hảo màu hồng điểm viền xanh opal.

“Serena sẽ đến.” Blair nhướng mắt lên. “Em biết chị ấy chứ. Lúc nào cũng đến muộn.” Nó lùa tay vào tóc, ướm thử chỗ dự định cắt để đến cuộc hẹn giữa hai tiết học. Nó định nhuộm chúng màu nâu gụ để xóa đi mấy lọn tóc highlight màu đồng hun, và sau đó thì nó muốn cắt ngắn, theo kiểu hiện đại, cực kỳ sành điệu, như của Audrey Hepburn trong phim *Làm Thế Nào Để Đánh Cắp Triệu Đô*.

“VẬY Ạ?!” Jenny đáp lại vẻ nhẹ nhõm. Serena van der Woodsen là bạn thân của Blair, nhưng cô chả hề đáng kinh hãi tí nào, vì cô thực sự rất *tử tế*.

“Chào cả nhà. Đây là nhóm A phải không ạ?” Một cô nàng lính mới cao kều, mặt tàn nhang tên là Elise Wells ngồi xuống cạnh Jenny. Cô bé có mùi như mùi phấn rôm trẻ con, và mái tóc màu vàng rơm của cô được cắt ngang cằm với cái mái dày che trán, giống y như loại dầu mà vú nuôi cắt cho vào lúc bạn lên 2. “Em phải nói với các chị là em có một vấn đề về ăn uống,” Elise thông báo. “Em không thể ăn nơi công cộng.”

Blair gật đầu và đẩy miếng bánh chocolate ra xa. Các trưởng nhóm được cô giáo phụ trách y tế, cô Doherty, nhắc rằng phải lắng nghe và cố gắng nhạy cảm, đặt bản thân mình vào vị trí các bạn gái trẻ hơn. Mọi thứ cô ấy

từng nói đến trong các giờ sức khỏe ở năm lớp 9 là về các bạn trai mà cô đã có và mọi tư thế quan hệ tình dục mà cô đã thử. Thực sự thì cô Doherty vẫn là một trong những giáo viên mà Blair đã chọn làm một người tiến cử phụ vào trong đơn gửi văn phòng trường đại học Yale, và nó thật sự muốn mình là người trưởng nhóm nổi bật nhất ở lớp tốt nghiệp. Nó muốn các lính mới trong nhóm thích nó - mà không, *ngưỡng mộ* nó - và nếu một trong số họ có vấn đề về việc ăn nơi công cộng, Blair thề không ngời đầy mà tọng chocolate vào miệng mình, càng đặc biệt không nên khi đã nảy kế hoạch vút nó đi càng nhanh càng tốt khi chuông reo.

Blair kéo một tập thông báo từ cái túi Louis Vuitton màu đỏ to đùng của mình. “Thân hình và lòng tự trọng là hai vấn đề chúng ta sẽ thảo luận hôm nay,” nó bảo Elise và Jenny, cố gắng nói một cách chuyên nghiệp. Nó sốt ruột bổ sung, “nếu như đồng trưởng nhóm của chị và những thành viên còn lại trong nhóm có ý định ra đây.” Vậy có tí ý nghĩa vật lý gì cho vai trò trưởng nhóm của Serena nếu như cô có đúng giờ đi nữa?

Hiển nhiên là không.

Ngay sau đó, trong cơn gió lốc của chiếc khăn cashmere màu xám lông bồ câu và mái tóc vàng nhạt sáng lung linh, Serena van der Woodsen trườn nhẹ thân mình rám nắng thon thả vào cái ghế cạnh Blair. Ba cô gái còn lại của nhóm A lếch thếch theo cô như đàn vịt con. “Để xem chúng mình sẽ được Irene nhờ cho cái gì đây!” Serena thăm cầu khẩn, đặt mạnh cái đĩa hành chiên thái lát xuống giữa bàn. “Mình đã bảo bà ấy là hội mình đang có một buổi họp đặc biệt và đang *đổi ngẫu* .”

Blair liếc mắt cảm thông sang Elise, vốn đang nhìn trừng trừng vào cái đĩa hành bằng cặp mắt xanh dưới hàng lông mi vàng mà lẽ ra sẽ rất đẹp nếu cô thử một ít mascara Stila nâu sẫm đánh vuốt dài ra. “Các bạn đến muộn,” Blair bắt lỗi, thả mấy tờ chương trình cho Serena và 3 cô bé mới. “Tôi là Blair,” nó nói. “Còn các bạn...?”

“Mary Goldberg, Vicky Reinerson và Cassie Inwirth,” 3 cô gái đồng thanh.

Elise thúc vào khuỷu tay Jenny. Mary, Vicky và Cassie là bộ ba dính nhau như sam đến khó chịu nhất trong các cô gái mới lên cấp. Họ luôn chải tóc cho nhau ngay trong hành lang sảnh, và làm cái gì cũng cùng nhau, kể cả đi tiêu.

Blair liếc xuống tờ nội dung và đọc to, “Hình ảnh cơ thể: chấp nhận và thể hiện con người vốn có của bạn”. Nó nhìn lên và mỉm cười với những thành viên mới một cách mong đợi. “Có bạn nào có vấn đề gì về cơ thể muốn nói ra không?”

Jenny cảm thấy máu dồn lên cổ và mặt khi nó rất mong muốn nói về vụ tư vấn thu ngực của mình. Nhưng trước khi nó nói ra lời, Serena đã kịp ngoạm lấy một lát hành cực đại vào cái miệng thanh tú của mình và xen vào: “Tớ có thể nói trước được không?”

Blair cau mày nhìn người bạn thân của mình, nhưng Mary, Vicky và Cassie gật đầu tha thiết. Lắng nghe cái gì Serena van der Woodsen nói cũng thú vị hơn bất kỳ cuộc thảo luận ngu xuẩn nào về hình ảnh cơ thể.

Serena đập khuỷu tay xuống tờ nội dung và tựa cái cằm đẹp như tạc của mình vào đôi bàn tay được làm móng, cặp mắt màu xanh đậm to nhìn chăm chăm mơ màng vào bóng hình mình trong gương trên tường. “Tớ đang điên lên vì yêu,” cô thở dài.

Blair lại cầm nữa và xấn vào miếng bánh lần nữa, quên mất tình-đoàn-kết-không-ăn của mình với Elise. Serena thật là quá sức vô duyên. Thứ nhất là cái tay mà cô ấy “điên lên vì yêu” kia là cái gã anh trai con bố dượng của Blair, cái gã hippy giả cầy, chơi guitar, tóc tết bím luống cày mà Serena cũng yêu thì thật lố bịch. Và thứ hai là, mặc dù Nate đã đá Blair tận tháng 11 nhưng Blair vẫn chưa thể nguôi ngoai, rồi cái từ *yêu* làm cô chỉ những muốn liệng phăng ngay mấy cái bánh. “Tôi nghĩ chúng ta chỉ đem *họ* ra để nói về vấn đề của của *họ*, chứ không phải để nói về *bản thân mình*,” cô rít lên với Serena. Hiển nhiên là nếu Serena thực sự đã gây phiền cho nhóm, cô ta phải tự biết chứ.

Serena đã từng bỏ việc tập huấn ở nhóm để đi xem phim với Aaron, và giống như một con ngốc khờ khạo, Blair đã bảo vệ cô ta. Nó nói với cô Doherty là Serena bị đau nửa đầu nhưng nó muốn cá nhân mình sẽ cáng đáng các vấn đề chính mà họ đưa ra trong buổi tập huấn nhóm cho đến khi Serena khỏe lại. Điều ấy là bình thường. Mỗi khi Blair làm cái gì tốt cho ai đó, nó luôn cảm thấy hối tiếc.

Đây là lý do giải thích tại sao lúc nào nó cũng lại là một đứa đáng ghét đến vậy.

Serena nhún vai. “Tớ nghĩ tình yêu là một chủ đề hay hơn nhiều so với thân thể chứ. Tớ nghĩ, bọn mình ai cũng nói về cơ thể đến chán ốm từ hồi học môn sức khỏe lớp 9.” Cô nhìn sang mấy cô bé ngồi quanh bàn. “Đúng không nào?”

“Tôi chỉ nghĩ chúng ta nên theo tờ chương trình,” Blair khẳng khẳng ngoan cố.

“Tùy vào các bạn thôi,” Serena nói với các cô bé còn lại.

Mary, Vicky và Cassie vênh tai lên háo hức đợi nghe chuyện tình trường của Serena. Elise với tay xọc vào một khoanh hành, những ngón tay run run nhón lấy rồi rụt phắt lại như thể sẽ bị bỏng đến nơi. Jenny liếm cặp môi nẻ vì mùa đông của mình. “Nếu nhóm mình định nói về hình ảnh cơ thể, em nghĩ là em có điều để nói,” nó nói với cả nhóm, giọng nó hơi do dự. Nó nhìn thấy Blair đang gật đầu và mỉm cười khích lệ.

“Ừ, sao, Ginny?”

Jenny lại nhìn xuống bàn. Tại sao nó đi nói với họ chuyện này? Bởi vì *mình cần nói ra với ai đó*, nó nghĩ. Nó buộc mình phải nói tiếp cho dù sự xấu hổ làm mặt nó đỏ lựng lên. “Cuối tuần em có một buổi khám tư vấn về giảm vòng ngực.”

Mary, Vicky và Cassie thu mình vào ghế để lắng nghe. Hóa ra nhóm không chỉ là nơi để thu hoạch những khuynh hướng thời trang mới nhất từ 2 cô gái sành điệu nhất trường mà giờ còn là nguồn buôn chuyện chính nữa!

“Em đã xin cái hẹn,” Jenny tiếp tục, “nhưng rồi em chẳng đi nữa.” Nó đẩy cái đĩa ra xa và uống một ngụm nước, gắng bỏ qua những cái nhìn tò mò của các cô gái khác. Cả nhóm thì im lìm bất động, và kiếm được chú ý của Blair và Serena thì chẳng dễ dàng gì.

Elise nhặt lên một khoanh hành, cắn một miếng nhỏ và đánh rơi nó xuống đĩa. “Cái gì khiến cậu thay đổi ý định?” cô hỏi.

“Cậu không cần phải trả lời câu hỏi đó,” Blair cắt ngang, nhớ vài điều cô Doherty đã nói trong buổi tập huấn rằng không nên đẩy thành viên trong nhóm phải mở toang ra trước khi họ sẵn sàng muốn. Nó liếc nhìn đồng trưởng nhóm. Serena đang bận thả hồn đâu đâu với cái nhìn xa xôi, mơ màng và không chắc đã nghe được lấy một từ của người khác đang nói. Blair quay lại với Jenny và cố gắng nghĩ xem có cái gì mang ra để nói sao cho Jenny không cảm thấy mình là người duy nhất trong nhóm có vấn đề về kích cỡ ngực.

“Tớ luôn luôn muốn có bộ ngực lớn hơn. Tớ đã nghĩ rất nghiêm túc đến việc bơm ngực.” Đó không hoàn toàn là một lời bịa. Blair chỉ có cỡ B và luôn mong đạt cỡ C.

Ai không thể chứ?

“Thế cơ à?” Serena hỏi lại, lúc này đã trở lại mặt đất. “Từ lúc nào vậy?”

Blair tức tối cắn miếng bánh. Sao Serena lại cứ cố gắng phá hoại kỹ năng lãnh đạo của nó thế nhỉ? “Cậu không biết tất cả về mình đâu,” nó ngoạm miếng bánh.

Cassie, Vicky và Mary đá chân nhau dưới bàn. Thật là ly kỳ! Serena van der Woodsen và Blair Waldorf đang có một cuộc đấu, mà họ lại đang được chứng kiến từng từ một chứ!

Elise dùng móng tay chải chải mái tóc vàng của mình. “Mình nghĩ thật sự, phải, rất kinh ngạc khi cậu cho bọn mình biết, Jenny à.” Cô mỉm cười bẽn lễn với Jenny. “Và mình nghĩ cậu thật dũng cảm khi không làm việc đó.”

Blair cau có. Tại sao nó không thể nói rằng Jenny đã dũng cảm ra sao thay vì đưa ra câu chuyện kỳ quặc về việc muốn bơm ngực? Ai mà biết những đứa mới vào này sẽ đi nói những gì về nó sau khi nhóm giải tán? Nó chợt nhớ vài điều mà cô Doherty đã đưa ra trong buổi tập huấn.

“Nào. Tôi nghĩ chúng ta đã định nói về sự tin cậy trước khi chúng ta bắt đầu. Các bạn biết đó, như là việc những gì chúng ta nói ở đây sẽ không mang ra nói ở bên ngoài nhóm, phải không nhỉ?”

Đã quá muộn. Vấn đề là hờ ra phút nào thì các cô gái trong trường sẽ nhỏ to chuyện bơm ngực nóng hổi của Blair Waldorf. *Tớ nghe là con đó sẽ đợi đến sau khi tốt nghiệp ... vân vân.*

Jenny nhún vai. “Đồng ý. Em thì chả bận tâm các chị và các bạn sẽ kể cho ai nghe.” Điều này thì không giống như lúc muốn che giấu chuyện ngực ngiếc dở hơi nữa. Đẳng nào cũng kể ra mất rồi.

Elise cúi xuống và nhặt lên cái ba lô Kenneth Cole màu be của mình. “Chỉ còn tám phút nữa là chuông reo. Em muốn đi ra kia mua sữa chua được không ạ?” cô hỏi.

Serena đẩy đĩa hành về phía Elise. “Ăn thêm chỗ này đi,” cô nhiệt tình đề nghị.

Elise lắc đầu, khuôn mặt tàn nhang ửng hồng. “Không, cảm ơn chị nhưng mà em không ăn ở nơi công cộng.”

Serena nhăn mặt. “Thế à? Thật buồn cười.” Cô cau mày vì bị Blair thúc vào tay đau điếng.

“Oái! Chúa ơi, cái gì thế?”

“Nếu cậu còn thực sự muốn tiếp tục tập huấn việc làm trưởng nhóm, thì đây là để nhắc cậu,” Blair gầm gừ trong cổ họng.

“Em có thể đi được bây giờ không ạ?” Elise hỏi lại.

Một ý nghĩa lóe lên trong đầu Blair. Nó nghĩ có khi các thành viên mới sẽ thực sự yêu quý nó nếu nó cho họ nghỉ sớm. Nó có thể dùng 8 phút còn lại để đến hiệu làm đầu sớm một chút. “Tất cả các bạn có thể đi,” nó nói,

mỉm cười ngọt ngào, “trừ khi bạn thật sự muốn ở lại và nghe Serena nói về tình yêu trong thời gian còn lại.”

Serena đưa tay vòng ra sau đầu và ngược lên trần nhà. “Tớ có thể nói về tình yêu cả ngày.”

Jenny đứng dậy. Kể từ khi Nate bỏ rơi nó, tình yêu là thứ cuối cùng nó muốn nói đến. Rõ buồn cười - nó nghĩ Blair là trưởng nhóm mà nó không thể tiếp xúc nổi, nhưng giờ vị trí ấy lại chuyển sang Serena.

Elise cũng đứng dậy, kéo mạnh cái áo len cổ lọ màu hồng quá cỡ như thể nó quá chật. “Không phản đối, nhưng nếu em không ăn một cốc sữa chua trước khi giờ ăn trưa qua, thì em không trụ nổi giờ địa lý.”

“Tớ sẽ đi mua một cốc cùng cậu,” Jenny bảo bạn, lợi dụng để làm cái cơ chuồn khỏi bàn.

“Tôi cũng đi luôn với các bạn,” Blair ngáp, đứng dậy theo.

“Cậu đi đâu vậy?” Serena hỏi gặng một cách ngây thơ. Bình thường vào thứ hai sau bữa trưa, 2 cô sẽ sử dụng giờ nghỉ đúp xa xỉ của mình ở quán *Cái Lỗ của Jackson*, uống capuccino và lên những kế hoạch hoành tráng thú vị cho mùa hè sau khi tốt nghiệp.

“Không phải việc của cậu,” Blair cáu kỉnh. Nó đã định rủ Serena đi cùng đến hiệu làm đầu, nhưng giờ thì Serena như một con công chúa ngây dại, chả còn biết gì đến xung quanh. Nó rũ mái tóc qua vai và khoác túi lên tay. “Gặp các cậu tuần sau,” nó chào Mary, Vicky và Cassie và theo sau Jenny cùng Elise ra cửa để leo cầu thang lên đường 93.

Trong căn tin đông đúc, Vicky nhòai người ra nửa bàn trống, “Giờ nói đi chị,” cô giục Serena.

Mary hút một hơi sữa và gật đầu khấn khoản. “Vâng, vâng. Nói đi ạ.”

Cassie nắm chặt cột tóc đuôi ngựa màu nâu nhạt của mình. “Kể cho bọn em mọi thứ đi.”

Một thứ bài tập ở nhà khác thường

“Vậy em muốn quay cái gì trước tiên đây?” Daniel Humphrey hỏi Vanessa Abrams, bạn thân và cũng là bạn gái mới quen được 6 tuần của cậu. Dan học ở trường dự bị nam sinh danh tiếng Riverside ở mạn Upper West Side, còn Vanessa học ở Constance Billard, nhưng cả hai được phép hợp tác trong một dự án dành cho năm cuối có tên *Làm Thơ*. Vanessa, một nhà đạo diễn hứa hẹn, sẽ quay Dan, nhà thơ sắp nổi và ngôi sao bất ngờ trong các bộ phim của Vanessa. Theo kịch bản thì Dan sẽ viết và gọt giũa thơ mình.

Không phải đích xác là thứ chất liệu dễ khiến dân tình đổ xô đến quây vé, nhưng Dan cũng khá là đáng yêu trong bộ dạng nghệ sĩ lôi thôi, đầu bù tóc rối, kiểu ưu thời mẫn thế mà người ta chắc chắn sẽ muốn coi.

“Hãy ngồi xuống cạnh bàn rồi viết cái gì đấy vào trong mấy quyển sổ bìa đen giống như anh hay làm ấy,” Vanessa chỉ dẫn, nhìn chăm chú vào ống kính của cái máy quay kỹ thuật số xem ánh sáng đã được chưa. “Anh có thể lau mấy thứ bẩn bẩn trên bàn đi được không?”

Dan lùa tay qua bàn và gạt các thứ bút, kẹp, giấy vụn, dây chun, sách, vỏ bao thuốc Camel không đầu lọc, bao diêm cùng vỏ lon Coke làm chúng rơi loảng xoảng xuống sàn nhà trải thảm nâu. Họ quay phim trong phòng Dan vì đây là chỗ cậu thường ngồi học. Thêm vào đó, sẽ còn có một cảnh đi xuyên qua công viên từ trường Constance Billard ở đường 93 Đông giữa đại lộ Năm và quảng trường Madison đến tòa nhà căn hộ của Dan trên đường 99 Tây và đại lộ West End.

“Mà có khi anh cởi áo ra đi,” Vanessa gợi ý. *Làm Thơ* là nhằm thể hiện một quá trình nghệ thuật, minh họa rằng cái gì *không* đạt được trong sáng tác cũng quan trọng như cái đạt được. Có nhiều cảnh quay Dan vò nát giấy và ném đi một cách giận dữ ra phòng. Vanessa muốn thể hiện việc viết lách đó - hay là sáng tạo bất cứ thứ gì - không chỉ là một lao động tinh thần: nó là hoạt động *thể chất*. Cộng thêm vào đó, Dan có những múi cơ nhỏ rất đẹp ở lưng mà cô không thể bỏ lỡ để đưa vào phim.

Dan đứng dậy và kéo cái áo thun màu đen ra khỏi người, liệng nó lên cái giường bừa bộn của mình, chỗ con mèo Marx già béo ị của gia đình Humphrey đang nằm ngủ giữa giống như một con cá voi đầy lông ở bãi biển. Mọi thứ trong căn hộ Dan ở chung với bố, Rufus, một biên tập viên vô danh của các nhà thơ thế hệ Beat, ^[1] và em gái của mình là Jenny đều bừa bãi, rơi vãi khắp nơi, hoặc là rất lộn xộn với đầy lông mèo và bụi bặm. Nó là căn hộ rộng, sáng, trần cao, nhưng gần 20 năm nay không được dọn dẹp sạch sẽ, và những bức tường lở lói đang đòi thay lớp sơn mới. Dan và bố cùng em gái hiếm khi vứt được cái gì đi, mà lại thêm vào đó, trên những đồ đạc đã vỡ xuống cùng sàn gỗ trầy xước rải đầy báo, tạp chí cũ, các quyển sách hết thời, những cỗ bài dờ, mấy cục pin đã dùng và những cái bút chì cùn. Đó là nơi mà café của bạn có thể dính lông mèo ngay phút bạn rót ra, và đây cũng là vấn đề Dan phải đương đầu thường xuyên vì cậu ta nghiện café nặng.

“Em có muốn anh nhìn vào máy quay không?” Cậu hỏi khi ngồi xuống cái ghế gỗ mòn của mình và xoay nó hướng về phía Vanessa. “Anh để quyển sổ lên đùi và viết như thế này nhé,” cậu giải thích.

Vanessa quỳ xuống và ngó vào ống kính máy quay. Cô đang mặc cái áo đồng phục trường Constance Billard màu xám có chiết ly và quần bó đen, mà cái thảm lông nâu cọ vào đầu gối cô sao mà cứng đến đau rát. “Ừ, như thế đẹp đấy,” cô lẩm bẩm. Ồ, trông ngực của Dan sao mà xanh xao và mềm mại thế! Cô có thể nhìn thấy từng cái xương sườn, và những đường lông tơ nâu hồng hấp dẫn chạy từ bụng dưới lên đến rốn của cậu. Cô tiến lên từng tí một bằng đầu gối, cố gắng lại gần hết mức có thể mà không làm hỏng khuôn hình.

Dan cắn đuôi bút, mỉm cười và đặt bút viết. *Nàng có cái đầu cao trọc, nàng luôn mặc đồ đen, nàng cần một đôi ủng lính mới, và nàng ghét làm đom. Nhưng nàng là kiểu cô gái tin ở bạn và đã bí mật đem đăng bài thơ hay nhất của bạn lên The New Yorker . Tôi đoán bạn có thể nói tôi yêu nàng.*

Chắc chắn đó là thứ sến nhất mà cậu từng viết, nhưng nó không phải là thứ “Những tác phẩm hay nhất” cậu định đăng.

Vanessa tiến lên thêm, cố gắng ghi hình cái mẩu trắng nhô lên nơi đốt tay của Dan khi cậu đang nguệch ngoạc. “Anh đang viết gì thế?” Cô ấn nút ghi âm trên máy quay.

Dan nhìn lên, cười toét miệng với cô qua mái tóc bồm xồm của mình, đôi mắt nâu vàng sáng lên. “Nó không phải là một bài thơ. Nó chỉ là một câu chuyện về em thôi.”

Vanessa cảm thấy nóng cả người. “Đọc to lên nào.”

Dan gãi cằm về ngưỡng ngáp và đăng hăng hống. “OK. Cô ấy có cái đầu cạo trọc...,” cậu bắt đầu đọc.

Vanessa đỏ mặt khi nghe và đánh rơi máy quay xuống sàn. Cô đi bằng đầu gối lại chỗ Dan ngồi, bỏ quyển vở của cậu ra, và đặt đầu mình vào lòng Dan.

“Anh có biết là chúng mình hay nói về sex mà chưa bao giờ thử không?” cô thì thầm, môi cô chà xát lên mặt vải thô nhám của chiếc quần cộc xanh lục kiểu lính của cậu. “Tại sao chúng mình không làm bây giờ nhỉ?”

Cô cảm thấy bên dưới má cô Dan đang cương lên. “Bây giờ?” Cậu nhìn xuống và dùng tay mân mê ngón tay dọc theo vành tai Vanessa. Cô có bốn lỗ xo khuyên mỗi bên, nhưng không cái nào đeo khuyên cả. Cậu thở sâu. Cậu đã định dành sex cho giây phút nào nên thơ và đúng lúc. Có thể lúc này là đúng lúc, một khoảnh khắc thật tự nguyện. Nó dường như thích hợp và lại hơi buồn cười khi chỉ đúng một tiếng nữa cậu sẽ quay lại lớp dự bị ở trường Riverside, ngồi học lớp tín chỉ Latin kỳ cuối, nghe tiến sĩ Werd đọc thơ Ovid bằng cái giọng Latin trịnh trọng quá mức của mình.

Nhập môn với món sex trong giờ nghỉ đúp - món quà mới nhất trong chương trình học mùa xuân.

“OK,” Dan gật đầu khích lệ Vanessa.

^[1]Beat là phong trào thơ cách tân cuối những năm 1950 ở Mỹ, tập hợp nhiều văn nghệ sĩ tên tuổi có tìm tòi táo bạo, ảnh hưởng đến lối sống thanh niên Mỹ những năm 1960 (N.D).

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Từ chối sớm

Tớ có nghe rằng những trường hàng đầu thông đồng với nhau để làm nên ưu thế của họ: Năm nay, họ không nhận ai sớm cả. Có thể đó chỉ là một tin đồn vớ vẩn. Nhưng nếu bạn không được báo đỗ sớm, hay nghĩ theo cách này: Có thể bạn *quá* hoàn hảo. Họ chỉ đơn giản là không xử lý được. Và thử nghĩ xem vui cỡ nào khi chúng ta sẽ lại gặp nhau làm bè đảng ở cùng một trường đại học cộng đồng [u](#)-chứ!

Phẫu thuật hay không, đó là vấn đề

Ý tưởng giải phẫu thẩm mỹ cơ thể của ai đó luôn làm tớ khiếp hãi, chẳng phải vì tớ không thấy ca sĩ Dolly Parton tuyệt vời. Bà ấy trông chả giống mới 40 tuổi tí nào mà phải như đã 200 tuổi rồi ấy. Nhưng tớ lo là bác sĩ sẽ có thể gây sai lầm và làm bẹp dí một bên ngực hay để lại một cái lỗ mũi trên đó. Dĩ nhiên, tớ yếu điệu thực nữ như mọi cô gái, và tớ biết mọi chuyện quan trọng ra sao khi cảm thấy ổn về ngoại hình của mình. Bạn nghĩ sao khi bạn thấy một cậu trai đẹp đã man trên phố và bạn nói với người bạn đi cùng, “Nhìn *hắn* kìa!” và rồi cô bạn làm cái vẻ mặt kiểu “nó trông *xí* lắm”? Chúng ta đều có khẩu vị đa dạng nhưng *chung nhất* để ai đó nhìn vào bạn và nghĩ, *ngon ngon dễ thương ghê*, chẳng liên quan đến việc *bạn* nghĩ bạn giống cái gì. Bạn chỉ phải học cách nhìn ra họ nhìn thấy gì.

E-mail của bạn

H: Gái Nhiều Chuyện thân mến,

Tôi nghe nói bạn đã được đỗ sớm vào Bryn Mawr và bạn không bình thường vì bạn thích đến trường với các cô gái và bạn là một cô nàng đồng

tính lực lưỡng chơi bóng chuyên.

- dorf

 Chào dorf,

Cái tên dorf là gì thế? Tớ từ chối hưởng ứng cái kiểu hài hước của bạn hoặc tiết lộ cho bạn biết tớ được nhận vào trường nào, nhưng mẹ và chị tớ đều từng tới trường Bryn Mawr, bị đoán thử xem nào? Họ đều *hot* cả đấy.

- GNC

Giờ phải mau về nhà và kiểm tra trong hòm thư xem có cái phong bì cỡ lớn nào trông quan trọng mà có thể quyết định cả tương lai sắp tới của mình không. Ước gì tớ gặp may!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

^[1]Ở Mỹ, ngoài nhóm *Ivy League* là gồm 8 trường đại học hàng đầu ở bờ Đông và những trường xét tuyển đòi hỏi chất lượng đầu vào cao, có nhiều trường đại học cộng đồng chất lượng thấp hơn và dễ dàng nhập học.

Hoàng tử nghiện ngập cổ hốt cú chót

Khi kỳ học tiếng Pháp cuối cùng kết thúc, Nate Archibald tham gia một buổi tiệc chia tay chớp nhoáng với các bạn cùng học ở trường St. Jude và hối hả đến đại lộ Madison chỗ cửa hàng pizza góc đường 18, là chỗ làm của Mitchell - gã bán cần sa tin cẩn cho cậu. May mắn cho Nate, St. Jude là trường nam sinh cổ nhất ở Manhattan và giữ truyền thống tan học vào lúc 2 giờ chiều cho cả học sinh lớp dưới và lớp trên, trong khi các trường khác trong thành phố tan học lúc 4 giờ. Lý do của trường là làm như vậy sẽ cho các cậu học sinh thêm thời gian để chơi thể thao và làm hàng đồng bài tập về nhà kinh dị vào mỗi buổi chiều. Điều ấy cũng có nghĩa là cho họ có nhiều thời gian để tụ tập và hút hít trước, trong và sau khi chơi thể thao và làm bài về nhà.

Lần cuối cùng Nate gặp Mitchell, tay bán cần sa lém lỉnh đội mũ nồi Kangol nói hăn sấp phải về nhà ở Amsterdam gấp. Hôm nay là cơ hội cuối cùng của Nate để giành được cái túi to nhất đựng cần sa thơm ngọt trồng ở Peru từ Mitchell. Blair luôn ca cẩm về trò hút hít của Nate khi đi với nhau, lái nhải về việc nó chán chường khi phải nhìn cảnh cậu ta cứ mãi ngó vào tấm thảm Ba Tư trong phòng ngủ của nó đến 10 phút trong khi họ có thể vui đùa với nhau hoặc đi đến bữa tiệc đâu đó. Nate luôn xoay xở sao cho việc hút hít của mình chỉ là một thú chơi, giống như ăn chocolate - những thứ mà cậu có thể bỏ bất cứ lúc nào. Và chỉ để chứng tỏ rằng - mà cũng chả việc gì cần phải chứng tỏ với Blair hết - cậu sẽ cai được ngay sau khi cậu hút đến lá thuốc cuối cùng từ cái túi to vật mà cậu định mua hôm nay. Nếu cậu cẩn thận, cậu có thể nhờ cái túi ấy mà làm cho 8 tuần tới thật mê ly. Cho đến khi nào cậu muốn khỏi cần phải *ngĩ* đến việc bỏ thuốc thì thôi.

“Cho hai miếng mỏng,” Nate nói với đầu bếp pizza hói cao nhặng, mặc một cái áo phong màu tím nhạt có dòng chữ “Chào mừng đến với thành phố của kẻ thua cuộc”. Anh ta ấn khuỷu tay lên cái cần cắt bánh pizza, quơ mấy cái hộp nhựa đựng muối tỏi, hạt tiêu đỏ và oregano ^u. “Mitchell đâu rồi?”

Món kinh doanh tay trái của Mitchell không còn là chuyện bí mật ở cửa hiệu pizza. Người đầu bếp nhướn đôi lông mày rậm đen lên. Tên anh ta hẳn thực tế là Ray, nhưng thậm chí dù đã mua pizza và cần sa đến mấy năm ở đây, Nate vẫn không biết có chắc đúng thế không. “Mitchell biến rồi. Cậu đã lừa hẹn với hắn”.

Nate đang sờ vào cái túi sau quần khaki, chỗ cậu nhét cái ví Coach, một cú tắc nghẹn chua loét dâng lên trong cổ họng. Dĩ nhiên cậu không *nghiện*, nhưng cậu không thích bị ngưng lại mà chẳng có bất kỳ một sợi thuốc nào trong khi đã lên kế hoạch cuốn một điếu to kèn để phê cả chiều nay. Và còn chiều mai, chiều ngày mốt...

“Gì chứ? Ý anh là anh ấy đã về Amsterdam rồi à?”

Ray - hoặc có thể là Roy - kéo cánh cửa mạ kền sáng choang của lò nướng pizza và trong một động tác điêu luyện, thả 2 miếng bánh nóng lên lớp đĩa giấy rồi đẩy chúng ra đằng trước quầy về phía Nate. “Thông cảm nha, đồng chí,” anh ta chỉ tỏ ra thông cảm một nửa. “Từ giờ trở đi chúng tớ bán pizza và soda và *chỉ* pizza với lại soda thôi. Hiểu rồi chứ?”

Nate nhắc đĩa bánh pizza lên và rồi lại đặt xuống quầy. Cậu không thể tin nổi cái vận đen của mình. Cậu lấy ví ra và bỏ cái hóa đơn 10 dollar ra khỏi đám tiền lộn xộn bên trong. “Khỏi phải trả lại tiền lẻ,” cậu lầm bầm, thả tờ hóa đơn xuống quầy trước khi mang pizza đi.

Ra ngoài đường, cậu đi vợ vẫn không mục đích về phía công viên, cảm thấy giống như một con chó bị bỏ rơi. Cậu đã mua thuốc của Mitchell từ năm lớp 8. Một chiều tháng 5 bất chợt, Nate và cậu bạn thân Jeremy Scott Tompkinson vào cửa hàng pizza mua một miếng bánh, và Mitchell đã nghe lỏm được Jeremy thách Nate ăn trộm cái hộp lá oregano để mang về nhà hút. Mitchell đã chào mời bán cho hai đứa một số thứ còn nặng đô hơn, thế là sau đó thì Nate và đám bạn lui tới thường xuyên. Bây giờ cậu còn biết làm gì, chẳng lẽ mua vài gói từ một trong mấy thằng cù bất cù bơ trông có vẻ lừa đảo ở Công viên Trung tâm? Tất cả bọn này chỉ bán cái loại thuốc khô, dờ ẹt trồng ở Texas, không phải loại lá xanh thơm Mitchell lấy trực tiếp từ chú của hắn ở Peru. Thêm vào đấy thì cậu còn nghe được là phân

nửa số bọn bán thuốc ở Công viên Trung tâm là cớm chìm chỉ chực đợi để tóm một thằng nhóc như cậu.

Quảng miếng bánh pizza ăn dở một nửa vào thùng rác gần nhất, Nate lục tìm trong túi cái áo khoác kiểu sĩ quan hải quân hiệu Hugo Boss đang mặc xem có còn mẫu thuốc nào sót lại không. Khi cậu tìm thấy một mẫu cũng là lúc cậu đang băng qua đại lộ Năm và chui vào một cái ghế công viên để châm lửa, mặc kệ một nhóm con gái lớp 10 mặc đồng phục trường Constance Billard màu xanh sẫm đang đi qua rúc rích cười liếc mắt đưa tình ngưỡng mộ vẻ nam tính của cậu.

Với nụ cười tôi biết tôi ngon của mình, mái tóc nâu vàng, cặp mắt xanh ngọc lục bảo, làn da luôn rám nắng và dáng vẻ hấp dẫn nhờ tập tành và đua thuyền, Nate Archibald là cậu trai được thèm muốn nhất mạn Upper East Side. Cậu không cần phải đi tìm bạn gái. Họ cứ tự nhiên lao đến ngã vào lòng cậu. Thật thế.

Nate rít mạnh điếu thuốc và lấy điện thoại từ túi ra. Vấn đề là mấy cậu đồng bọn cùng hội ở St. Jude - Jeremy Scott Tompkinson, Charlie Dern và Anthony Avuldsen - cũng đều mua thuốc của Mitchell. Mitchell là tốt nhất. Nhưng cũng đáng phải gọi cho bọn nó xem có cách nào để xoay được một quả to khi tay bán thuốc biến mất.

Jeremy đang ở trong taxi tới một câu lạc bộ chơi bóng đập dành cho học sinh các trường ở đường 92 Y. “Xin lỗi mày nhá,” giọng cậu ta lạo xạo qua tín hiệu. “Tao phải đi mua thuốc chống trầm cảm cho mẹ cả ngày nay. Sao mày không mua một gói nhỏ nhỏ của tụi bán ở công viên hay đâu đấy đi?”

Nate gật đầu. Ý tưởng mua một gói nhỏ ở công viên xem ra thật chả ra đâu vào đâu. “Thôi được rồi, gặp mày ngày mai”.

Charlie đang ở siêu thị Virgin mua DVD với em trai. “Đồ vô công rồi nghề,” cậu ta bảo khi Nate nói cho nghe tình hình. “Nhưng mà mày đang ở gần công viên, đúng không? Mua một gói tạm đi.”

“Ừ, được rồi,” Nate đáp. “Mai gặp.”

Anthony đang có một buổi học lái trên chiếc xe BMW M3 thể thao bố mẹ cậu ta tặng nhân dịp sinh nhật 18 tuổi vào cuối tuần trước. “Lục trong tủ thuốc của bà già mày ấy,” cậu ta khuyên. “Bố mẹ là cái kho bở nhất”.

“Tí nữa tao sẽ xem sao,” Nate trả lời. Cậu nhấp thuốc lần nữa và rít hơi cuối cùng điều thuốc bé xíu của mình. “Củ chuối!” cậu cúi kính, búng nhẹ chỗ tàn thuốc xuống tuyết bắn dưới chân. Học kỳ này lẽ ra phải là một bữa tiệc thâm canh. Cậu có một cuộc phỏng vấn mỹ mãn với trường Brown hồi tháng 11, và cậu chắc chắn đơn nhập học của mình ngon lành đến mức thừa năng ký để được vào. Thêm vào đấy thì cậu không còn cặp với nhỏ Jenny Humphrey, con bé rất ngọt ngào và có ngực rất ngon, nhưng con bé cũng phải hứng cả một đồng bấn thiêu bệ rạc của cậu lúc rảnh. Cả thời gian còn lại của năm cuối, Nate đã dự định hút hít, tụ tập và chỉ sống vui vẻ cho đến khi tốt nghiệp, nhưng giờ lại không có tay bán thuốc tin cẩn của mình. Kế hoạch này quả là đáng phải xem lại.

Nate ngồi ngả vào cái ghế gỗ xanh lá cây và nhìn chăm chăm vào những tòa nhà căn hộ ốp đá hoa cương lộng lẫy dọc theo đại lộ Năm. Bên phải, cậu có thể nhìn thấy cái góc tòa nhà ở đường 72 của Blair. Trên tầng áp mái, con mèo lam giống Nga của Blair, Kitty Minky, chắc đang nằm dài trên tấm trải giường màu hồng phấn của Blair, háo hức đợi Blair về nhà và gãi vào cằm nó bằng những móng tay màu hồng san hô. Một cách hấp tấp, Nate bấm điện thoại gọi số của Blair. Chuông đổ đến 6 lần tới khi Blair nhắc máy.

“Alô?” Blair trả lời bằng một giọng rõ và nhanh. Nó đang ngồi ở tiệm làm đầu Garren mới mở trên đường 57 Đông, nội thất giống như một hậu cung Thổ Nhĩ Kỳ. Những tấm khăn mỏng nhẹ bằng sa màu hồng và vàng rủ xuống từ trần nhà, những cái gối dựa đồng màu đặt ngẫu hứng trên các ghế dài cho khách ngồi đợi, uống café Thổ Nhĩ Kỳ trong khi đợi đến lượt. Trước mỗi chỗ của một người làm tóc có một tấm gương cực đại mà khung của chúng được mạ vàng. Gianni, thợ làm đầu mới cho Blair, vừa mới chải xong những mớ tóc đã được gội sạch và dưỡng cẩn thận. Áp cái điện thoại

vào vành tai ướt, Blair ngó vào hình mình trong gương. Khoảnh khắc phê bình là đây: Nó có dám cắt ngăn không nhỉ?

“Chào. Nate đây.” Nó nghe thấy cái giọng quen thuộc thềm thì trong tai.

Blair quá choáng váng không trả lời nổi. Họ đã không nói chuyện kể từ đêm giao thừa, và thậm chí việc quan hệ đã chấm dứt một cách tệ hại. Nate gọi nó làm gì *lúc này* ?

“Nate à?” Blair đáp lại, nửa nôn nóng, nửa tò mò. “Có gì quan trọng không, lúc này tôi không thể nói chuyện được. Không phải lúc.”

“Không, chả có gì quan trọng,” Nate trả lời và gắng tìm ra cách giải thích hợp lý cho việc tại sao cậu gọi. “Tớ chỉ muốn cậu nên biết là giờ tớ quyết định bỏ. Cậu biết đấy - bỏ hút cần sa ấy mà.” Cậu đá vào một cục rác bị đóng băng. Cậu thậm chí còn không dám chắc điều vừa nói là đúng. Có *đúng* là mình đang bỏ thuốc không nhỉ? Để *tốt* hơn?

Blair nắm chặt điện thoại trong nỗi im lặng đầy nghi hoặc. Nate luôn luôn tùy hứng - đặc biệt là khi cậu say - nhưng chưa bao giờ như *thế này* . Gianni gõ nhẹ cái lược bằng mai rùa vào lưng ghế một cách sốt ruột. “Ô thế à, thế thì tốt cho cậu rồi,” nó chốt lại. “Thế nhé, tôi phải đi rồi, OK?”

Giọng Blair nghe có vẻ hơi rối trí, và Nate cũng phân vân tại sao cậu lại nghĩ tới cô nàng đầu tiên khi nhắc máy gọi điện. “Hẹn gặp cậu sau,” cậu lầm bầm, dứt điện thoại vào túi áo.

“Bye.” Blair thả chiếc điện thoại Nokia màu hồng nhũ bạc của mình vào cái túi đỏ, ngồi thẳng người lên trên chiếc ghế bọc da. “Em sẵn sàng rồi,” cô bảo Gianni, cố gắng lấy giọng tự chủ. “Nhớ nhé, em muốn cắt ngăn nhưng phải *nữ tính* .”

Những nếp nhăn đầy vẻ hài lòng xuất hiện trên khuôn mặt rám nắng, lờm chờm râu một cách cố tình của Gianni. Anh nháy cặp mắt có hàng mi dài nâu sẫm. “Y chang Katerina Hepburn. Phờ (phải) hông?”

Ôi ôi.

Blair bám chặt lấy cái đai ghế và nhìn chăm chăm vào mái tóc đen bôi sáp quá bóng của Gianni trong gương, thềm khẩn anh ta không ngu ngốc và

kém coi như cái giọng ngọt của anh ta. Có lẽ chỉ là một nhầm lẫn ngôn ngữ. “Không, không phải Katherine Hepburn. Audrey Hepburn. Anh biết chứ, ở trong phim *Bữa sáng ở Tiffany’s* ấy? Quý bà phù hoa của tôi? Khuôn mặt vui vẻ? Nhớ chưa?” Blair lục tìm trong óc xem có thêm dẫn chứng một ngôi sao thời bấy giờ nào nữa, ai đó có một mái tóc ngắn tao nhã. “Hoặc có thể giống như Selma Blair,” nó nói thêm một cách tuyệt vọng, mặc dù mái tóc ngắn của Selma còn trông con trai hơn cả những gì nó nhớ lại trong óc.

Gianni không trả lời. Anh ta lùa tay vào mái tóc nâu ướt của Blair. “Thượt là máy toóc đẹp,” (Thật là mái tóc đẹp) anh ta nói đầy vẻ tiếc nuối và nhiều nhại khi cầm lên và ướm tóc nó trong tay mình. Rồi không báo trước, anh xén ngay cái mớ tóc đuôi ngựa bằng một vết cắt thô bạo.

Blair nhắm mắt lại khi từng lớp tóc rơi xuống sàn. Xin hãy cho tôi trông xinh đẹp, nó thầm cầu khẩn, mà phải sành điệu, trang nhã và tinh tế. Nó mở mắt ra và nhìn chăm chăm với sự hãi hùng vào hình mình trong gương. Mái tóc ngắn hờ tai, đàn ngỗ, ướt nhẹ đang tua tủa chia ra mọi hướng.

“Đừng lo,” Gianni trấn an khi anh ta đổi cái kéo to sang một cái kéo tỉa nhỏ hơn. “Giờ thì chúng ta mới tạo dáng.”

Blair hít một hơi sâu, lên dây cót tinh thần. Đẳng nào cũng đã quá muộn để quay lại kiểu đầu cũ. Gần như tất cả tóc của nó đã ở dưới sàn rồi. “OK,” nó hỗn hển. Bông điện thoại của nó lại reo và nó mở ra. “Đợi tí,” nó bảo Gianni. “Alô?”

“Vâng, đây có phải là Blair Waldorf? Con gái của ông Harold phải không ạ?”

Blair nghiêng cứu hình mình trong gương. Nó không dám chắc chính xác mình là ai nữa. Nó trông giống một tù trốn trại hơn là con gái của luật sư danh tiếng Harold Waldorf, người đã ly dị mẹ nó 2 năm trước và hiện sống ở một lâu đài tại Pháp, nơi ông ta cai quản một trang trại trồng nho với “người bạn đời” của ông, cũng là đàn ông.

Coi như tình trạng bất thường này là sự tồn tại của mình, Blair thật sự không còn lấy làm phiền đến việc trở thành một người hoàn toàn khác, vốn là một phần lý do trước tiên khiến nó quyết định đến chỗ Gianni. Giờ nó thậm chí chấp nhận việc giống Katherine thay vì cứ phải là Audrey, miễn sao trông nó hoàn toàn mới.

“Vâng,” Blair trả lời yếu ớt.

“Tốt lắm,” tay đàn ông trong điện thoại đáp lại. Giọng anh ta sâu và có vẻ tán tỉnh, làm cho nó rất khó đoán anh ta bao nhiêu tuổi. 19 hay 35? “Tôi là Owen Wells. Cha em hướng dẫn tôi tập sự ở hãng khi tôi bắt đầu làm. Chúng tôi đều là dân trường Yale, và tôi hiểu là em *quan tâm* đến việc được vào trường.”

Quan tâm? Blair không chỉ *quan tâm* đến việc được vào Yale - đấy là mục tiêu duy nhất của đời nó! Nếu không thì nó việc gì phải thi đến năm kỳ dự bị?

“Vâng, em có ạ,” nó hét lên. Nó liếc nhìn Gianni, đang lẩm nhẩm hát theo một bài hát hạng bét của Celine Dion văng ra từ dàn loa của tiệm. “Em hơi bị lộn xộn tí về về việc phỏng vấn ạ”.

Thực sự là nó chỉ muốn kể cho người phỏng vấn về chuyện đời dầm lẹ của mình và sau đó *hôn* anh ta, hơn là chỉ có thốt ra tiếng reo thế này.

“Tốt, đấy chính là việc vì sao tôi lại gọi,” Owen Wells đáp, giọng nói đầy gợi cảm của anh ta vang lên như là nốt trầm của cây đàn cello. “Sự hỗ trợ của cha em có ý nghĩa rất nhiều cho nhà trường, và họ muốn dành cho em cơ hội thứ hai. Tôi đang tình nguyện làm công việc của mình cho hội cựu sinh viên với tư cách là người phỏng vấn em, và phòng hành chính đã đồng ý dùng bản ghi chép của tôi khi họ duyệt đơn của em, thay cho cuộc phỏng vấn em đã qua hồi tháng 11.”

Blair nín khe. Một cơ hội thứ hai - điều này quá tốt để có thực. Một mỗi vì chờ đợi, Gianni đánh rơi cái kéo xuống cái giỏ có bánh xe cạnh ghế của Blair, giật lấy quyển *Vogue* mới ra khỏi lòng Blair, rồi ồng ẹo ra ca cẩm về nó với đám thợ khác.

“Vậy khi nào em có thể bắt đầu được?” Owen Wells kiên nhẫn.

Bây giờ, Blair muốn nói thế. Nhưng nó không thể bảo Owen đến ngồi và xem Gianni cắt tóc nó trong khi hỏi nó những câu phỏng vấn sáo mồn buồn tẻ kiêu, Ai là người có ảnh hưởng lớn nhất trong cuộc đời bạn?

“Lúc nào cũng được ạ,” nó thỏ thẻ. Rồi nó nhận thấy nó không nên nói kiêu quá mong mỏi, không nên nói khi nó định tỏ ra là một người thành đạt với một thời khóa biểu điên rồ. “Thực sự là hôm nay em khá bận và mai cũng bận đến điên khùng một tí. Thứ tư hay thứ năm, sau giờ học có lẽ tốt hơn ạ.”

“Tôi chắc sẽ làm việc khá muộn, và trong tuần này, tôi có nhiều cuộc họp, nhưng em thấy tối thứ năm được không? Khoảng 8 rưỡi?”

“Được ạ,” Blair hăm hở đáp lại. “Anh có muốn em qua văn phòng anh không ạ?”

Owen ngừng lại. Blair có thể nghe thấy tiếng kêu của ghế văn phòng anh ta và nó tưởng tượng anh đang ngấm lại căn phòng kiểu Tribeca ^[2] được Philippe Starck thiết kế với cửa sổ nhìn ra cảng New York, bản khoản nghĩ xem liệu có phù hợp để gặp gỡ không. Nó hình dung anh ta cao và tóc vàng, có làn da rám nắng vì chơi tennis, giống như bố nó. Nhưng Owen Wells chắc trẻ hơn 10 tuổi so với ông, và nghĩa là đẹp trai hơn. Nó thắc mắc không hiểu anh ta có nhận ra thật là thú vị khi có chữ w trong cả tên lẫn họ của anh. “Tại sao chúng mình không gặp nhau ở khách sạn Compton nhỉ? Họ có một cái bar nhỏ rất xinh mà lại rất yên tĩnh.” Anh ta cười. “Tôi có thể mua cho em một lon Coke, mặc dù cha em bảo tôi là em thích Dom Pérignon.”

Mặt Blair nóng bừng. Ông bố lẩm cẩm của nó - ông ấy còn nói những gì nữa hả giờ? “Ôi không, Coke là được rồi ạ,” nó lắp bắp.

“Tốt. Tôi sẽ gặp em tối thứ năm. Tôi sẽ đeo caravat trường Yale.”

“Em sẽ tìm ạ.” Blair cố gắng giữ giọng ra vẻ đĩnh đạc mặc dù trong lòng rộn lên hình ảnh Owen ở văn phòng lung linh. “Cảm ơn anh rất nhiều vì đã gọi em ạ.” Nó đóng máy và nhìn thẳng vào cái gương mạ vàng trước mặt.

Đôi mắt xanh của nó giờ dường như to hơn và mãnh liệt hơn trong khi tóc đã ít hơn.

Nếu nó là một diễn viên trong bộ phim của cuộc đời nó - là điều nó luôn thích hình dung ra - đây là bước ngoặt của nó: ngày nó biến đổi ngoại hình và bắt đầu tập dượt cho vai trò lớn nhất trong sự nghiệp của mình. Nó liếc nhìn đồng hồ. Chỉ còn nửa tiếng để về phòng thể dục ở trường Constance. Chẳng việc gì phải hấp tấp, nhất là khi cửa hiệu Bendel's chỉ cách có 3 dãy phố và một bộ váy mới dành cho tối gặp Owen Wells đang gọi tên nó. Cũng đáng để chấp nhận rắc rối cho buổi tập thể dục nếu như cái đầu mới và chiếc váy mới sẽ giúp nó vào được trường Yale.

Gianni đang uống café và tán tỉnh mấy cậu trai thợ gội đầu. Blair bắn cho anh ta một cái nhìn đe dọa, kéo anh ta về dọn nốt cái đầu của nó.

“Bất cứ lúc nào cô sẵn sàng, thưa cô” anh ta nói bằng một giọng uể oải, cứ như là chả bận tâm liệu nó có muốn cắt tóc nữa hay không.

Blair thở dài. Nó đang xóa đi quá khứ - quan hệ thất bại với Nate, người chồng mới kinh tởm của mẹ nó và việc mang bầu đến phát ngượng của bà, cuộc phỏng vấn vụng về với trường Yale trước đây - và giờ nó tái tạo bản thân trong một hình ảnh mới. Yale đã cho nó cơ hội thứ hai, và từ giờ trở đi nó sẽ là bà chủ vận mệnh của mình, nó đang viết kịch bản, đang đạo diễn và đang diễn xuất trong bộ phim cuộc đời nó. Nó có thể nhìn thấy trên đầu trang của mục Phong cách trên tờ *New York Times*, đăng hình đầu nó. Hơn thế, báo sẽ giật tít: *Tóc Sẫm Ngăn Mà Tuyệt Đẹp Trong Ngày Đến Yale!*

Mặt nó nở nụ cười chiến thắng. Nó đã sẵn sàng tập luyện cho buổi phỏng vấn với Owen Wells vào tối thứ năm. “Ta đã sẵn sàng.”

^[1]Oregano là một loại lá gia vị có ở Ý, Mexico và Hy Lạp, có vị thuốc an thần và có khả năng gây nghiện (N.D).

^[2]Tribeca là từ viết tắt của Triangle Below Canal, biệt hiệu của khu vực kinh doanh và tài chính thịnh vượng ở Manhattan, thành phố New York.

Những bài thơ tình dục toàn đối trá

“Vậy thì...,” Vanessa nói, đung đưa đầu gối đập vào đùi Dan khi cả hai đang nằm trần truồng, nhìn lên trần nhà lơ lửng trong cảm giác đê mê sau khi làm tình. “Anh đang nghĩ gì thế?”

Vanessa đã từng thử sex đôi lần trước đây với bạn trai cũ là Clark, một bartender nhiều tuổi hơn mà cô đã cặp kè một thời gian ngắn hồi mùa thu, khi Dan (cùng với đám con trai hời hợt còn lại) quá bận rộn với Serena van der Woodsen để nhận ra Vanessa đã phải lòng mình. Cho dù Vanessa có làm chuyện ấy lần đầu, cô vẫn là người thực tế, bởi vì đây là cách mà cô đã lường trước. Ngược lại, Dan lại chẳng thực tế về chuyện gì trên đời, cậu là người vừa mới được phá tân. Cô nôn nóng chờ nghe phản ứng của cậu.

“Nó thật là...” Dan nhìn không chớp mắt lên chùm đèn xám xịt, tắt ngóm treo trên trần nhà. Cùng một lúc, cậu vừa cảm thấy không thể cử động nổi vừa thấy quá hưng phấn. Hông họ chạm vào nhau dưới tấm chăn mỏng màu đỏ tía, và như có một dòng điện chạy giữa họ, phóng ra vèo vèo từ ngón chân của Dan, đầu gối, rốn, khuỷu tay, và từng chân tóc của cậu.

“Không thể tả nổi,” cuối cùng cậu cũng thốt lên, bởi vì thật sự không có từ nào để mô tả cái cảm giác đó. Viết một bài thơ về sex là điều không thể, trừ phi cậu kể ra những hình thức ẩn dụ tế nhị, sáo rỗng như những đám pháo hoa nổ tung hay cao trào âm nhạc. Thậm chí những thứ này cũng hoàn toàn sai toét. Chúng không đưa ra một cảm nhận nào về *cảm xúc* thực, hay sex là một quá trình ra sao để khám phá những điều xảy ra giữa những thứ tầm thường trở nên hoàn toàn đáng kinh ngạc. Ví dụ như cánh tay trái của Vanessa: nó không phải là một cánh tay đặc biệt gì cả - hơi béo mà xanh, có nhiều lông tơ hung hung, điểm vài nốt ruồi. Khi họ làm tình với nhau thì đây không còn là cánh tay mà cậu đã biết kể từ hồi hai người gặp nhau tình cờ ở một bữa tiệc lớp 10 - nó là thứ quý giá, thơm tho mà cậu không thể ngừng hôn. Nó thật mới mẻ, thú vị và ngon lành. Ôi Chúa ơi. Thấy chưa? Mọi thứ cậu có thể nghĩ đến để tả về sex rút cuộc lại giống như

một quảng cáo dớ dẩn cho một loại ngũ cốc mới hay đại loại thế. Thậm chí từ *sex* cũng sai, và *làm tình* nghe cứ như một phim truyền hình tồi.

Điện có lẽ là một từ tốt để mô tả sex ra sao, nhưng nó lại quá nhiều liên tưởng tiêu cực, chẳng hạn như ghế điện hay hàng rào điện nhốt cừu. *Dồi dào* là một từ hay khác, nhưng nó chẳng nói chính xác lắm. Và *run rẩy* nghe quá hoa mỹ và yếu đuối, giống như một con chuột nhỏ sợ chết khiếp. Nếu viết một bài thơ về sex, cậu muốn gọi lên những liên tưởng về những con thú quyến rũ, cơ bắp như kiểu sư tử hay hươu nai chứ không phải là chuột nhắt.

“Trở về mặt đất chưa Dan?” Vanessa đưa tay sờ vào vành tai của Dan.

“Cực điểm,” Dan thầm thì khe khẽ. “Tái sinh.”

Vanessa chui vào dưới tấm chăn và thổi một hơi vào cái bụng trống rỗng, xanh xao của Dan. “Xin chào? Anh có thấy sốc hay không?”

Dan cười toét miệng và kéo cô lên ngực để hôn vào cái miệng mèo Cheshire và cái cằm chẻ của cô. “Làm lại lần nữa đi.”

Ô!

Vanessa cọ cái mũi của cô vào lông mày Dan. “Anh thích phải không?”

Dan hôn lên mắt trái rồi mắt phải của cô. “Mmm,” cậu thở dài, cả cơ thể cậu run lên với sự sướng khoái và khao khát. “Anh yêu em.”

Vanessa gục người trên ngực Dan và nhắm mắt lại. Cô không phải là một cô gái thật nữ tính, nhưng không cô gái nào có thể tưởng tượng nỗi sự tan chảy của cô khi lần đầu tiên nghe một chàng trai nói ra ba từ trên.

“Em cũng yêu anh,” cô thầm thì đáp lại.

Dan cảm thấy như toàn thân thể mình đang mím cười. Ai có thể ngờ được một ngày thứ hai vô thường vô phạt trong tháng 2 lại có thể phơi phới đến mức trên cả *tuyệt vời* thế này?

Quá nhiều thứ để ra được những tứ thơ hoành tráng hoa mỹ.

Bỗng nhiên, điện thoại của cậu kêu và rung ề ề trên bàn cạnh giường. Dan nghĩ đây là cú điện thoại của cô em Jenny, chắc lại gọi để kêu ca về

trường học. Cậu quay đầu để đọc số máy trên màn hình điện thoại. RIÊNG TU, dòng chữ nhấp nháy, vốn chỉ hiện ra khi Vanessa gọi cậu từ nhà.

“Chị của em đây.” Dan nhòm người, tỳ vào khuỷu tay để lấy điện thoại. “Có khi chị ấy gọi để đòi cái điện thoại lờm của em cũng nên,” cậu đùa. “Anh trả lời nhé?”

Vanessa trợn tròn mắt. Cô và chị gái 22 tuổi chơi guitar bass của mình, Ruby, chung nhau một căn hộ ở khu Williamsburg ở Brooklyn. Ruby đã làm 3 chiến dịch Năm mới: tập yoga hàng ngày, uống trà xanh thay cho café và chăm sóc Vanessa nhiều hơn, kể từ khi bố mẹ quá bận với những công việc nghệ thuật hippy của họ. Vanessa biết chắc Ruby chỉ gọi hỏi khi nào cô về nhà để làm thịt và khoai tây nghiền cho nóng, nhưng bất thường ở chỗ Ruby gọi máy của Dan đúng giữa buổi học mà cô thì không thể từ chối trả lời.

Cô lấy điện thoại đang reo từ Dan và bấm nút trả lời. “Em đây. Làm sao chị biết em ở đây mà gọi thế?”

“Alô, chào cô em yêu quý của chị,” Ruby ríu rít đầy hoan hỉ. “Nhớ không nào? Chị dán thời khóa biểu của em lên cửa tủ lạnh, nên biết trùng phóc em đang ở đâu và đang nghĩ gì bất cứ lúc nào, kiểu giống như trong bộ mới của phim *Big Brothers Big Sisters* ấy. Mà này, chị muốn em biết là có thư gửi em, có cái phong bì trông rất khả nghi đề là trường NYU ¹. Chị không thể nào cưỡng lại tò mò em ơi. Chị mở ra rồi. Đoán đi cưng ơi! Em đỡ rồi!”

“Không có lý nào!” Thân hình của Vanessa căng lên như đầy ứ chất adrenaline, “Em yêu chị!” Câu này giờ mới thật là câu. Không phải một câu nhàn nhạt, mà thực là đầy cực khoái!

Cô chưa bao giờ dám chắc cơ hội của mình lại đến sớm, và chỉ mới trình bày với phòng hành chính trường NYU các công việc nghệ thuật của cô và chứng minh cô đã nghiêm túc ra sao trong việc trở thành một nhà làm phim, cô đã gửi họ bộ phim ngắn về New York mà cô đã quay hồi Giáng sinh. Khi cô đã gửi nó đi rồi, cô cứ lo lắng liệu họ có nhận ra cô đã cố gắng

cực kỳ. Nhưng bây giờ thì lo lắng của cô đã tan biến. Họ thích cô! Họ muốn cô! Vanessa cuối cùng có thể bắt tay chào cái đám nông cạn đánh đá ở trường Constance Billard và tập trung vào công việc sáng tác của mình tại nơi dành cho những nghệ sĩ nghiêm túc như cô.

Dan nhìn chăm chăm vào cô. Cặp mắt nâu ướt của cậu dường như đang sáng lên và đê mê khi này đã vơi bớt một ít.

“Chị tự hào về em lắm, cưng à,” Ruby thánh thót trong cái giọng đầy tình mẫu tử của mình. “Em sẽ về nhà ăn tối chứ? Chị đang đọc mấy quyển sách nấu ăn Đông Âu. Chị đang định làm món pierogi.”

“Nhất trí ạ,” Vanessa trả lời một cách trầm lắng, đột nhiên để ý đến Dan. Cậu ta chẳng gửi đơn vào đâu sớm cả, như thế thì phải mất vài tháng trước khi cậu tìm ra nơi cậu sẽ đến học năm tới. Dan quá nhạy cảm. Đây là việc có thể ném cậu vào tình trạng tuyệt vọng không được bảo vệ, nơi cậu sẽ giam mình vào phòng và viết những bài thơ về việc chết trong một tai nạn xe hơi chẳng hạn. “Cảm ơn chị đã báo cho em,” cô nói nhanh với Ruby. “Em sẽ gặp chị sau nhé.”

Dan vẫn đang nhìn cô một cách mong đợi khi cô đóng máy và thả nó xuống giường. “Em được vào trường NYU,” cậu nói, cố gắng giấu đi nhưng không thành, cái giọng kết tội đang lộ ra. Ồ, sao mà cậu ta gầy gò, gốc nghếch và chả trưởng thành chi hết! Điều đó không có nghĩa là cậu không cảm thấy hạnh phúc thay cho cô, nhưng Vanessa đã được vào đại học, và cậu ta chỉ là một gã trai gầy nhẳng chỉ biết làm thơ và có khi chẳng vào nổi một trường nào. “Chà,” cậu nói thêm bằng giọng khàn khàn. “Thật tuyệt vời.”

Vanessa ngã người xuống giường và kéo chăn quanh người. Căn phòng trở nên lạnh hơn, làm cho mồ hôi khi này đọng hơi lạnh trên cơ thể. “Thật sự cũng không phải việc gì ghê gớm,” cô biện luận, cố gắng hạ niềm phấn khích xuống mà cô đã trào ra lúc nghe điện thoại. “Anh mới là người làm nên chuyện, người sắp có bài thơ đăng trên *The New Yorker* .”

Hồi Giáng sinh, Vanessa đã gửi bài thơ “Đĩ” đến tờ *The New Yorker* mà không cho cậu biết, và nó đã được chấp nhận đăng vào số đúp ra ngày Valentine sẽ phát hành tuần tới. “Anh đoán vậy,” Dan đồng ý, nhún vai ngơ vực. “Nhưng anh không biết gì cả... Ý anh là về *tương lai* .”

Vanessa vòng tay ôm lấy ngực Dan và áp má vào bộ ngực xanh xao, xương xẩu của cậu. Cô vẫn không thể tin được là mình sẽ đến NYU vào mùa thu. Đó là điều chắc chắn, là định mệnh của cô. Vẫn run lên với niềm phấn khích, cô cố gắng nhập tâm với Dan. “Bao nhiêu cậu nhóc 17 tuổi khác mà anh đã nghe nói đến mà có thơ đăng trên *The New Yorker* đâu? Đáng kinh ngạc lắm chứ,” cô rủ rỉ nói. “Và ngay khi phỏng hành chính trường nào anh xin vào biết được việc này, anh sẽ được vào bất cứ chỗ nào anh gửi đơn, và cả những chỗ anh không nộp hồ sơ nữa ấy chứ.”

“Có thể,” Dan trả lời một cách trống rỗng. Vanessa cảm thấy rất tự tin.

Vanessa chống tay vào cằm. Chỉ có một cách làm cho Dan cảm thấy phấn khởi lên, ít nhất cũng được một lúc. “Nhớ những gì chúng mình làm với nhau ngay trước lúc Ruby gọi không?” Cô rên gừ gừ giống như một con mèo đen tinh nghịch.

Dan nhắm mắt. Một bên lông mày vênh lên thành một góc nhục cảm và hai lỗ mũi phập phồng. Cậu không thể nghĩ cậu có thể hứng lên được nữa, nhưng cơ thể cậu khiến cậu phải ngạc nhiên. Cậu kéo Vanessa lên trên người mình và hôn cô tới tấp. Nếu có thứ gì có thể làm cho một cậu trai thấy mình được giống như một con sư tử hơn là một con chuột, ấy là một tiếng gừ gừ nho nhỏ.

Meooo.

^uNYU: Viết tắt của *New York University*, Trường Đại học New York.

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Dạ vòm năm cuối

Tớ đã nghe cụm từ “dạ vòm năm cuối” nhiều lần, nhưng chưa bao giờ biết đích xác nghĩa là gì. Giờ thì đã hoàn toàn sáng rõ. Dạ vòm năm cuối là khi bạn vứt quách những lớp học buổi chiều và quay về căn hộ của cô bạn để gọi mì xào, uống vang chardonnay và hút thuốc lá. Đó là khi bạn quăng người lên trên giường với một cậu trai vào lúc ba giờ chiều. Đó là khi bạn cúp giờ toán học phần thứ ba để xông vào cửa hàng tìm cho được cái váy quây bó sát bằng lụa jersey nhân buổi bán ưu đãi của Diane von Furstenberg. Đó là khi bạn bỗng nhiên ngủ đến tận mười giờ ngày thứ năm. Ồi. Mới học kỳ trước, chúng mình còn là những nhà đạo đức, những con thú cưng của thầy cô. Học kỳ này chúng mình đã là đồ hư đốn. Chúng mình cũng nhận ra cái máu chơi bời hoang đàng của mình rồi nhỉ? Tớ chắc rằng nửa bọn con gái trong lớp học thể dục của tớ đã chuồn ra ngoài hôn hít bọn con trai ở trên bậc thềm bảo tàng Nghệ thuật Metropolitan thay vì phải ngửa mặt đu lên cái xà đơn ở phòng tập. Cố lên các cô gái - đi lượn lờ tình tẹo là bài thể dục tốt hơn nhiều!

Ngó nghiêng

J và một đứa con gái cao, đầy tàn nhang có mái tóc trông hăm tãi đang khúc khích với nhau suốt một buổi học nhảy ở trường Constance Billard. Đoán chắc **J** có một người bạn mới. **N** và đám bạn của cậu ta đang gọi trà sữa ở **Starbucks**, hi vọng rằng nó sẽ đem lại cảm giác thay đổi nào đó. **V** ở trong cửa hiệu của trường NYU, mua một cái cốc NYU, một cái áo sợi lót NYU và một cái mũ bóng chày NYU. Rồi cô cho rằng không nên ngớ ngẩn vì những thứ đó. **D** đang rình rập cái quầy báo khu mình ở để đợi tờ *The*

New Yorker ra sớm. **S** và **A** đang cùng nghịch một cái PDA nhỏ như thường lệ. Cô chưa từng có một bạn trai nào lâu quá 5 phút, vì thế chúng mình hãy chờ xem lần này kéo dài bao lâu...

Được rồi, tớ thú nhận đây. Tớ đang cúp cua khi chúng mình đang buồn đấy. Hứa là các cậu không nói nhé!

Các cậu biết các yêu tố mà!

GNC

S đang yêu

Ngồi trên một đồng tuyết cũ bên ngoài cổng trường nữ học Constance Billard ở đường 93 Đông, Aaron Rose đợi Serena chạy ra từ một trong những cánh cửa trường học màu xanh quý tộc cao cao kia. Mookie, con chó giống boxer lông nâu trắng của cậu ngồi bên cạnh trên vỉa hè, mặc cái áo jacket kẻ ô đỏ và đen mà Serena mua cho hôm qua ở Burberry. Trong tay Aaron là 2 cốc cà phê Starbucks bốc khói. Kể từ khi họ cặp cùng nhau từ bữa tiệc Năm mới vui tới bên ở nhà Serena 6 tuần trước, việc này đã trở thành nghi thức nho nhỏ của họ. Aaron gặp Serena sau giờ học và tay trong tay dạo bộ dọc đại lộ Năm, uống nước quả đậu và có dừng lại thì chỉ có hôn. Đêm giao thừa cuối cùng đã trở thành một thứ tự nhiên kiểu “kệ nó chứ, chúng mình cùng có hứng vậy tại sao lại không chơi”, nhưng đã hơn một tháng qua họ cùng đi với nhau mỗi khi tan học như đôi sam, và họ biết bây giờ họ là cặp đẹp đôi nhất và đáng ngưỡng mộ nhất - à quên, bộ ba chứ, nếu bạn tính cả Mookie nữa - ở mạn Upper East Side.

Bỗng nhiên một tia nắng mặt trời mùa đông bừng lên khi chiếu vào mái tóc vàng sáng của Serena khi cô mở cánh cửa trường ra. Cô chạy xuống bậc thềm trong đôi ủng da lộn màu nâu hiệu Stephane Kelian và áo khoác kiểu lính thủy Les Best màu xanh hải quân. Serena bước xuống vỉa hè đầy tuyết. Mặt cô ửng lên vẻ phấn khích thần tiên khi bắt gặp cái nhìn của Aaron và Mookie.

“Chào cưng!” Cô ré lên khi Mookie sục vào người cô và người người đôi tay đeo găng lụa cashmere của cô. Cô ngồi xồm xuống và để con chó liếm vào mặt khi cô tóm lấy đầu nó. “Trông mà hôm nay đẹp trai quá.”

Aaron nhìn với một cảm giác tự hào lười nhác. *Ừ, bạn gái mình đấy. Ừ, cô ấy không tuyệt vời sao?*

Serena đứng dậy và choàng tay qua cổ cậu. Không khí quanh họ tràn ngập mùi thơm đậm đậm pha giữa mùi dầu đàn hương và hoắc hương mà cô dùng. “Anh có biết em nghĩ gì cả ngày nay không?” Cô tuôn ra một

tràng, rồi dán một nụ hôn vào đôi môi mỏng, đỏ thắm của Aaron bằng đôi môi đầy đặn tô màu hồng đào bóng của mình.

Aaron dặng chân ra để khỏi ngã ngựa và giữ 2 cốc nước không đổ. “*Anh?!*” Cậu đoán. Serena là loại con gái sẽ dành trọn vẹn bản thân mình để nói về những gì cô đang *quan tâm* lúc này, và lúc này thì cô chỉ có quan tâm đến Aaron mà thôi. Đây là điều trong đầu Aaron chắc như đinh đóng cột.

Cô nhắm mắt lại và họ lại hôn nhau, lần này thật sâu. Phía sau họ, những cô gái mặc áo len và ủng da cao ùa ra từ cửa trường học, la hét vì choáng váng. Vài cô trong số họ còn túm tụm với nhau nhìn một cách kinh hãi khi Serena và Aaron tiếp tục hôn.

“Ôi Chúa ơi,” một cô học lớp 8 thì thào, phát ngất vì cảnh tượng quá lộ liễu như thế. “*Ấy có thấy cái tớ thấy không?*”

Mookie bối rối tuyệt và cào cào một cách sốt ruột. Serena gạt trên má mấy sợi tơ len xù xì từ cái mũ kiểu dân vùng núi màu xám pha tím mà cô mua cho Aaron cuối tuần trước ở hiệu Kirna Zabete khu Soho. Cô yêu mấy lọn tóc màu nâu sẫm thật xinh của cậu rũ xuống phía dưới dải tai. Mọi thứ của Aaron đều thật đáng ngưỡng mộ, cô muốn ăn cậu ta với một cái thìa!

“*Dĩ nhiên là em đang nghĩ đến anh rồi,*” cô nói, cầm lấy cốc của mình. Cô mở nắp và hút chất nước ngọt nóng của mình. “*Em nghĩ chúng mình nên đi xăm.*” Cô dừng lại, đợi Aaron đáp lại, nhưng cặp mắt nâu nhạt của cậu chỉ có vẻ lúng túng, nên cô tiếp tục. “*Anh biết đấy, chẳng hạn như tên chúng mình. Để thể hiện đỉnh ước của bọn mình với nhau.*” Cô hút café và liếm cặp môi khiêu gợi của mình. “*Em muốn một hình xăm trên người anh mà chỉ mình em biết. Ở chỗ kín .*”

Aaron mỉm cười do dự. Cậu khá là thích Serena. Cô đẹp một cách không độc hại, hoàn toàn là một người yêu hoàn hảo, và không đòi hỏi gì hết. Cô vượt lên trên và hơn hết bất cứ cô gái nào cậu từng gặp. Nhưng cậu không đủ chắc chắn là mình có muốn xăm tên cô trên người mình không. Thật sự, cậu chỉ nghĩ đến xăm trở như một thứ của giới bạo lực giang hồ, hay để

đánh dấu cừu dê, và là một người ăn chay theo giáo phái Rastafarian, cậu chống lại về mặt tinh thần bất cứ hình thức bạo lực nào.

“Xăm là đi ngược với tín ngưỡng của anh,” cậu tuyên bố, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Serena xi xuống, cậu vội cầm lấy tay cô và nói thêm, “Nhưng anh sẽ suy nghĩ, được không nào?”

Serena không phải là người giận dỗi lâu, nhất là đối với cậu trai dễ thương nhất quả đất này. Hoàn toàn vui vẻ trở lại, cô nắm lấy tay cậu và họ bước dọc theo đại lộ Năm. Bầu trời âm đạm một màu xám, và gió lạnh thổi vào mặt họ. Chỉ nửa tiếng là trời đã tối.

“Chúng mình làm gì bây giờ nhỉ?” cô hỏi. “Em nghĩ hơi điên điên một tí là có khi leo lên đỉnh tòa nhà Empire State đi. Em đã sống ở đây cả đời mà chưa bao giờ lên đó. Chắc trên đây sẽ *cực lạnh*. Em cá là chả ai có thể nghĩ đến việc leo lên đây vào mùa này. Sẽ hoàn toàn vắng vẻ và lãng mạn, giống như trong một bộ phim cũ ấy.”

Aaron cười. “Em đi lang thang với Blair quá nhiều đấy.” Em gái con mẹ kế của cậu quy mọi thứ về một bộ phim lãng mạn thời phim đen trắng từ những năm 50, cố gắng khiến cho cuộc đời cô trở nên quyến rũ hơn nó có thể. Khi họ xuôi xuống đại lộ, Mookie chạy lon ton đằng trước, giật mạnh một cách khổ sở cái dây quanh cổ tay Aaron. “Nào, khéo cảm lạnh đấy Mook.”

Serena đút bàn tay để không của mình vào túi áo North Face có mũ trùm đầu của Aaron. “Blair tự nhiên đóng vai như con dờ hơi trong nhóm cùng tiến cho hội học sinh mới, cái hội mà trưa nay bọn em bắt đầu họp ấy. Sau đấy thì nó có vẻ thất vọng lắm. Nó thậm chí còn không đến phòng tập thể dục nữa.”

Aaron nhún vai và hút nước. “Có khi cô ấy bị chuột rút thì sao.”

Serena lắc lắc cái đầu đẹp của mình. “Em lo là nó hơi ghen. Anh biết không, với *bọn mình* đó.”

Aaron không nói gì. Hồi Giáng sinh, cậu đã phát điên lên vì Blair, mặc dù cô ta là em con mẹ kế của cậu. Đi với Serena làm cho cậu quên mọi

chuyện, nhưng có vẻ vẫn kỳ cục khi nghĩ rằng Blair thật sự ghen với họ , khi cậu đã bị cô đá phăng từ những tuần đó.

“Vậy chúng mình sẽ đến Empire State nhé?” Serena hỏi, dừng lại ở góc phố tiếp theo và ngoái nhìn lại đại lộ Năm. Một dòng xe bus đang gầm rú qua. “Nếu chúng mình đi, nên vậy một cái taxi.”

Aaron nhìn đồng hồ đeo tay. 4 giờ 10 phút. “Anh nghĩ có khi mình phải qua nhà để xem có thư không.” Cậu cười một cách thẹn thùng, xấu hổ vì thấy mình có vẻ chăm ngoan đến vậy. “Các thư chấp nhận vào học sớm thường gửi vào tuần này.”

Cặp mắt xanh thăm với hàng mi dài của Serena mở to. “Tại sao anh không nói ngay?” Cô vút cái cốc giấy vào thùng rác gần đó và chuẩn bị chạy. “Đi nào, Mook!” Cô la lên với con chó đang quẩn quanh rất hạnh phúc đằng sau cô. “Đi về nhà và xem papa tài ba của con có vào được Harvard không nào!”

B cho J một ân huệ nhỏ

Jenny luôn xấu hổ và có rắc rối với việc kết bạn, nhưng nó đã xoay sở để có được một người trong nhóm cùng tiến hôm đó.

“Các cậu biết đấy, tớ chưa bao giờ thực sự để ý đến... cỡ áo ngực của các cậu,” Elise lí nhí về e thẹn khi họ thu dọn cặp sách về nhà. Ngay bên cạnh họ, vài cô gái đóng sầm cánh cửa kim loại và la hét gọi nhau khi họ chạy xuống cầu thang ra khỏi cổng trường.

“Ừ, đúng vậy,” Jenny đáp lại về chầm biếm, gắng chèn cuốn bài tập địa lý vào giữa quyển vở tiếng Pháp và cuốn *Anna Karenina* trong cái túi hiệu Le Sportsac sọc đỏ đen của mình.

Elise cười rúc rích khi cô phất cái khăn quàng hồng nhạt quanh cổ và cài những cái cúc áo bằng nhung đen trên cái áo khoác vải tweed điệu đà của mình. Trông cô rất giống mẹ cô, bà vẫn mặc quần áo cho cô vào buổi sáng. “OK, tớ có để ý. Nhưng tớ chưa bao giờ nghĩ nó gây phiền cho cậu đâu.”

Jenny vén những lọn tóc nâu sẫm xoắn ra sau tai và liếc Elise. “Nó không làm phiền tớ.”

Elise đội cái mũ hồng nhạt lên mái tóc vàng ngắn của mình và đeo ba lô lên vai. Cô gần như cao hơn Jenny khoảng 30 cm. “Này, cậu có bạn bây giờ không? Có muốn, hay thích làm gì không?”

“Như làm gì?” Jenny kéo khóa áo trùm đầu màu đen lên. Bây giờ, nó không còn đi chơi với Nate hay anh trai Dan, nó thật sự cần một vài người bạn mới, và hẳn là cũng hay khi đi loanh quanh với cô bạn này một lúc, cho dù Elise có vẻ như là một đứa khó chiều và hầy còn trẻ con.

“Tớ không biết. Hay là đi mua ít đồ trang điểm ở hiệu Bendel đi?” Elise gợi ý.

Jenny gật đầu, ngạc nhiên một cách hài lòng. Trong một phút nó đã nghĩ Elise định gợi ý mua một cái kem ốc quế hay đi sở thú. “Tớ thích đi lắm,” nó đồng ý, giật mạnh cửa và bắt đầu bước ra cầu thang. “Đi thôi.”

Blair không thể tin được một kiểu tóc đơn giản có thể thay đổi mọi thứ một cách nghiêm trọng đến thế. Nó đã thử mọi cái váy đỉnh nhất và hạng A kiểu thắt lưng để chế dễ được tán tỉnh mà Bendel có trong kho - chính xác cùng loại nó vẫn mặc và trông coi được, nhưng bây giờ chúng đều trật khác. Mái tóc ngắn mới của nó quá chỏi, phức tạp và kén quần áo. Phải có hẳn một bộ đồ mới xứng đáng.

“Từ bây giờ mình sẽ chỉ mặc những bộ một màu,” Blair thì thầm khi nó cài cúc áo đồng phục và treo cái váy không mặc được lên giá. “Và cái nào cũng phải có một cái cổ bẻ.” Nó kéo cái màn nhung đỏ và quăng 6 cái áo bó in hoa văn của Diane von Furstenberg vào tay người bán hàng. “Tôi đổi ý. Tôi sẽ tìm những bộ đơn giản màu xanh lính thủy và đen. Và áo sơ mi trơn màu trắng có cổ.” Nó muốn trông thật sexy theo kiểu một phụ nữ Paris đúng điệu, nghĩa là *mặc một cái váy đen đơn giản trong khi đang đạp xe đạp và cầm theo một ổ bánh mì baguette trong tay*. Nate luôn có sở thích đối với gái Pháp. Cậu vẫn thường đi ra ngoài đường ngang qua trường Pháp ngữ chỉ để há hốc miệng ra ngắm những cô gái mặc váy ngắn màu xám đi giày cao gót và mặc áo đen bó sát cổ chữ V. Những cô nàng ấy đi bộ.

Blair sớm tìm ra món đầu tiên cho bộ cánh mới của mình và thứ hoàn hảo để mặc cho cuộc phỏng vấn đêm thứ năm: một chiếc áo váy dệt màu xanh lính thủy của Les Best với một thắt lưng kiểu chuỗi hạt và một cái cổ áo nhỏ rất xinh màu trắng có ren. Trông có vẻ nghiêm nghị nhưng vẫn không mất vẻ khiêu gợi - đó là những gì Blair đang cần. Nó trả tiền bộ váy và xuống tầng dưới chỗ bán mỹ phẩm để tìm mấy thứ thích hợp như thuốc kẻ mắt màu xanh lính thủy và một chút son môi bóng sao cho không quá nữ tính hoặc kiểu hầy lại đây như cái màu hồng phớt hoặc đỏ sẫm mà nó thường dùng.

“Nhìn ai đây,” Jenny thì thầm vào tai Elise trước quầy hàng Stila. “Chào chị Blair.”

“Tóc đẹp quá!” Elise phụ họa vẻ hoan hỉ.

Blair quay lại để nhìn 2 đứa lính mới từ nhóm của nó: Ginny thực-sự-nên-giảm-vòng-ngực và Eliza đang-tuyệt-vọng-cần-một-cú-hích, hay đại

loại tên như thế, đang nhìn chăm chăm vào nó về ngưỡng mộ. Nó kinh hãi nghĩ đến cảnh bọn này sẽ lại thử dùng màu kẻ mắt và son bóng như nó mọi lúc mọi nơi. Sao bọn nó không thể chỉ tô Maybelline từ Rite Aid hay cái gì đó đi?

Elise cau mày nhìn xuống cái lọ thủy tinh đựng bột nhũ mắt đen trên tay cô. “Cái này liệu có tốt không biết?”

Ừ, tốt đấy. Nhưng bạn chưa thật sự sẵn sàng dùng nó đâu.

Blair không thể giúp gì trừ việc cho một lời khuyên đàn chị nhỏ. Nó xoắn cái quai túi đi mua hàng của Bendel sọc nâu trắng lên vai và đi tới. “Vớ tông màu của em, chị nghĩ nên tìm cái gì sáng hơn.” Nó lấy một thỏi mẫu tạo quầng bóng xanh lá cây bạc lợt. “Cái này sẽ thực sự làm thành tông màu như của nước cho mắt em,” nó chỉ dẫn, lấy làm lạ về sự *tử tế* trong giọng của mình.

Elise lấy cái thỏi mẫu và chấm nhẹ một ít lên mí mắt. Khó nhìn rõ, nhưng nó bắt sáng và làm cho cặp mắt xanh nhỏ, gần nhau của cô sáng hơn và đẹp hơn một cách kỳ diệu. “Ồ,” cô run lên như bị thôi miên.

Jenny cầm lấy thỏi mẫu. “Em thử được không?”

Blair giật lấy. “Hoàn toàn không nên. Em cần dùng màu be hoặc hồng đào.” Blair không thể tin nổi bản thân mình. Điều lạ lùng là nó lại đang vui thích. “Đây.” Nó đưa cho Jenny một cây bút chì kẻ mắt cỡ bự màu gỉ sắt. “Nó tô lên mềm mại hơn là màu ở ngoài đấy.”

Jenny vẽ một đường cẩn thận dọc theo mép của một mí mắt và chớp chớp mắt nhìn vào kết quả. Trông già dặn hơn hẳn, và cái màu này làm cho cặp mắt nâu to của nó có một quầng hổ phách đẹp. Nó tựa vào phía trước để làm con mắt bên trái nhưng có cái gì phản chiếu trong gương vướng vào mắt nó.

Hoặc *ai* đó, chính xác như vậy.

Cửa hàng nhộn nhịp với khách mua hàng đổ đến vào mùa mua sắm mùa đông, nhưng Bendel's chỉ cung cấp hàng cho phụ nữ, vì thế mọi khách mua đều là nữ. Trừ một người.

Cậu ta khoảng 16 tuổi, cao và gầy, có mái tóc vàng bờm xờm và mặc một cái áo khoác nhung kẻ màu nâu chocolate và chiếc quần jeans như treo vào cơ thể gầy gò của cậu. Trông như kiểu anh chàng trong quảng cáo nước hoa Eternity for Men (*Vĩnh cửu cho nam giới*) của Calvin Klein, trừ việc kém ngon trai hơn.

“Chà,” Jenny thốt lên êm ái.

“Không tuyệt sao?” Blair phụ họa. “Làm nhòe nó đi một chút với ngón tay. Em cũng nên dùng mascara nâu. Nó sẽ làm mắt em trông to hơn nữa.”

“Không, em nói chà là nhìn vào *cậu ta* kia,” Jenny đính chính. “Sau em ấy.”

Blair liếc qua vai thì thấy một cậu trai tóc vàng lập dị, quá-trẻ-cho-nó đang nghiên cứu mấy túi mỹ phẩm có chữ ký của Bendel. Nó quay lại với Jenny. “Cái gì? Em nghĩ cậu ta dễ thương?”

Elise rúc rích. “Cậu ta như kiểu ngố ấy nhỉ.”

Chiến dịch Giúp đỡ Người tuyệt vọng của Blair bắt đầu trở nên suy thoái xep dần. “Nếu cậu ta đang mua hàng ở Bendel’s, cậu ta chắc chắn là dân đồng tính. Tại sao mấy đứa không lại gần và hỏi cậu ta nếu bọn em thấy hẳn thực dễ thương như thế?”

Jenny thấy như bị làm nhục. Chẳng lẽ lại gần và bắt đầu nói chuyện với cậu ta kiểu vài câu chuyện lảm cẩm tuyệt vọng lấy cớ? *Không đời nào*.

“Đi nào,” Elise thúc. “Cậu biết cậu muốn mà.”

Jenny thấy khó thở. Mỗi lần nó nghĩ nó trở nên tự chủ hơn, thì những thứ giống như thế này lại cứ xảy ra chỉ chứng tỏ nó mất vững vàng hơn bao giờ hết. “Có lẽ chúng ta nên đi thôi,” nó lảm bảm lo lắng, cứ như thể Blair và Elise đang định trói nó lại vì can tội bị bắt quả tang đang mua ma túy. Nó nhặt túi xách của mình dưới sàn nhà lên. “Cảm ơn chị đã giúp em,” nó nói rất nhanh với Blair. Rồi nó túm tay Elise và lôi cô bạn ra khỏi hiệu, giữ mắt nhìn thẳng khi đi ngang qua cậu tóc vàng.

Tội nghiệp. Blair thờ dài khi nhìn hai đứa đi. Nhưng nó đang có tâm trạng tốt từ lúc nhận được điện thoại của Owen Wells, chẳng chết ai khi cho

Jenny sự giúp đỡ nho nhỏ mà con bé hiển nhiên là cần. Nó kéo cái biên lai bộ váy ra khỏi túi mua hàng và lấy cái bút chì kẻ mắt màu gỉ sắt vẽ một hình trái tim lớn vào mặt sau rồi ghi email của Jenny trường Constance Billard vào giữa. Địa chỉ email ở trường của mọi người đều giống nhau, chỉ khác chữ cái đầu và tên gọi, nên chả khó để luận ra. Xong nó vò tờ biên lai lại thành một quả bóng nhỏ và bước qua cậu bé tóc vàng mảnh khảnh, ném nó vào lưng cậu ta và lao qua cánh cửa quay trước khi cậu có cơ hội nhìn xem nó là ai.

Blair Waldorf đang nỗ lực làm cái gì đó tốt đẹp cho người khác? Nói về một cú lột xác đi nào! Điều này hơn cả sự thay đổi mà Jiffy Lube làm đối với kiểu tóc. Giống như một pa, nó sẽ đi đến hiệu spa trọn thời gian cuối tuần còn lại, gồm cả việc đại tu về mặt tinh thần.

Như thế cậu ta không có thứ đủ tốt

Đúng như Aaron mong đợi, một cái phong bì màu kem từ Harvard đang đợi cậu bên cạnh cái bình sứ Spode cắm đầy hồng bạch trên cái bàn trong phòng nghỉ của bố và mẹ kế cậu ở căn hộ áp mái đường 72 Đông. Aaron để mặc con Mookie khát nước khốn khổ đâm bổ xuống sảnh vào bếp với dây buộc lưng lỏng, cậu nhặt lá thư lên với những ngón tay cứng đờ vì lạnh giá. Serena đứng đợi đầy khấp khởi sau lưng cậu, nhưng cậu muốn mở nó ra một mình. *Sẽ ra sao nếu cậu không mở?*

Serena tuột cái áo khoác ra và ném nó lên cái ghế bọc vải xanh ở góc phòng. “Em vẫn yêu anh cho dù sao đi nữa,” cô nói như hết hơi.

Aaron nhìn chăm chăm vào cái phong bì, bực dọc với bản thân tại sao lại cảm thấy lo âu đến thế. Cậu vẫn thường rất già dặn trong những việc thế này mà. “Kệ mẹ nó đi,” cậu thốt lên bằng cái giọng thì thầm và xé cái phong bì ra. Cậu mở tờ giấy màu kem được gấp gọn gàng và đọc đoạn chữ đánh máy trên đó 2 lần. Rồi cậu nhìn lên Serena. “Ừ... ờ...”

Mặt cô xỉ xuống. Thật là một điều kinh khủng đối với người yêu của cô phải vượt qua! “Ôi, khổ thân anh. Em rất tiếc.”

Aaron đưa cô lá thư và cô liếc nhìn nó một cách đành lòng. *Kính gửi ông Rose, chúng tôi đã xem xét đơn xin nhập học của ông và chúng tôi rất hân hạnh thông báo về việc ông được chấp nhận vào trường Đại học Harvard, lớp...* - đôi mắt xanh của Serena đột ngột rạng ngời. “Anh đã rồi! Chắc ời, anh đã rồi!”

Sau lưng họ, Myrtle, đầu bếp, bước bẫm bổ xuống sảnh với con Mookie chày dãi hỏn hển chạy sau lưng bà. Đồng phục màu vàng sáng của người phục vụ bị dây bắn tung tóe thứ gì đó màu đỏ cam và trông bà thật tức cười.

“Cô Myrtle, Aaron được vào *Harvard* rồi,” Serena loan tin đầy tự hào. Cô đặt tay vòng quanh người bạn trai và xiết chặt cậu. “Không đáng kinh ngạc sao?”

Myrtle chả có vẻ gì là bị gây ấn tượng. Bà ấn mạnh sợi dây xích con Mookie vào tay Aaron, cổ tay béo ngấn của bà xù xì xoèng mấy cái vòng vàng và bàn tay mệt mỏi vì lao động của bà đầy mùi hành. “Tốt hơn hãy dắt con chó đến chỗ cậu đến,” bà mắng mỏ trước khi bước hùng hổ về bếp trong đôi giày tennis Nike màu trắng.

Serena và Aaron cười toét ranh mãnh với nhau. “Anh nghĩ cái này đáng được dành một lễ kỷ niệm nhỏ được không nhỉ?” Aaron hỏi, sự tự tin của cậu chuyển sang tự mãn.

Serena búng vào cái mũi tàn nhang xinh xẻo của cậu bằng ngón tay mảnh dẻ của mình. “Em biết chỗ họ cất champagne.”

Blair đi thang máy lên căn hộ áp mái của gia đình mình trông ra Công viên Trung tâm ở đường 72. Khi cửa thang máy mở ra, nó lập tức nhận ra cái áo khoác kiểu lính thủy màu xanh nước biển bằng lụa cashmere vứt bừa trên nóc cái ghế kiểu Louis XVI trong phòng nghỉ gia đình. Vẫn còn rất khó để mà quen được với việc Serena đi lảng quăng trong nhà nó khi nó vắng nhà.

“Blair?” Giọng Serena vang lên từ phòng cũ dành cho khách, bây giờ thuộc về Aaron. “Lại đây đi. Cậu vừa đi đâu về thế?”

“Chờ chút,” Blair đáp. Nó cởi cái áo khoác vải len thô màu xanh nhạt ra và treo vào tủ áo. Nó không thật sự cảm thấy thích thú khi phải giải thích về cái vẻ ngoài mới dị thường của mình cho Serena và Aaron khi họ ngồi xung quanh chỉ bận có đồ lót hay vài thứ tương tự, nhưng nó không nghĩ ra cách nào thoái lui được. Nếu nó phốt lờ họ, họ sẽ mau chóng giật cửa phòng nó ra, nhảy chồm chồm lên xuống giường nó, và buộc nó phải tiếp chuyện giống như những đứa ngu đần.

Mùi thuốc lá cỏ thoảng đưa trong hành lang. “Này,” nó gọi to, bước ra đứng ở ngoài cánh cửa khép hờ.

“Vào đi,” Aaron nói líu riu. Sau 2 ly Dom Pérignon, cậu đã ngà ngà. “Bọn này đang có tiệc.”

Blair đẩy cửa. Căn phòng được trang trí lại cho Aaron với những hình hoa cà và xanh da trời, với những màn chắn sáng kim loại xám kiểu những năm 50 hiện đại thời đó thay cho rèm, cùng mấy cái ghế kiểu túi hạt bọc nhựa vinyl to đùng trên sàn có thể nằm trên đó. Tầm thẳm dẹt từ sợi gai dầu thiên nhiên trải trên sàn, chất đủ thứ vỏ đĩa CD, trò chơi máy tính, DVD, tạp chí âm nhạc và mấy quyển sách mượn từ thư viện nói về văn hóa Rasta của người Jamaica. Serena và Aaron đang ngồi trên chiếc giường 4 cột thời Edward sắp long ra đến nơi, uống champagne từ những cái ly pha lê đẹp nhất của mẹ nó, *chỉ với quần lót* trên người, như Blair đã dự đoán. Thực tế thì Serena đang mặc một cái trong số những cái áo phong màu lá cây của thợ săn quá cỡ có dòng chữ Bronxdale Athletic của Aaron, với cái quần lót satin trắng La Perla của cô lộ ra kín đáo dưới cái áo.

Chà, ít nhất đây cũng là cái quần lót *đẹp* .

Blair đã định hỏi đây là dịp gì lớn thế thì Serena đã la lên, “Aaron đỗ rồi! Anh ấy được vào Harvard!”

Blair nhìn họ chăm chăm họ, cơn tức giận trào lên trong cuống họng. Thật đủ mệt để nhìn thấy vẻ đầy ăm ắp lộng lẫy của mái tóc dài vàng hoe của Serena lúc này trong khi tóc cô đã nằm lại trong một cái thùng rác ở đường 57, nhưng cái nụ cười tự mãn trên khuôn mặt đáng ghét của Aaron là đã đủ để làm cho nó muốn oẹ ra khắp cái chần vô tội ngu ngốc của hắn.

“Kiểm cái túi hạt mà ngồi,” Aaron đề nghị. Cậu chỉ vào cái cốc Harvard trên bàn. “Cái cốc đó khá sạch đây nếu đằng ấy muốn uống champagne.”

Serena vẫy tờ giấy màu kem trong không khí. “Nghe nhé. Kính gửi Ông Rose,” cô đọc to. “Chúng tôi đã xem xét đơn xin nhập học của ông và chúng tôi rất hân hạnh thông báo về việc ông được chấp nhận vào trường Đại học Harvard, lớp...”

Blair đã đến hiệu làm đầu mà không có tí bữa trưa nào trong bụng, và bây giờ cái màn lễ nhỏ chúng-tôi-yêu-Aaron này làm nó quay cuồng ghê tởm. Nó là người lẽ ra phải có thư chấp thuận sớm, nhưng sau buổi phỏng vấn vụng về, người tư vấn đại học của trường Constance Billard đã khuyên

nó tốt nhất là không nên đăng ký sớm. Vào được trường Yale là nhiệm vụ duy nhất của Blair trong cuộc đời này - à, bên cạnh việc cưới được Nate Archibald và sống hạnh phúc trọn đời trong ngôi nhà gạch phủ dây leo thường xuyên ngay mặt phố đại lộ Năm là thứ nó đã có được - nhưng bây giờ nó phải đợi đến tháng 4 khi tất cả đám đần độn trong lớp nó biết rằng nó đã được vào trường. Thật hoàn toàn chả công bằng gì cả.

“Xin lỗi, Blair.” Aaron uống champagne. Cậu luôn siêu nhạy cảm về những cơn tức tối xù lông của Blair, nhưng cậu đang cảm thấy quá tốt đẹp về bản thân mình ngay lúc này nên chả ngại gây phiền. “Tớ không xin lỗi về việc đỗ đại học đâu. Tớ xứng đáng mà.”

Như thế cái dây nhà khoa học mới khổng lồ mà công ty phát triển của cha cậu xây ở ký túc xá năm ngoái đã hoàn toàn không còn lại gì.

“Ồ khốn nạn,” Blair đáp trả. “Trong trường hợp mà quên, tao muốn nghe được từ trường Yale rằng giá mà mà không giữ tao lại để uống thứ bia cứt đá và ăn cái thứ hôi thối ở phòng nhà nghỉ nặng mùi trong cái đêm trước cuộc phỏng vấn của tao.”

Aaron trợn mắt lên. “Tớ chưa bao giờ bảo cậu phải hôn người phỏng vấn cậu cả.”

Serena khịt mũi và Blair nhìn cô trừng trừng.

“Xin lỗi,” Serena xin lỗi rất nhanh. “Thôi nào, Blair,” cô dỗ dành. “Cậu là học sinh giỏi nhất lớp mình. Cậu chắc chắn đỗ mà. Cậu chỉ cần phải đợi đến tháng 4 để nhận kết quả thôi.”

Blair tiếp tục giữ cái nhìn trừng trừng. Nó không muốn đợi đến tháng 4. Nó muốn biết ngay *bây giờ*.

Aaron châm điếu thuốc cỏ khác và ngửa cằm lên trần nhà thổi vài vòng khói. Dường như một không khí lười nhác, siêu phàm xung quanh cậu, giá mà cậu chỉ cần uống champagne cả ngày cho hết thời gian còn lại của học kỳ hai và đợi đến lúc đi học ở Harvard. Khi thật.

“Này,” cậu ngáp. “Tớ phải đến Scarsdale để tập với ban nhạc, nhưng sẽ ra ngoài muộn để ăn mừng.”

Serena đứng dậy trên giường và nhảy tưng tưng lên, cứ như thể cô thật sự đang cần tập thể dục vậy. “Nhất trí.”

Blair nhìn mái tóc lộng lẫy của Serena tung lên trong không khí bên trên đầu cô và xoa xuống tuyệt đẹp trên bờ vai trong khi Aaron thối thêm mấy vòng khói nữa. Bất thành hình, Blair không thể chịu đựng được việc cùng phòng với hai người. “Tôi có bài tập phải làm,” nó cúi kính, đưa tay lên mái tóc mới của mình khi quay đi.

“Ồ Chúa ơi!” Serena gào lên, nhảy vọt ra khỏi giường Aaron. “Đợi đã, Blair! Tóc cậu...”

Tử tế là cô cuối cùng cũng để ý đến.

Blair đứng lại ở hành lang và đặt một tay lên chỗ mái tóc đen của nó làm thành một đường sau gáy. “Tớ thích nó,” nó tuyên bố đầy vẻ tự vệ.

Serena bước quanh nó giống như thể nó là một trong những bức tượng đá cẩm thạch Hy Lạp ở tầng chính của bảo tàng nghệ thuật. “Ồ Chúa ơi!” cô lặp lại và đưa tay thò vào một sợi tóc rơi ra sau tai Blair. “Tớ yêu kiểu này đấy!” cô kêu lên, một chút hơi nồng nhiệt thái quá.

Blair chun mũi nghi ngờ. Liệu Serena có thích tóc mới của nó thật không, hay là cô ta chỉ giả vờ thế thôi? Thật luôn luôn khó đoán được.

“Cậu trông giống y như Audrey Hepburn,” Aaron bình luận từ trong giường.

Blair biết cậu ta chỉ nói những gì nó muốn nghe để làm dáng cho việc là một thằng khốn nạn tự mãn được vào trường Harvard. Nó nghĩ tới việc nói ra mình có cuộc phỏng vấn tuyển sinh vào Yale với Owen Wells tối thứ năm nhưng quyết định giữ bí mật. “Xin phép,” nó nói vẻ lạnh lẽo. “Tôi có việc phải làm.”

Serena nhìn Blair đi và rồi lại trèo lên giường cạnh Aaron. Cô nhặt lá thư của trường Harvard lên và gấp lại, cẩn thận nhét trả vào trong phong bì. “Em rất tự hào về anh,” cô thầm thì, ngả mình vào vòng tay Aaron và hôn cậu.

Kể cả khi Aaron đã buông ra, Serena vẫn nhắm mắt, liếm vị cỏ ngọt hậu từ nụ hôn của cậu trên môi mình. “Em yêu anh,” cô nghe thấy chính mình nói. Những từ đó dường như chỉ việc tuôn ra từ miệng cô. Cô mở mắt mơ màng.

Aaron chưa bao giờ nói với một cô gái nào là cậu yêu cô ta, và cậu cũng không có kế hoạch để nói vậy với Serena, ít nhất không phải ngay lúc này. Nhưng hôm nay cậu đã có một ngày tràn trề kinh ngạc, và cô thật là tuyệt diệu với đôi má ửng hồng và cái miệng hoàn hảo đỏ thắm để hôn. Tại sao không chứ? Giống như kết cục của những màn phóng túng kiểu ngôi sao rock lem nhem bí mật của cậu, khi cậu và *một vài cô gái* nóng bỏng không thể cưỡng nổi gầm rú cùng nhau trong hoàng hôn trên một chiếc Harley bốc đầu.

“Anh cũng yêu em,” cậu trả lời, và hôn cô lần nữa.

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Chúng ta không đặc biệt sao?

Tin đồn âm ỉ quanh việc các trường hàng đầu không nhận người sớm năm nay hóa ra là tin vịt. Hoan hô - một vài bạn đỡ rồi! Tớ biết chúng ta cảm thấy thật đặc biệt, nhưng nếu chúng ta bắt đầu tiệc tùng như thế đây là năm 2099, uống champagne trước phòng ngủ và bỏ nửa số giờ học, chúng ta sẽ chỉ tiệc tùng được hai đứa với nhau, bởi vì tất cả những bạn khác sẽ căm ghét bụng dạ chúng ta. Hãy kiềm chế bản thân bạn, ít nhất cho đến tháng 4 khi tất cả phần còn lại của lớp biết được họ sẽ vào đâu. Điều này là tốt cho chính bạn, tôi hứa đấy.

Chữ L

Với ngày lễ Tình nhân chưa xa quá một tuần, tình yêu có *khắp mọi nơi*. Nó ở trên đầu lưỡi chúng ta. Nó là cái chúng ta nghĩ đến trước khi đi ngủ. Chúng ta bắt gặp mình và các bạn bên cạnh nguệch ngoạc những hình trái tim vụng về trong giờ toán. Nhưng chỉ vì thế giới này có chuyển thành một cái kéo hình trái tim có chữ BE MINE (*của tôi*) khổng lồ thì cũng không có nghĩa là chúng ta phải đi khắp nơi mà thực hiện những lời hứa chúng ta chẳng giữ được. Dùng chữ *L* trong hoàn cảnh thân mật thì có thể nguy hiểm phết. Tớ thích dùng nó chung chung hơn, kiểu như *Tôi yêu tất cả các bạn*. Và thực sự là tôi yêu!

Ngó nghiêng

N lén lút đi xuống **đại lộ Madison** với hai tay đút trong túi áo khoác, nhìn bơ phờ và lo lắng. **V** và **D** hôn nhau trong hiệu sách **Shakespeare**, gần trường Đại học New York, *dễ thương* quá. **B** thì vào **hiệu Sigerson Morrison** ở khu **NoHo** thử đôi giày. **S** ở hiệu **Hồn Ma** trên phố **Bleecker**,

mua một cái áo rất đáng yêu khác cho con chó cưng của mình. **J** và cô bạn mới, **E**, khúc khích buồn chuyện trong lối vào nhà vệ sinh nữ ở cửa hàng y tế Duane Reade. Còn **A**, đang khuân về mấy đĩa nhạc reggae đã cũ ở một cửa hiệu không có tên bé xíu trên đường 3 Đông. Cậu đã có thứ thưởng thức để giết thì giờ cho hết học kỳ hai.

E-mail của bạn

H: GNC thân,

Tớ nghe rằng cái tay bán cần sa từng làm ở hiệu bánh pizza đã bị cảnh sát New York tóm và giờ làm chỉ điểm ở công viên để bắt tất cả những khách hàng cũ.

- Dawg

D: Dawg thân,

Chuyện đó nghe như một bộ phim hình sự tồi vậy. Tớ chỉ hi vọng là chẳng ai trong số bạn bè chúng mình đi đóng phim đó cả.

GNC

H: GNC ơi,

Tớ quên khuấy không báo cậu trước, nhưng tớ thấy cái cô bé mới vào học có bộ ngực đồ sộ ấy trong phòng chờ ở phòng khám phẫu thuật thẩm mỹ của tớ. Cô ấy xem một cuốn sách có tên là *Ngực của Người nổi tiếng*. Tớ thấy lo. Giống như kiểu đi chọn xem cái ngực nào cô ấy định làm theo.

- Đuôi ba hoa

D: Đuôi ba hoa mền,

Quả là rất đáng lưu tâm, nhưng Đuôi à - tại sao *bạn* lại ở đó?

- GNC

Nếu như bạn chưa đủ hứng khởi...

Giờ thì chuyện tiếp nhận sớm vào học đã qua, chúng ta tập trung vào một chuyện thực sự quan trọng: Tuần Thời trang. Nó bắt đầu vào thứ sáu này, và mọi nhân vật yêu thích của tớ đều tới đó, và tớ nữa. Gặp các bạn ở hàng ghế đầu nhé!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

Nhà thơ mảnh khảnh khu Tây nếm mùi vị danh vọng đầu tiên

Trên đường tới trường Riverside sáng thứ ba, Dan ghé vào quầy báo ở góc đường 79 và Broadway để mua tờ *The New Yorker* số ra ngày Valentine và một cốc café đen lớn có mùi như thể được làm từ 3 năm trước - nhưng là thứ cậu thích. Bìa của tờ *The New Yorker* là một hình minh họa con thuyền Noah đậu ở một bến cảng New York, với tượng thần Tự do mờ mờ phía xa. Dòng chữ *Thuyền Tình* được sơn lên ở mạn thuyền, và các con vật xếp hàng theo tấm ván đang nắm tay nhau, hôn và sờ soạng nhau. Trông rất ngộ. Dan đứng ở góc đường và châm điếu Camel không đầu lọc bằng những ngón tay run run khi lật bìa ra tìm mục lục. Bài thơ của cậu nằm ở mục Thơ: Daniel Humphrey, trang 42, “Đi.” Cậu giở ra, quên cả điếu thuốc đang cháy giữa đôi môi. Trang 42 là trang thứ 9 của truyện ngắn dài 14 của Gabriel Garcia Rhodes có tên “Amor con los Gatos” - “Tình yêu với những con mèo” - và ngay chính giữa là bài thơ của Dan.

Thối bay cơn buồn ngủ khỏi mắt tôi và rót đầy tôi một cốc khác.

Tôi thấy những gì em làm là gắng kể tôi nghe về,

Việc em cạo trọc đầu và sờ soạng tôi (rất dâm hiển)

Với satin và ren

Em là một con đĩ.

Ngoài trời lạnh giá, nhưng Dan hồi hộp đến toát mồ hôi trên trán, và lưỡi cậu khô như thể gỗ bắt lửa. Dan vứt điếu thuốc cháy dở xuống vỉa hè và gấp tờ tạp chí lại, nhét nó vào cái túi tài liệu màu đen. Nếu cậu giở đến trang Danh sách tác giả, thế nào cậu cũng sẽ thấy dòng này: *Daniel Humphrey (Thơ, tr.42) là học sinh năm cuối trung học ở thành phố New York. Đây là tác phẩm đầu tay của anh*. Nhưng Dan không thể chịu đựng được việc xem tạp chí thêm phút nào nữa, không phải khi hàng ngàn người

cũng lúc này đang mở ra xem và đọc bài thơ thô lỗ, bản gắt của cậu, mà cậu chẳng dám chắc nó có hay tí nào không.

Dan đi dọc đại lộ Broadway đến trường, hai tay cậu xiết vào nhau một cách điên cuồng. Ước chi cậu đã có thể làm một hành động đột nhập vào để phá hoại cái máy in tạp chí *The New Yorker* để họ không thể in được các nguyên âm nào nữa. Và mọi ấn phẩm ngày lễ Tình nhân sẽ phải thu hồi lại từ các sạp báo từ đêm qua.

Phải chi cậu có thể làm *thế*.

“Ê, cậu ấm,” Dan nghe thấy cái giọng tự mãn quen thuộc của bạn cùng lớp mà cậu ít thích chơi nhất sau lưng. Dan dừng bước và ngoái lại nhìn thấy Chuck Bass đang phấp phới cái khăn lụa cashmere màu xanh lính thủy có các chữ ký lông nhau choàng trên vai và đang lùa những ngón tay được giũa vào mái tóc nhuộm highlight sợi nâu pha sợi vàng của mình. “Thơ trên *The New Yorker* hay đấy, chàng trai.” Cậu ta vỗ một cái chúc mừng lên vai cậu, cái nhẫn khắc chữ đeo ngón út của cậu ta sáng lên trong nắng mùa đông. “Ai mà biết được hóa ra cậu lại là một gã chiến như thế?”

Liệu có gì đó rất là *đồng tính* về Chuck Bass dạo này không nhỉ? Hoặc có lẽ không phải. Nếu chỉ là vì cậu ta có mái tóc nhuộm highlight vàng và mặc một cái áo khoác len màu kem mỏng của Ralph Lauren và đi đôi giày Prada da màu cam để mềm thì không có nghĩa là cậu ta bỏ qua việc gạ gẫm những cô gái say khướt trong phòng vệ gì ở các đám tiệc. Có lẽ cậu ta chỉ đơn giản là đang thể hiện bản thân tí thôi.

Chắc chẳng có gì không ổn với những thứ đó.

“Cảm ơn,” Dan lẩm bẩm khi nghịch cái nắp nhựa của cốc café đang cầm. Cậu phân vân không biết liệu Chuck có ý định bước đến trường cùng cậu và tán chuyện về bài thơ. Nhưng điện thoại của Dan reo, cứu cậu khỏi việc phải trả lời những câu hỏi vô nghĩa của Chuck về bao nhiêu con gà cậu đã săn trước khi viết bài thơ, hay bất cứ thể loại gì Chuck Bass thích nói trên đường đến trường vào các buổi sáng.

Dan đưa điện thoại lên và Chuck vỗ vai cậu lần nữa rồi bước tiếp.

“Alô?”

“Chúc mừng nhé, con trai Daniel!” Rufus la lên trong điện thoại. Bố cậu chưa bao giờ ra khỏi giường trước 8 giờ sáng, vì thế đây là lần đầu tiên Dan nói chuyện với ông vào buổi sáng. “Mày thật là một quả chuối thứ thiệt, bài đăng báo thật thiên tài! *The New Yorker, New Yorker* quý quá!”

Dan cười lặng lẽ, cảm thấy chút xấu hổ. Những cuốn sổ không đếm xuể đầy những bài thơ không hoàn chỉnh, kỳ cục của bố cậu cất trong một cái hộp đầy bụi ở trong giá để chổi. Mặc dù ông là một biên tập viên ít tiếng tăm của nhóm những nhà thơ thế hệ Beat, sự thật là Rufus chưa bao giờ được đăng báo.

“Và con sẽ chẳng bao giờ tin...,” Rufus nói, nhưng sau đó tiếng ông bị ngắt. Dan nghe thấy tiếng xả nước trong bồn cầu. Cũng như bình thường. Bố cậu nói chuyện với cậu trong khi ông đang ở trong nhà vệ sinh.

Dan nuốt ngụm café và tiếp tục đi, băng qua đại lộ Broadway và đi xuống đường 77. Cậu sẽ bị muộn tiết đầu môn hóa nếu như không khẩn trương hơn. Đó thực ra cũng chẳng phải một điều quá tệ hại. “Bố? Bố vẫn đó chứ?” cậu hỏi.

“Chờ chút, nhóc,” Rufus trả lời một cách cuống quýt. “Bố đang bị đẩy ra tay này.”

Dan có thể hình dung ra bố cậu đang lau tay vào cái khăn đỏ sờn treo ở sau cánh cửa phòng tắm và sau đó lời từ *The New York* bị vo tròn ra từ dưới cánh tay đầy lông ra và đọc bài thơ của Dan lại lần nữa.

“Mấy tay trưởng phòng hành chính trường Brown và Columbia mới gọi cho bố bảo rằng con thật là phi thường,” Rufus giải thích. Nghe giống như ông đang có gì đầy trong miệng, và Dan có thể nghe thấy tiếng nước chảy. Ông đang đánh răng? “Bọn họ thèm rỏ dãi, cái bọn khốn nạn tham lam ấy.”

“Brown và Columbia? Thật thế ạ?” Dan nhắc lại mà không tin nổi. Phía trước cậu, vỉa hè, cửa hiệu và người đi đường tất cả hòa thành một khối đại dương di chuyển chậm lại. “Bố có chắc là họ không? Columbia và Brown?”

“Chắc như là nước đá của bố mày vẫn còn vàng,” Rufus trả lời một cách vô tình.

Thường thì Dan sẽ hơi sốc vì tính thô lỗ của bố cậu, nhưng đúng lúc này cậu đang mãi bận tâm với thành công của mình. Có lẽ việc trở thành một nhà thơ được đăng báo không phải là một điều tệ hại lắm. Trước mặt cậu là cái cửa kim loại đen của lối vào bên trên của trường dự bị Riverside. “Bố à, con phải vào lớp đây, cảm ơn bố đã hỏi thăm. Cảm ơn bố vì *tất cả*,” cậu tuôn ra một tràng cho ông bố đang đầy hăm hở của cậu.

“Được rồi, nhóc. Đừng để chuyện này vào đầu, nhớ đấy,” Rufus đùa, không thể giấu được vẻ tự hào trong giọng nói cộc cằn của mình. “Nhớ, thi phú chỉ là những thứ xoàng xĩnh thôi.”

“Con sẽ nhớ,” Dan hứa về đây nghiêm túc. “Cảm ơn bố lần nữa.”

Cậu đóng máy lại và đẩy cửa vào trường, vẫy tay chào Aggie, nhân viên thường trực cổ kính, người vốn mặc một bộ cánh khác nhau mỗi ngày trong tuần, khi cậu đi vào. Điện thoại của cậu kêu bíp và cậu nhận ra có một cuộc gọi nhờ trong khi nói chuyện với bố. Điện thoại di động bị cấm dùng trong giờ học nhưng tiết một đã bắt đầu và sảnh vắng tanh. Bước chậm lên cầu thang bê tông trên đường tới phòng thí nghiệm hóa, cậu nghe hộp thư thoại của mình.

“Daniel Humphrey, tôi là Rusty Klein gọi từ công ty Klein, Lowenstein và Schutt. Tôi đã đọc bài thơ của cậu trên *The New Yorker* và tôi chắc rằng cậu không có người đại diện nào, nên tôi muốn gặp cậu. Tôi đã đưa tên cậu vào danh sách khách mời cho chương trình *Tốt hơn cả khóa thân* đêm thứ sáu. Chúng ta sẽ nói chuyện sau đó. Cậu có thể không biết đấy, nhưng cậu thật sự là một thứ súc sinh cực hot đấy, Daniel. Công chúng cần một nhà thơ trẻ nghiêm túc để làm cho họ cảm thấy mình vô giá trị và nông cạn. Và bây giờ, chúng ta có sự chú ý của họ, chúng ta dám chắc là phải đẩy cho cái đà này đi tới. Cậu là Keats tiếp theo, và chúng tôi sẽ làm cho cậu nổi rất nhanh, cậu sẽ nghĩ cậu được sinh ra là như thế. Mong sớm gặp. Chào!”

Dan loạng choạng bên ngoài cửa phòng thí nghiệm hóa khi cái tin nhắn nói một hơi, giọng thì to của Rusty Klein lần thứ hai. Cậu đã nghe nói đến Rusty Klein. Cô ta là người đại diện đã thương lượng một phi vụ sách triệu dollar cho một người cười ngửa đưa Scotland tuyên bố mình là con trai ngoài giá thú của thái tử Charles. Dan đã đọc tin này trên tờ *New York Post*. Cậu không biết *Tốt hơn cả khóa thân* là show gì, nhưng thật tuyệt cú mèo khi Rusty cho cậu vào danh sách khách mời khi họ chưa bao giờ gặp nhau. Cậu cũng lấy làm sững rờn khi được gọi là Keats kế tiếp. Keats là một trong những người cậu chịu ảnh hưởng chính và nếu Rusty Klein có thể nhận ra điều đó sau khi đọc chỉ một trong số những bài thơ của cậu, cậu hoàn toàn muốn cô giới thiệu cậu.

Nhét cái điện thoại trở lại vào túi xách, cậu lôi tờ *The New Yorker* ra lần nữa. Lần này, cậu lật đến trang các tác giả, đọc cái tiểu sử ngắn của cậu trước khi giờ đến bài thơ của mình ở trang 42. Cậu đọc bài thơ từ đầu đến cuối, không còn thấy xấu hổ khi nhìn tác phẩm của chính mình bằng giấy trắng mực đen. Rusty Klein nghĩ cậu giỏi - *Rusty Klein* cơ đấy! Thế thì chắc điều đó đúng. Có thể cậu giỏi *thật*. Cậu ngược lên và liếc trộm qua ô cửa kính nhỏ trên cửa ra vào, thấy một dãy đầu các cậu con trai, tất cả xếp hàng như những quân cờ đối mặt với bảng đen. Trường học bỗng trở nên quá tầm thường. Cậu đã trở thành thứ to lớn hơn kỳ lạ và hay ho hơn rất nhiều!

Bỗng nhiên, cửa phòng thí nghiệm mở bung ra và ông thầy Schindlecker lùn một cách kỳ dị đứng nhìn chăm chăm vào Dan. Ông mặc một bộ đồ xấu xí phì ra đến hai vòng ngực và đang vuốt bộ ria màu nâu cứng quèo. “Cậu có định nhập bọn với chúng tôi, Ngài Humphrey, hay là thà đứng ngoài này và nhìn qua cửa sổ?”

Dan cuộn tờ *The New Yorker* lại và đút nó vào dưới cánh tay. “Em nghĩ em sẽ vào ạ,” cậu đáp lại, bước vào phòng thí nghiệm và tiến khẽ khàng đến một cái ghế ở cuối phòng. Thật lạ. Dan chưa bao giờ làm cái gì có vẻ khẽ khàng, và cậu thấy bỗng khó nhận ra cái giọng của mình khi cậu nói

lúc này, nó có vẻ như một nốt lạnh lạnh của sự tự hào, như thể có gì đó mới bên trong cậu đã bùng nổ và sẵn sàng phóng ra.

Nó giống như một câu trong bài thơ của Keats, “Tại sao tôi cười đêm nay?” *Thơ, Danh vọng, và Nhan sắc quả thực mãnh liệt...*

Và Dan đang cảm thấy rõ ràng điều đó.

^[1]John Keats (1795-1821), nhà thơ lãng mạn Anh, người nổi tiếng từ khi còn rất trẻ.

Dò la trên bậc thềm

“Đi ra ngoài hút thuốc đi,” Elise thì thầm vào tai Jenny khi 2 đứa xuống căn tin nghỉ giải lao, giờ nghỉ lúc 11 giờ trưa để ăn bánh quy và uống nước hoa quả theo quy định của trường Constance Billard. Chỉ có học sinh năm cuối học kỳ hai mới được phép ra ngoài trường trong giờ giải lao, vì thế cô rất rõ ràng khi gợi ý những thứ hoàn toàn phi pháp.

Jenny đứng lại ở cầu thang. “Tớ không biết là cậu lại hút thuốc.”

Elise kéo khóa cái ví nhỏ bên ngoài ba lô Kenneth Cole màu be và rút ra một bao Marlboro Lights đã vơi một nửa. “Mỗi lần chỉ một và một lúc thôi,” cô trả lời, xốc cái ba lô lên để phòng giáo viên có thể đi xuống cầu thang. “Cậu đi không?”

Jenny do dự. Nếu người thường trực trông thấy họ đi, bà ta ắt sẽ la lối lên và sau đó sẽ gọi giáo viên phụ trách tòa nhà hoặc thậm chí bố mẹ. “Đi kiểu gì...?”

“Cứ đi thôi,” Elise giục, lôi tay Jenny. Cô chạy xuống cầu thang, lôi Jenny theo sau. “Đi, đi, đi !”

Jenny thở hỗn hển khi chạy theo Elise xuống tầng và chạy hết tốc lực qua tấm thảm đỏ ở sảnh hướng ra cửa trước. Trina, nhân viên thường trực của trường, đang gào theo nhạc trong tai nghe và đang xem thư điện tử cùng lúc. Cô không nhận ra hai cô bé học sinh mới vừa lao vọt qua không thềm trình diện.

Blair ngồi một mình trên bậc thềm trông ra đường 94 Đông, chỗ ưa thích của các cô gái năm cuối trường Constance Billard, cúi kính hút điếu Merit Ultra và đọc lướt qua các câu hỏi phỏng vấn của trường đại học mà nó đã chuẩn bị để trả lời từ tháng 10. Chỉ có 2 ngày còn lại trước khi diễn ra cuộc phỏng vấn với Owen Wells, và nó hoàn toàn muốn bỏ quách việc trả lời cái này.

Hãy nói cho tôi biết những mối quan tâm của bạn. Bạn định làm gì sau khi học xong?

Tôi là chủ tịch câu lạc bộ tiếng Pháp và ban dịch vụ xã hội của trường. Tôi cũng là trưởng một nhóm cùng tiến, tư vấn các bạn mới lớn về các vấn đề xã hội. Tôi được xếp hạng quốc gia về quần vợt - tôi chơi cả mùa hè, còn mùa đông thì chỉ 2 lần 1 tuần. Tôi tham gia tình nguyện trong bếp nấu súp bất cứ lúc nào tôi có thể. Tôi cũng chủ trì trong việc tổ chức các ủy ban thực hiện 8 chương trình từ thiện mỗi năm. Chúng tôi định tổ chức một vũ hội ngày lễ Tình nhân vào chủ nhật này để gây quỹ cho Little Hearts, một tổ chức từ thiện cho trẻ em bị bệnh tim, nhưng vũ hội đã bị hủy bỏ vì vướng Tuần lễ Thời trang. Chúng tôi rất buồn vì không ai đến được. Tôi đã gửi một lá thư đến mọi người trong danh sách khách mời và vẫn quyên được 300.000 dollar. Quyên tiền vẫn luôn là một trong những thế mạnh của tôi, và tôi có kế hoạch chắc chắn cho công việc tình nguyện của mình ở trường Yale.

Blair có thể hình dung ra mắt Owen mở to ấn tượng đầy ngạc nhiên. Làm sao mà Yale có thể không nhận nó chứ? Nó là hạng nhất.

Một kẻ dối trá hạng nhất thì đúng hơn. Toàn bộ trò bếp nấu súp chỉ hoàn toàn là bịa đặt, và nó thuộc loại im tịt trong khi 7 người chủ trì *khác* tham gia giúp việc quyên tiền cho Little Hearts.

“Chào Blair!”

Serena đang bước đi nhẹ nhàng trên vỉa hè để tiến lại gần nó. Cô mặc cái quần lưới cá đen với một lỗ trên một đầu gối, mái tóc vàng sáng của cô cuộn lên thành một búi lộn xộn. Với vài cô gái thì như thế là một tình trạng rất bê tha, nhưng với Serena thì lại là tình trạng “tôi có thể đi bất cứ chỗ nào với bộ dạng này bởi vì tôi xinh đẹp dù mặc bất cứ thứ gì”. Một chiếc taxi chạy qua phố và anh tài xế thò cổ ra cửa xe huýt sáo, bấm còi trêu khi phóng qua. Serena đã quen với âm thanh của tiếng huýt sáo và còi xe, cô chả bao giờ bận tâm để ngoái đầu lại nhìn.

Cô ngồi xuống cạnh Blair và lôi ra một bao American Spirits vỏ màu ngọc lam đã bị nhàu khời ví. Cô bắt đầu hút thuốc này từ khi cô và Aaron kết đôi, bởi vì họ đã thống nhất với nhau là mọi thứ sẽ tự nhiên và không có chất phụ gia.

Giá mà có một sự khác biệt nhiều như thế giữa khí than hoàn toàn tự nhiên với khí than giả. Hãy thực tế đi thôi.

“Tớ vẫn không thể tin được trông cậu hay đến thế này,” Serena thở, nhìn ngưỡng mộ mái tóc của Blair khi cô châm điếu thuốc. “Ai mà biết được cậu để tóc ngắn trông lại *hot* thế.”

Blair sờ lên đầu một cách đầy ý thức. Nó nghĩ là mình đã nổi điên lên với Serena nhưng giờ nó không thể nhớ tại sao. Mái tóc của nó *thật* hấp dẫn, nếu nó phải tự nói như vậy với chính mình.

Sự tăng bốc có thể gây nghi ngờ.

“Này, tớ đang cố nghĩ xem tặng quà gì thì hay cho Aaron, cậu biết rồi đấy, để chúc mừng anh ấy vì được vào Harvard chứ? Cậu có nghĩ được cái gì mà anh ấy thật sự muốn, hay cái gì anh ấy cần không?”

Bây giờ thì Blair đã nhớ ra tại sao nó lại điên lên với Serena. *Aaron, Aaron, Aaron*. Đây là thứ chỉ tổ buồn nôn. “Không biết,” nó ngập khi đáp lại. “Một bộ trang điểm chẳng?”

“Rất vui đó,” Serena trả lời. “Này, bọn mình biết mấy cô bé kia chứ nhỉ?”

Bên kia đường, Jenny và Elise đang đi bộ một cách đầy ngưỡng ngấp, kiểu bọn con gái 14 tuổi chúng- mình-chạm-trán-nhau vẫn có khi lại gần người mà chúng xấu hổ khi phải nói chuyện cùng.

Rút cục thì 2 cô bé cũng băng sang đường. “Bọn em có thuốc của mình,” Jenny thông báo một cách lãnh đạm nhất mà nó có thể, vẫn có một chút hoảng hốt về việc nó vừa chuồn khỏi trường.

Elise lôi bao Marlboro ra khỏi ba lô, nhưng trước khi cô có thể mời Jenny một điếu, Serena đã xòe bao American Spirits của mình ra. “Quảng cái đó đi. Cái này hay hơn nhiều.”

Elise gạt đầu nghiêm túc. “Cảm ơn chị.” Cô rút 2 điếu ra và đút cả hai vào miệng. Rồi cô bật cái bật lửa Bic màu xanh bạc hà, châm rồi rít một hơi ngắn cả 2 điếu trước khi đưa một điếu cho Jenny.

Jenny ngậm điều thuốc một cách do dự. Sau khi Nate bỏ nó, nó đã thử hút thuốc như là một phần hình ảnh mới kiểu người phụ nữ kiêu sa cho mình, nhưng thuốc lá chỉ làm nó đau họng, nó phải bỏ chỉ sau vài ngày.

“Ồ, thế em đã check mail hôm nay chưa?” Blair hỏi con bé, nhướn cái lông mày mới được tỉa rất bí ẩn của mình lên.

Jenny ho một tràng như muốn thủng phổi. “E-mail của em?”

Blair cười tự mãn. Cho dù cậu trai tóc vàng ở hiệu Bendel’s trông như loại gà tây ngố, cậu và Jenny chắc sẽ thành một cặp rất dễ thương. Một loại kết hợp bánh kẹp dễ thương của óc bã đậu và ngực to. “Bỏ qua đi,” Blair đáp lại có vẻ bí ẩn hơn trước. “Chỉ là để chắc chắn nên kiểm tra đều đặn từ bây giờ trở đi thôi.”

Dĩ nhiên bây giờ Jenny muốn lao vào trường để check mail, nhưng nó không thể bỏ Elise lại, đặc biệt không nên khi có thêm 2 cô gái năm cuối nữa đang bước lại gần ghế đá để nhập hội hút thuốc.

“2 cái chân chết tiệt của tớ làm tớ muốn chết trong mấy cái bột này. Cứ như là tọc bó chân Nhật Bản ấy.” Kati Farkas ngồi đánh phịch cái xuống bên cạnh Blair và kéo khóa đôi bột bó mắt cá chân màu xanh lông công hiệu Charles Jourdan của mình.

“*Thôi rên rĩ về đôi bột ấy đi,*” cô bạn con chấy cắn đôi của Kati, Isabel Coates ngao ngán rên lên. Isabel dựa vào cái thành kim loại của tay vịn và uống một hơi từ cái cốc giấy đựng chocolate nóng có kem phủ mặt của mình. Cô mặc một cái áo khoác xanh lá cây Kelly của Dolce & Gabbana mua dịp bán hàng mẫu cuối tuần. Nó không có khuy và được buộc ngang hông bằng một cái thắt lưng đen dày, giống như một cái áo choàng của thầy tu có màu xanh Kelly.

Không nghi ngờ gì, nó vẫn chưa được bán hết từ hồi tháng 10.

“Có thể nếu cậu bó chân kiểu Nhật xong rồi hăng đi thì đôi bột này chẳng làm đau cậu nhiều thế,” Isabel tiếp tục. “Hoặc nếu cậu để *tớ* mua chúng, chả gì thì *tớ* cũng là người nhìn thấy chúng trước tiên.”

“Kiểu Trung Quốc,” Jenny chữa lại. “Người Trung Quốc mới có tục bó chân phụ nữ.”

Kati và Isabel nhìn chăm chăm vào nó. “Không phải là em đang có giờ học đây chứ?” Isabel hỏi gặng.

“Bọn nó đang hút thuốc với hội này,” Blair bảo vệ. Cũng vui khi có 2 cô em nhỏ lớp 9 này. Chắc hẳn là vì nó từng muốn có một cô em *thực sự* hay đại loại thế.

Kati vờ như không để ý đến việc Blair giờ lại tử tế với hai con bé mũi thò lò xanh 14 tuổi. Cô quàng tay quanh cổ Blair và hôn vào hai má đầy phấn Stila của Blair.

Chụt! Chụt!

“Tớ không thể tin được là tớ không thể nói gì, nhưng mà tóc cậu trông thật là đỉnh. Trông yêu, yêu, yêu lắm cơ!” cô kêu ré lên. “Cậu thật dũng cảm đấy. Tớ nghe nói cậu dùng gôm. Sao cậu quyết định đi cắt ngắn vậy?”

“Cho tớ sờ tí nhé?” Isabel hỏi. Cô đặt cốc chocolate nóng xuống và sờ lên phía sau đầu của Blair với bàn tay thăm dò. “Nó rất là kì nhé! Giống như con trai ấy!”

Blair bỗng nhiên ước nó có thể đội một cái mũ hay cái gì đó lên đầu khi vào trường. Nó vứt điếu thuốc xuống dưới chân và dí bằng mũi giày. “Đi nào, các em,” nó vẫy tay ra hiệu, đứng dậy và đưa đôi tay đi găng nắm lấy tay Jenny và Elise như thể Mary Poppins tập hợp bọn trẻ trong sân chơi. “Chị sẽ dẫn các em trở vào trường.”

Jenny và Elise quăng điếu thuốc của 2 đứa vào bụi cây trước bậc thềm cửa hiệu bên cạnh và đứng lại, xiết lại dây đeo ba lô lên vai. Giờ thì họ đã thử hút thuốc với các chị năm cuối ở bậc thềm lạnh ngắt, và họ không chắc chắn đây là cách hấp dẫn cho lắm.

“Chị có nghĩ tóc em cắt ngắn thì sẽ đẹp hơn không?” Elise hỏi, hồi hả bước theo Blair.

Đem lại bất cứ sự cải thiện nào cho mái tóc đuôi ngựa y nguyên từ lúc mới lớn của Elise thực sự là việc rất độ lượng, nhưng Blair không có trái

tim hay năng lượng mà bảo ban cho cô nàng. “Chị sẽ cho em số điện thoại của thợ cắt cho chị,” nó đề nghị về hào phóng.

Khi họ trở lại đường 93 Đông, Mary, Vicky và Cassie đột nhiên xuất hiện ở cửa và vẫy tay chào.

“Bọn tớ thấy các cậu bỏ đi lúc giờ ra chơi!”

“Bọn tớ cũng ra để tìm các cậu!”

“Bọn tớ không muốn các cậu gặp rắc rối đâu!”

Blair đặt tay vòng qua người Jenny và Elise và đôn 2 đứa đến cửa trường, khôn ngoan cố tạo ra sự thật như thể 3 cô đang bị quấy nhiễu một cách rất chi vô duyên. “Bọn này ổn cả,” nó nói với 3 đứa bằng vẻ lạnh nhạt. “Thế các em không ở trong lớp à?”

Mary, Vicky và Cassie nhìn chăm chăm vào họ với vẻ không tin được, bằng những cái nhìn đầy tổn thương. Ba đứa *thực* hay hơn Jenny và Elise nhiều. Bọn nó phải làm gì để chứng tỏ được nhỉ?

Serena vẫn ngồi ở ngoài bậc thềm lạnh cóng, không thật quá phiền muộn về việc bị bỏ lại một mình với Kati và Isabel. Cô xem lại chỗ bị nẻ, cố gắng lấy hình thức với món quà anh-đổ-khóa-này hoàn hảo tặng cho Aaron trong khi Kati và Isabel chờ đợi một cách hăm hở đến lúc bóc mẽ được sự thật về cái đầu của Blair.

“Liệu có phải là nó bị cháy hay cái gì không nhỉ?”

“Tớ nghe nói là nó bị chứng tuyệt vọng bất thường về kiểu đầu và làm hỏng bằng một cái kéo cắt móng tay. Nó phải đến salon để chữa lại.”

“Tớ nghĩ nó nhìn trông được đấy chứ,” Serena trả lời về mơ màng.

Kati và Isabel liếc cô về thất vọng. Nếu Serena không định dìm hàng, thì họ phải làm việc đó thôi.

Và hãy thành thật với nhau đi - nói xấu nghe vui hơn *nhiều* .

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Khủng hoảng giữa đời của nam vị thành niên

Có gì với những thứ nổi lòe loẹt của **C** vậy? Chắc rồi, chúng là áo phông bó căng màu phấn hồng và giày thể thao **Prada** màu da cam, nhưng từ bao giờ mà cậu ta trông... thái quá vậy? Tớ nghe rằng, cậu ta đã đến một sàn nhảy đêm thứ hai trong một câu lạc bộ mới sành điệu chỉ có khách mời hạn chế ở khu Lang Greenwich gọi là **Bong Bông**, một nơi chỉ toàn - con - trai, nếu bạn hiểu ý tôi nói gì. Liệu có thể thế không vì cậu ta cũng đã từng tán tỉnh mọi phụ nữ ở thành phố này, nay lại chuyển sang đàn ông?

Cậu trai khác tớ bận tâm một chút là **N**, người tớ hâm mộ bấy lâu. Vâng, cậu ấy vẫn hot như thường lệ, và vâng, tớ đã bỏ cái túi Hermès Birkin để trở thành công chúa cổ tích của cậu ta rồi. Tớ chỉ ước cậu ấy thôi lẩn lút quanh đại lộ Năm hút những thứ lảng nhãng từ cái bình bạc cậu giữ trong túi áo và nhìn quanh như một kẻ ốm yếu suy nhược hoảng loạn. Nếu cậu ấy cần một bàn tay để nắm, cậu ấy biết tìm tôi ở đâu.

Nhưng sự thay đổi lớn nhất là từ cậu chàng **D** mảnh khảnh ăn mặc lôi thôi. Nếu bạn chưa nhìn thấy cậu ta sáng nay thì đây là tin sốt dẻo: cậu mới cắt tóc! Cái đầu mới rõ ràng là dưới tay của một ông thợ già ở góc đường Broadway và 88 Tây, nhưng đôi mắt nâu ngọt ngào của cậu trông hiện ra sáng sủa hơn, đó là một cuộc nâng cấp ra trò đấy. Và nhất là dường như cái tóc mai trông ra dáng công tử quyền-rũ-kiểu-thi-sĩ báo hiệu có chuyện sắp xảy ra. Cậu ấy sẽ cho ta biết sớm đây!

Đi chơi với các cô gái lớn

Quả là cực kỳ hạnh diện khi được cặp dưới cánh của một chị gái và nhận được cái nhìn kiểu chúng mình quá vui, chúng mình chả cần nghĩ gì về

những thử thách gì. Nhưng đừng tưởng bỏ, hay nghĩ chị gái ấy sắp rủ bạn đi xem phim. Không có đâu. Và ngay sắp tới đây khi chị ấy quá bận rộn với kì thi dự bị, tiệc tùng hay đi mua giày dép mới, hoặc bất cứ việc gì mà các cô gái mới lớn làm trong thời gian rỗi, chị ấy sẽ quên ngay những lúc cùng nhau vui đùa hớn hở với bạn. Dĩ nhiên, tôi có thể sai bét. Có thể bạn sẽ có được tình bạn cả đời và ủng hộ nhau khi cùng gia nhập câu lạc bộ miền quê Connecticut lúc bạn lập gia đình và có con. Hoặc cũng có thể không. Đến lúc đó, đừng nói là tôi chưa cảnh báo nghe.

E-mail của bạn

H: GNC thân,

Chắc tôi đã quên không đọc về chuyện đang diễn ra, nhưng tôi chắc chắn đã thấy A ở Bronxdale đi với một cô khác trong lớp bọn mình, cậu ấy khoe hàng kiểu “Tôi là người đó, người được vào Harvard,” còn cô nàng thì có cái kiểu, “Anh thật hot. Em muốn anh.” Hừ, không phải là cậu ấy đã có một bạn gái rồi sao?

- T.L.T.

Đ: T.L.T. mến,

T.L.T. là viết tắt cho cái gì thế? Thấy Là Tin à? Thương Là Thiệt? Tiểu Là Tuyệt? Nếu điều bạn nói là đúng, tớ chỉ biết B.C.N.T.V.N – Buồn cho nàng tóc vàng ngoan.

- GNC

H: GNC ơi,

Tớ nghe nói B bị bắt gặp hút ma túy ở trường và giờ cô ấy phải bí mật lao động công ích. Cô ấy cũng phải đến trại giáo dưỡng, nên cô ấy đã cắt trụi mái tóc. Họ bắt cô ấy phải cắt đi để vào tù.

- Daisy

Đ: Daisy à,

Nghe cứ như một bộ phim tự thuật rất tẻ. Bạn không thật tin vào tất cả chuyện đó lắm, phải không?

- GNC

Thôi chết. Tớ muộn cái hẹn làm râm nắng giả cho da ở hiệu Bliss rồi - đó là cách vui vẻ *duy nhất* lúc này cho tới mùa hè!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

N mua gói cần sa một hào

Vào ngày thứ ba sau giờ học, Nate lang thang quanh Công viên Trung tâm để kiểm mấy tay bán thuốc trong tiệm Bãi Cừu. Cậu đã qua 24 tiếng liền mà chưa được hút tí gì, và thay vì cảm giác khỏe khoắn cũng như đầy năng lượng, cậu thấy buồn chán vì nổi thiếu thuốc. Những giờ học ở trường sao mà như dài ra gấp đôi, và thậm chí những câu chuyện tiểu lâm bậy bạ què quặt của Jeremy Scott Tompkinson cũng chẳng thể làm cậu rạn ra được nụ cười nào.

Chiều muộn, mặt trời xuống thấp dần trên bầu trời tạo ra một vầng hào quang vàng óng kỳ lạ trên bãi cỏ úa đang bị đông cứng. Hai anh chàng to lớn mặc áo phông bó sát màu đen có dòng chữ *Nhân Viên* ở lưng đang chơi bóng đá, một bà già nhỏ thó mặc một bộ Chanel đỏ và khăn choàng lông cáo đang dắt theo con chó nhỏ được chải lông cầu kỳ. Như thường lệ, người bán thuốc ngồi ở những cái ghế băng quanh vòng ngoài của bãi trống, nghe đài thể thao WFAN bằng máy Discman hoặc đọc tờ *Daily News*. Nate nhòm thấy một gã tóc đỏ quen mặt mặc áo gió Puma xám nhạt đi giày Puma xám trắng, đeo cái lưỡi trai che mắt cũng xám, và đội một cái mũ Kangol lông đen.

“Chào Mitchell!” Nate mừng rỡ gọi. Quý thật, may quá mà gặp được hẳn ở đây. Mitchell giơ tay lên chào Nate khi bước lại. “Em tưởng bác đang ở Amsterdam, cha nội.”

Mitchell lắc đầu từ tốn. “Chưa.”

“Em tìm bác mãi. Em sém tí nữa mua của mấy bọn bán túi bán khác. Anh có mang đi đấy chứ?” Nate hỏi.

Mitchell gật đầu và đứng dậy. Họ bắt đầu bước dọc lối đi cùng nhau, chỉ có 2 người bạn đang tản bộ trong công viên. Nate lấy ra một tờ trăm dollar gấp tư từ túi áo và giữ trong nắm tay, sẵn sàng tuồn nó sang lòng bàn tay của Mitchell ngay khi anh ta giao hàng xong.

“Tớ có một chuyến hàng mới từ Peru,” Mitchell nói, lấy ra một túi nilon đựng sợi thuốc từ túi áo và đưa một cách kín đáo cho Nate.

Nếu bạn tình cờ có mặt ở công viên quan sát họ, bạn có lẽ chỉ nghĩ họ đang đơn giản là chia nhau gói snack hay thứ gì đó tương tự. Dĩ nhiên chỉ thế, nếu như bạn hoàn toàn ngây thơ.

“Cảm ơn bác.” Nate đưa tờ một trăm và giấu túi nilon vào túi áo khoác, thở hơi sâu, đã bớt căng thẳng. Rất dở là cậu không có một tí giấy cuộn nào hoặc liệu có thể xoay ra được một tờ khá khẩm sau đó không nữa. “Thế vậy,” cậu nói, hình dung ra mỗi một kiểu lịch sự khi nói vài câu xã giao với Mitchell trước khi chuồn. “Anh vẫn chuyển đi Amsterdam hay làm gì chứ?”

Mitchell ngừng bước và kéo khóa áo khoác Puma. “Chưa. Tớ còn vướng ở đây một ít lâu nữa.” Anh ta vén cái áo cách nhiệt lên để lộ ra bộ ngực đầy tàn nhang. Có vài sợi dây băng trên đó.

Nate đã xem *Luật và Lệnh* đủ nhiều để biết những cái sợi dây này nghĩa là gì. Sự lạnh lẽo đến hoang vắng dường như xâm chiếm cậu, và cậu vấp chân giật lùi lại. Anh ta bị kiểm tra rồi hay sao? Mọi thứ này đang là một cơn mơ tồi tệ chẳng?

Mitchell thả áo xuống và kéo khóa áo khoác lại. Anh ta bước một bước về phía Nate, như thể anh ta lo Nate sẽ chạy. “Xin lỗi, nhóc. Họ tóm tớ rồi. Tớ đang làm việc cho người ta.” Anh ta hất đầu về phía mấy cái ghế băng sau họ. “Mấy ‘bọn bán túi bẩn’ ở ghế băng toàn là cớm cả, nên đừng có chạy. Cậu và tớ cứ đợi ở đây cho đến khi tớ ra hiệu, và một trong đám họ sẽ dẫn cậu xuống Amsterdam. *Amsterdam* [u](#)- rất mĩa mai phải không?”

Nate nghĩ Mitchell đang cố gắng làm cho cậu cười lên để người bán thuốc đằng kia không nghi ngờ mà tóm cậu. “OK,” Nate lúng túng. Tất cả chuyện này xảy ra là thế nào? Cậu chưa bao giờ chơi trò hai mặt trước đây, và giờ thì cảm giác thật là tồi tệ. Cậu đánh rơi túi thuốc xuống đất và đá nó ra xa. “*Cứ thật*,” cậu chửi rửa thầm trong hơi thở dốc.

Mitchell nhặt túi thuốc lên và đặt tay anh ta lên vai Nate. Anh ta giơ bàn tay kia lên trời và vẫy mấy người cảnh sát đang ngồi trên ghế. Hai người đàn ông đứng dậy và chạy lại. Trông họ thậm chí chả có vẻ gì giống cảnh sát. Một người mặc quần jeans Club Monaco đen và người kia đội một cái mũ len có tua ở chòm trông rất xuân ngốc. Họ giơ phù hiệu ra trước mặt Nate.

“Bọn này sẽ không đánh cậu đâu,” Club Monaco nói ngay. “Cậu vị thành niên đúng không?”

Nate gật đầu ủ rũ, tránh cái nhìn soi mói của viên cảnh sát. Cậu vẫn chưa đến 18 tuổi trước tháng 4.

“Khi về đến đồn, cậu có thể gọi bố mẹ.”

Mình chắc chắn họ sẽ phát hoảng lên mất, Nate nghĩ mà cổ đắng nghét.

Ngoài bãi cỏ, 2 thanh niên chơi bóng đá và bà già với con chó lông xù trắng đang rúc vào nhau, nhìn cảnh Nate bị bắt như thể đó là tập đầu của một show truyền hình thực tế nóng hổi.

“Cậu sẽ được thả ra sau vài tiếng,” viên cảnh sát đội mũ len có chòm nói, rồi viết gì đó vào cuốn sổ. Nate nhận thấy viên cảnh sát đeo đôi khuyên tai hình vòng tròn bằng vàng và nhận ra đấy là một phụ nữ, mặc dù vai rộng và đôi bàn tay có những ngón mập. “Họ sẽ phạt cậu và chắc sẽ cho cậu học một đợt giáo dục bắt buộc.”

Mitchell để tay lên vai Nate như thể dành cho cậu sự ủng hộ tinh thần. “Cậu may đấy,” anh ta phụ họa.

Nate cúi gằm mặt, hi vọng không có người quen bắt gặp. Cậu không hề cảm thấy may mắn tí nào.

^[1]Amsterdam là thủ đô Hà Lan, nhưng ở đây là một thành phố nhỏ cùng tên ở bang New York.

Giới thiệu một D mới

Trưa thứ ba, Vanessa đứng ngoài trường Riverside, quay phần còn lại đông cứng của một xác chim bồ câu chết và nghĩ về tình dục trong lúc đợi Dan xuất hiện. Dan để lại tin nhắn cho cô ở quầy lễ tân ở trường Constance Billard là đến gặp cậu sau giờ học. *Khẩn cấp. Gặp anh ở đây lúc 4 giờ*, tin nhắn viết vậy. *Thật kỳ quặc*, Vanessa nghĩ với tình cảm đầy âu yếm. Cái gì có thể khẩn cấp đến vậy? Cậu ta chắc vừa mới bị một cú tấn công của bệnh hoang tưởng vì bài thơ của cậu mới ra trên tờ *The New Yorker* hôm nay. Hay là cậu đang cảm thấy cực kỳ kích động và không thể đợi để làm lần nữa. Trước khi kịp tắm, sáng nay Vanessa đã chạy xuống nhà và đi mua sáu tờ *New Yorker* ở sạp báo góc phố. Rồi cô sẽ vẩy một cuốn dự phòng vào mặt Dan khi cậu cảm thấy chưa được đặc biệt thỏa mãn.

Khi cô nghĩ sâu hơn về bài thơ, cô thấy mình phải là người nên cảm thấy như đang bay trên mây. Bài thơ nói về một gã đang cảm thấy bất an về phụ nữ, đặc biệt là với cô bạn gái đầy áp chế của mình. Người nào mà biết họ hẳn sẽ nghĩ Vanessa như là một ả khó chơi thứ thiệt. Nhưng dòng cuối thì thật là ngọt ngào và khiêu gợi, cô không thể phàn nàn được gì cả.

Hãy quan tâm đến anh. Đến anh. Quan tâm. Đến anh.

Đọc mấy chữ đó lên chỉ khiến cô những muốn cởi phăng quần áo và nhảy xổ vào người cậu. *Thật nhẹ nhàng*, dĩ nhiên.

Gần như cầu được ước thấy, ngay lúc đó Dan đột ngột bước qua cánh cửa đen của trường Riverside. Cậu vẩy tờ *The New Yorker* đang cuộn tròn lại về phía Vanessa và phóng đến chỗ cô trong đôi giày Puma trắng đã tã và mặc cái quần nhung xanh lính thủy, đặt một cái hôn ướt át ủy mị lên môi cô. “Hôm nay là ngày đẹp nhất đời anh!” cậu hô lên. “Anh yêu em!”

“Anh không cần phải lãng mạn để thọc vào được quần em nữa đâu,” Vanessa khúc khích cười và hôn lại cậu. “Em lúc nào cũng sẵn sàng... Em cũng yêu anh.”

“Tuyệt quá.” Dan nở nụ cười ngơ ngẩn với cô.

Vanessa không thể tin được đây vẫn là Dan mà cô mới gặp vừa hôm qua. Cậu vẫn xanh xao, gầy và uống quá nhiều café, nhưng hôm nay đôi mắt nâu sáng lên với hai lúm đồng tiền trên đôi má vẫn thường vàng bủng. Đợi một phút đã. Lần cuối thực sự cô nhìn mắt cậu là khi nào nhỉ? “Ái chà, anh có đầu mới,” cô quan sát, lui lại để ngắm.

Dan đã bảo thợ cắt tóc cắt ngắn với 2 cái mai dài, 2 cái tóc mai đấy sẽ làm cậu giống như mọi thằng láo lếu nội trú cùng lớp cậu. Cậu vuốt tay qua đầu một cách bồn chồn. Cảm tưởng như nó hơi kì kì, nhưng có vẻ sạch sẽ hơn trước, trông... *đồng phục* hơn. Và đó chính xác là thứ cậu muốn - được nhận xét là vì tác phẩm của cậu, chứ không phải tóc tai.

Bất cứ điều gì cậu nói, Người Tóc Mai.

Vanessa đặt tay lên hông, cô mặc một cái áo có mũ trùm đầu màu đen. Có vẻ như kiểu tóc của Dan rất là có tính toán, giống như cậu ta đang thực sự định cho mình một hình thức phóng túng, nghệ sĩ tính chứ không chỉ là một kiểu đầu bị cắt hỏng. “Trông khác đấy,” cô trầm ngâm, vẫn cảm thấy một chút nhớ nhớ về mái tóc cũ rối bời của Dan. “Em nghĩ là em sẽ quen được với kiểu đầu mới của anh.”

Phía sau họ, một đám con trai lớp 8 ùa ra từ cửa trường và hát “Xin chào Dolly” âm ì như vỡ phôi. Chúng vừa tan giờ học nhạc và quá trẻ con cũng như ngây thơ để nhận ra giọng chúng nghe đồng bóng đến thế nào.

Xin chào, Dolly! Ồ xin chào, Dolly!

Thật tuyệt vời khi có em trở lại chốn xưa

Dan rút một bao Camel không đầu lọc ra từ cái túi đựng sách màu đen, khều ra một điếu và cắm lên môi. Những ngón tay của cậu run dữ dội khi cậu châm thuốc. Quái lạ, ít nhất thì điều này chẳng thay đổi. Cậu đưa bao thuốc cho Vanessa. “Em hút điếu nhé?”

Vanessa nhìn chăm chăm vào cậu và cười lặng lẽ trong sự nghi ngờ. “Em hút từ lúc nào đâu?”

Dan nhả khói lên trời, phía trên đầu cô và tròn mắt lên. “Xin lỗi nhé. Anh không biết tại sao anh lại mời em.” Cậu đút bao thuốc vào túi và nắm lấy những ngón tay lạnh cứng của Vanessa. “Đi nào. Đi đâu đó đi. Anh có chuyện quan trọng muốn cho em biết.”

Lúc họ đi, Zeke Freedman bước ra khỏi trường, tay đập một quả bóng rổ màu xanh phản quang. Zeke to lớn và nặng nề, nhưng cậu là ngôi sao bóng rổ của trường Riverside. Cậu có một mái tóc đen xoăn dài tới vai, và cậu vận một cái áo khoác trượt tuyết màu đá xám mới. Zeke và Dan từng là bạn thân từ hồi lớp 2, nhưng họ không còn gặp nhau từ vài tháng trước vì Dan bận rộn với những việc khác.

Tên tuổi, đàn bà và thi phú.

Dan nhận ra cậu vẫn chưa biết Zeke đăng ký vào trường đại học nào. Khoảng cách giữa họ chủ yếu là lỗi của cậu, và cậu cảm thấy ân hận. “Chào Zeke,” cậu gọi với theo.

Zeke đứng lại, thân hình nặng nề của cậu ta trông còn to hơn bình thường trong cái áo khoác mới. “Chào Dan,” cậu đáp lại với một nụ cười xã giao, tay vẫn đập quả bóng xanh trên vỉa hè đóng băng. “Chào Vanessa.”

“Cậu nghĩ sao về cái đầu mới của Dan?” Vanessa hỏi với nụ cười châm chọc. “Đó là một phần hình tượng của Nhà Thơ Mới Lên Báo đấy.”

“Ồ thế hả?” Zeke dường như không biết Vanessa đang nói về cái gì. Cậu liếc nhìn xuống đường, đập quả bóng một cú mạnh trước khi nó nảy trở lại vào tay. “Gặp các cậu sau nhé.”

“Hẹn gặp lại,” Dan nói với theo, nhìn cậu bạn cũ vừa đi vừa đập bóng đến cuối phố.

“Nào, thế tin nóng bỏng là gì nào?” Vanessa hỏi khi họ bắt đầu bước về hướng tây trên đường 78.

Không khí lạnh thổi những đám mây ngang qua bầu trời xám xịt. Cuối khu phố, qua những cành cây trụi lá trong công viên Bờ Sông, Dan bắt gặp một mảnh sáng bạc của dòng sông Hudson. “À,” cậu bắt đầu một cách hồi hộp. “Sáng nay có một người làm nghề tổ chức sự kiện văn học rất có uy

tín tên là Rusty Klein gọi vào máy của anh và để lại cái tin nhắn điên rồ này. Cô ấy nghĩ anh là Keats kế tiếp và cô nói chúng ta phải đẩy sự kiện này lên để thu hút sự chú ý của công chúng.”

“Ồ. Em đã nghe nói đến cô ấy rồi!” Vanessa có ấn tượng mạnh. “Việc đó có ý nghĩa thế nào?”

Dan thối một vòng khói lên trời. “Anh nghĩ là cô ấy muốn lãng xê anh.”

Vanessa dừng lại. Cô không biết là họ đang đi đến đâu nữa. “Nhưng anh chỉ viết có một bài thơ. Cô ấy sẽ làm gì chứ? Em không có ý là sẽ thành một Dan xuống chí, nhưng anh phải cẩn thận với người như thế, anh hiểu không? Cô ta có thể đang lấy đi ưu điểm của anh mà thôi.”

Dan cũng dừng lại. Cậu dựng cổ áo khoác len lên rồi lại bẻ xuống. Tại sao bỗng dưng Vanessa lại tiêu cực thế? Tất cả việc này quả là không mong đợi, nhưng mà nó thực sự cũng cực kỳ hay ho. Và nó không giống như việc cậu đi bán hàng và viết những mẫu quảng cáo sáo rỗng cho nhãn hiệu Gap chỉ bởi vì cậu có một người môi giới, nếu đó là những gì cô lo ngại. “Anh không biết. Anh nghĩ cô ấy có thể giúp anh về sự nghiệp. Có thể anh sẽ ra được một cuốn sách và cô ấy có thể giúp xuất bản nó hay đại loại thế.”

Vanessa thối vào đôi bàn tay và rồi xoa lên đôi tai trần lạnh giá của mình. “Chúng mình về nhà anh nhé? Em lại ê hết cả mộng rồi. Chúng ta nên quay nốt phim đi.”

Dan vút điếu thuốc xuống đất. “Ừm, thực ra anh nghĩ có lẽ anh phải quay về và đọc lại vở bài tập. Em biết đấy, để xem lại vài chủ đề về thơ. Có vài thứ anh có thể viết cho một cuốn sách.”

Vanessa đã nghĩ về việc được đề nghị làm nhiệm vụ của một độc giả, nhưng lần này không có vẻ như Dan muốn sự giúp đỡ. “Được thôi,” cô đáp lại nhạt nhẽo. “Gọi em nếu anh cần thứ gì hay bất cứ cái gì.”

Dan dựng cổ áo lên lại rồi châm điếu thuốc khác, thí nghiệm với hình ảnh mới của mình. “À, đợi đã. Anh muốn hỏi em cái này. Rusty Klein mời anh đến dự một buổi có tên là *Tốt hơn cả khóa thân*. Chương trình *Tốt hơn*

cả khóa thân . Cô ấy nói vậy. Em có biết đấy có phải là một ban nhạc hay cái gì không?”

Tốt hơn cả khóa thân là nhãn hiệu thời trang phản thời trang mà chị gái của Vanessa, Ruby, dốc hết tiền dành dụm vào. Tất cả quần áo của họ giống như những mớ giẻ rách trong kho tiết kiệm cũ mà được dùng cho những cái máy làm sạch đường phố. Loại thời trang rất là thị dân “đạp lên mọi khuynh hướng”.

“Đấy là Tuần lễ Thời trang bắt đầu vào thứ sáu,” Vanessa giải thích. “Nghe vậy thì như là cô ta mời anh đến cái show thời trang *Tốt hơn cả khóa thân* , em chỉ biết nó là cái mà Ruby hoàn toàn điên dại về quần áo của họ và xem chán chê mê mải trên kênh Metro. Em không biết tại sao Rusty Klein lại nghĩ anh muốn tới đó. Anh đâu quan tâm đến quần áo chứ? Và đấy thì toàn là bọn xanh xanh đỏ đỏ với đám tôi-muốn-là anh biết đấy, chỉ là một cái cảnh thời trang nhạt phèo phèo toàn tập.”

Dan nhìn đầy tư lự khi rút điều thuốc. “Anh nghĩ anh sẽ kiểm tra lại.” Cậu không muốn phải bận tâm liệu Rusty Klein có đề nghị gặp cậu ở một trận đấu vật chuyên nghiệp hay không. Đây là về việc xây dựng nghề nghiệp viết lách của cậu.

Quay phim Dan ở show *Tốt hơn cả khóa thân* hẳn sẽ là chất liệu hoàn hảo cho bộ phim của cô, nhưng Vanessa không muốn húc đầu vào khi Dan sẽ gặp những người quan trọng như Rusty Klein ở buổi đó. “OK, Ngài Thi Sĩ Cục Phân Nóng. Đừng có mà quên bạn cũ của anh khi anh đi vòng vòng trên xe limousine uống champagne với người mẫu khóa thân nhé.” Cô đưa tay lên và vò mái tóc cắt rất ngắn của cậu. “Chúc mừng anh.”

Dan cười toét miệng. “Thật kinh dị,” cậu đồng ý về rất hạnh phúc. Rồi, sau nụ hôn ngọt ngào cuối cùng, cậu quay đi và bước dọc đường Bờ Sông về nhà, hình logo Puma ngũ sắc lấp lánh trên giày khi cậu bước đi.

Vanessa mỉm cười âu yếm khi nhìn vết chân cậu. “Hẹn gặp lại, đồ cá sấu.”

S có thứ mà người ta đang tìm kiếm

“Tôi đang tìm kiếm một cái áo khoác nam kiểu chơi golf có màu giống của hiệu Day-Glo ngộ ngộ như nõn chuối hay vàng ấy,” Serena bảo cô bán hàng ở hiệu Les Best lúc sau giờ học ngày thứ ba. Trong giờ tiếng Pháp hôm đó, Serena nhớ rằng cô rất thích cái áo khoác chơi golf của nam hiệu Les Best mới trên số mới nhất tạp chí *W* và quyết định đó là quà tặng hoàn hảo cho Aaron. Cô chưa bao giờ mệt mỏi với việc tặng quà Aaron. Mọi thứ cô mua chỉ có đẹp cho cậu. Nó cũng giống như việc mặc cho một con búp bê, đây là con búp bê đáng yêu của riêng cô bằng kích thước thật, tóc xoăn, chơi guitar và leo được vào Harvard.

Cửa hiệu nằm trên đường 14 Tây trong khu phố hàng thịt, nơi các đường phố thực sự đầy mùi xác súc vật và phân chuồng từ các nhà kho chứa thịt cũ kĩ. Một bước từ đây là đến Les Best, hẳn nhà sáng tạo đồ hiệu thời trang đẹp nhất thế giới này nghĩ sự thô bản của lán giềng quả là vui nên mới mở cửa hiệu ở khu này. Không gian rất rộng và được trang trí toàn bằng vải muslin trắng với chỉ một hay hai bộ quần áo tennis sáng màu hoặc áo khoác chơi polo treo trên những cái móc thép khổng lồ cắm vào tường. Ý đồ trưng bày là trừ khi bạn thật sự biết đủ về quần áo để hỏi và xem thêm, bạn không có mục đích gì để mua sắm ở đó.

“Tôi sợ là chúng tôi hết tất cả các áo khoác chơi golf rồi,” cô bán hàng tóc vàng gần như trắng trả lời bằng giọng Anh. Cô ta cũng mặc nguyên cả cây trắng. Thậm chí đôi giày thể thao cô ta đi cũng làm bằng da ngựa bạch. “Người quản lý của tôi đã lấy cái cuối cùng cho ông ấy.”

Serena thử một cái váy tennis lụa sọc đỏ trắng tuyệt đẹp đang treo trên cái móc bên cạnh. “Chán thế,” cô nói như thờ hất ra. “Tôi đã nhìn thấy cái áo đó trên tạp chí và nghĩ nó sẽ là thứ hoàn hảo.” Les Best là nhà thiết kế mới yêu thích của cô, nhưng chẳng nào có lẽ quần áo ở đây hơi quá cầu kỳ đối với Aaron. Cậu hợp với loại quần áo cho con trai chơi ván trượt hơn. Cô kéo cái túi Longchamp màu vàng đậm lên vai. “Cảm ơn chị,” cô nói,

trong bụng hi vọng sẽ đi kiếm được thứ gì đó ở Siêu Rộng - một cửa hiệu trên phố Lafayette - trước khi nó đóng cửa.

“Chờ đã!” Có người gọi vọng ra.

Serena ngừng lại ở cửa ra vào và nhìn quanh. Họ đang gọi cô?

Một anh chàng da rám nắng có mái tóc húi cua màu bạch kim mặc chính xác cái áo khoác chơi golf xanh nõn chuối mà cô định mua cho Aaron, đang mở cánh cửa trắng ở phía sau cửa hiệu. Anh ta mỉm cười khi bước lại về phía cô. “Tôi hi vọng cô không phiền nếu tôi hỏi chút.” Anh ta gật đầu rồi quan sát cô. “Les nhờ tôi tìm một ‘cô gái thực’ cho show của ông ấy ở công viên Bryant thứ sáu này. Tôi mới chỉ thoáng nhìn cô lúc cô đi ra, nhưng tôi đã *biết* là cô thật hoàn hảo. Tôi đã nhìn thấy ảnh của cô trên mấy trang xã hội. Cô là Serena phải không?”

Serena gật đầu không chút lúng túng. Cô đã từng được nhận ra vì mấy tấm ảnh trên mấy mục báo buôn chuyện. Cô thậm chí còn có một phần cơ thể không có tên do anh em nhà Remi nổi tiếng chụp hồi tháng 10. Tấm ảnh được một dự án nghệ thuật của Văn phòng Quá cảnh New York chọn và được tung ra dán khắp nơi trong thành phố.

“Cô quan tâm chứ?” Anh chàng hỏi, nhướn đôi lông mày nhuộm vàng lên đầy hi vọng. “Cô chính là thứ chúng tôi đang tìm kiếm đấy.”

Serena mân mê cái dải trên cái mũ bịt tai bằng lụa cashmere trắng của mình. Thứ sáu này, cô và Aaron có kế hoạch qua đêm cùng nhau, uống ở quán Xà Phòng trên mạn Lower East Side, xem chương trình tivi khuya trong phòng ngủ của cô, và... lang thang.

Bất cứ cái gì có ý *như thế*.

Vâng, tôi quan tâm, Serena nghĩ. Cô và Aaron có thể đi với nhau bất cứ lúc nào. Họ có cả phần còn lại cuộc đời để đi chơi với nhau! Được yêu cầu tham gia show của Les Best trong Tuần Thời trang New York là cơ hội cả đời có một. Nó không có nghĩa là cô muốn có sự nghiệp làm người mẫu hay đại loại thế, nhưng đây là cơ hội của cô để cho Les Best thấy cô thực sự có gu, biết rõ giá trị quần áo của ông. Thêm nữa, nó lại còn *vui* chứ. Aaron

sẽ hiểu thôi. Thực tế thì cậu là một bạn trai tuyệt vời, cậu chắc chắn *khuyến khích* cô làm việc đó.

“Tôi rất hân hạnh,” cuối cùng Serena cũng trả lời. Cô mím cặp môi không quá dày, không quá mỏng của mình và rồi cười toét miệng với nhà thương thuyết của mình. “Nhưng chỉ khi tôi có cái áo khoác của anh. Tôi đang kiếm một cái y như thế cho bạn trai tôi và con chim nhỏ đằng kia bảo tôi là anh đã lấy cái cuối cùng.”

“Ôi trời ạ, ra vậy.” Anh chàng tóc hoe cởi cái áo khoác ra và gấp lại đầy thành thực. Bước lại quỳ thu ngân, anh gói cái áo vào một tờ giấy lót mỏng màu đen và gấp nó cho vào cái túi mua hàng Les Best màu trắng. “Của cô đây, bé yêu.” Anh ta đưa cái túi cho Serena. “Tôi mới chỉ mặc cái áo này vì thích thôi, mới chỉ độ một tiếng. Và tặng cô, không tiền nong gì hết. Vậy chúng tôi sẽ gặp cô ở lều của Les ở công viên Bryant vào đúng 4 giờ chiều thứ sáu nhé? Cô sẽ có tên trong danh sách và cô có thể mời 4 bạn cùng đi. Nhớ gặp mấy cô gái cầm tờ chương trình và đeo tai nghe bộ đàm. Họ sẽ bảo cô chính xác phải đi đâu.”

Serena cầm lấy cái túi. *Ghi bàn rồi!*

“Tôi có cần phải sửa soạn cái gì, hay luyện tập đi trên sàn hay gì đó không?” cô hỏi, kéo cái mũ cashmere trắng qua tai.

Anh chàng tròn mắt nhìn cô kiểu dừng-có-ngốc. “Cưng ơi, cô là người có năng khiếu. Tin tôi đi, cô sẽ trông ngon lành với bất cứ cách cô đi đứng ra sao.” Anh ta đưa cô cái card. Nó đề: *Guy Reed, Phụ trách Quan hệ, Hàng hiệu Les Best*. “Nếu cô có câu hỏi nào, cứ gọi.” Anh ta hôn cô một cái thật nhanh trên má. “Này, cô dùng nước hoa hương gì thế?”

Serena mím cười. Cô đã quen với việc mọi người hỏi cô về mùi nước hoa. “Tôi tự pha lấy đấy,” cô bảo anh ta, biết rõ câu trả lời của mình tạo ra vẻ bí ẩn cho mùi hương.

Anh chàng nhắm mắt lại và hít sâu. “Mmm. *Ngọt dịu*.” Anh ta mở mắt ra. “Tôi sẽ bảo Les về vụ này. Ông ấy đang tìm một mùi hương đặc biệt.” Anh ta giơ tay lên và kéo một cách nghịch ngợm mấy cái dải mũ của

Serena bằng những ngón tay rám nắng của mình. “Gặp cô ngày thứ sáu nhé, búp bê. Mặc ấm nhé. Và nhớ đừng quên, bữa tiệc sau đó còn hay hơn cả show nữa đấy!”

Serena làm một cái hôn gió nhẹ cho anh ta và quay đầu đi ra ngoài trời lạnh. Cô không thể đợi thêm để đưa Aaron quà tặng và báo tin cho cậu. Cậu sẽ mặc áo khoác đến đêm diễn và sau đó họ có thể cùng nhau dự bữa tiệc, ở đây, cô có thể khoe bạn trai mình.

Ngoài trời, cô chả cần vẫy lâu bàn tay đeo găng lụa cashmere hở ngón mà có đến 4 cái taxi trên phố 14 Tây đã đỗ xích lại rít còi lên để gây chú ý với cô.

Hãy xem khó khăn dường nào khi mình xinh đẹp như vậy?

V khuấy đảo thế giới của mọi người

Ruby nằm trên một tạp chí của Martha Stewart [u](#), và cái mùi trêu người của bánh nướng hạnh nhân thơm lừng tràn ngập vào phòng ngủ của Vanessa khi cô lục mấy chồng tạp chí *Rancor*, tạp chí nghệ thuật của học sinh trường Constance Billard mà cô phụ trách biên tập. Hơi nóng tỏa ra từ máy sưởi, và âm thanh của còi xe cấp cứu rít lên chen với tiếng còi các loại xe dội lại qua hai cái cửa sổ đang mở. Sàn gỗ vương vãi những bài duyệt thông thường cho *Rancor*: 20 tấm ảnh đen trắng chụp mây, chân, mắt hay chó giữ nhà; 3 truyện ngắn về việc học lái xe và cảm xúc về việc vi phạm sự độc lập cá nhân mặc dù lòng biết ơn của tác giả dành cho bố mẹ và mọi thứ họ làm cho cô; và 7 bài thơ nói về ý nghĩa của tình bạn.

Chán kinh.

Sau truyện ngắn thứ ba, Vanessa tìm được cái bộ đồ rắc đường cho Ruby trong nhà tắm. “Rắc đường” thực ra một từ để gọi một cách nhố lông chân rất chi là kinh dị, hoàn toàn tự nhiên và “gần như không đau”. Bạn bôi chân với bột dính màu nâu, đắp một miếng vải màu trắng, rồi lột tấm vải đó khỏi chân, thế là lông sẽ đi ra theo.

Không đau? Ủ, đúng đấy.

Vanessa đá đôi chân đen của mình xuống sàn, trải một tấm khăn tắm màu đen trên tấm khăn trải giường kẻ ô đen xám, rồi ngồi xuống. Cô bôi lên hai bắp chân ngắn, nhọt nhọt của mình chất bột, thấy giống như một cái bánh rán trắng men khổng lồ. Thông thường, cô cực kỳ lười chăm chút, nhưng nếu Dan sẽ đi cùng với những siêu mẫu hay các nhà đại diện hay thiết kế thời trang này nọ, cô nghĩ cô ít nhất cũng phải thử nỗ lực làm gì đó với lông lá trên cẳng chân mình. Mà mùa xuân bắt đầu đến ngoài phố rồi. Cô cũng phải máu lên để mà thử liều diện một cái váy mini.

“Mẹ kiếp!” Cô kêu thét lên, lột ra miếng vải đầu tiên. Ai là người đã nảy ra cái ý tưởng rằng phụ nữ phải mịn màng toàn thân và tịnh không chút

lông như em bé? Có cái quái gì không ổn với một sợi lông nho nhỏ đâu? Bọn đàn ông đều đầy ra thì có sao.

Cô lột miếng vải khác. “Chúa ơi!” OK, đây chính thức là một sự điên rồ toàn phần. Da cô quá thô và đỏ đến nỗi cô không ngạc nhiên khi thấy máu tuôn ra từ nang lông.

Điện thoại của cô reo, cô tóm lấy và găm lên vào nó: “Nếu là anh, Dan, thì em muốn anh biết là em đang phải làm cái việc chết dẫm là nhổ sạch lông khỏi người em với hai bàn tay trần thôi, và em đang làm chỉ vì anh đó, dành cho cái thứ thơ phú hay ho chết tiệt nếu như anh hỏi là tại sao!”

“Xin chào? Đây có phải là Vanessa Abrams? Tôi là Ken Mogul làm phim đây. Cô đã gửi tôi bài luận về phim New York một vài tuần trước. Chúng ta đã gặp nhau ở công viên đêm giao thừa đúng không nhỉ?”

Vanessa ngồi thẳng dậy và chỉnh lại điện thoại sát vào tai. Ken Mogul là một trong số những đạo diễn đa năng nổi tiếng nhất. Hồi Giáng sinh anh ta từng xem một đoạn clip của Vanessa trên mạng và ấn tượng đến mức bay một mạch từ California đến để tìm cô. Vấn đề là, anh tìm cô đúng vào nửa đêm giao thừa, cũng đúng là lúc Dan đã thể hiện một cái hôn mê ly nhớ đời đón năm mới dành cho cô. Không cần nói gì, Vanessa đã tống Ken Mogul đi, mặc dù trước đây cô đã nỗ lực gửi anh ta đoạn phim tiểu luận về New York khi hoàn thành.

“Vâng, tôi nhớ rồi,” cô trả lời ngay, hoàn toàn kinh ngạc là sao tay đạo diễn thậm chí vẫn còn muốn nói chuyện với cô lần nữa. “Có gì không ạ?”

“À, tôi hi vọng không làm phiền cô, nhưng tôi đã chiếu phim của cô cho Jedediah Angel, một người bạn thân của tôi, và anh ta muốn dùng nó làm phong nền cho Tuần lễ Thời trang vào cuối tuần này.”

Vanessa ử cái khăn tắm đen quanh chân mình. Thật xấu hổ khi nói chuyện với Ken Mogul khi cô đang cởi trần cởi truồng thế này và bôi đầy bột đường nâu. “Jeremiah nào ạ?” Cô hỏi. Ken dường như luôn nói bằng “tiếng Hollywood”, và lần này cô hoàn toàn không nắm bắt được đầu đuôi anh ta đang nói gì.

“Jedediah Angel. Anh ta là nhà thiết kế thời trang. Thương hiệu của anh ta có tên *Mốt của nhân loại* đấy. Rất là ăn khách đấy. Jed nói cô là Bertolucci ^[2] mới. Phim của cô giống như một phần - *La Dolce Vita* ^[3] vậy. Cô thật sự đã khuấy đảo thế giới của anh ta đấy.”

Vanessa cười ngoác miệng. Tại sao người ta lại có vẻ sang hẳn lên chỉ vì đã làm được cái gì đó? Cô đã khuấy đảo thế giới của anh ta? “Tuyệt quá,” cô đáp lại, không dám chắc về điều mình đang nói ra. “Thế có gì anh muốn tôi làm không ạ?”

“Chỉ cần đến tham dự và cứ vui vẻ thôi. Dĩ nhiên tôi sẽ ở đó, và có vài người tôi muốn giới thiệu với cô. Cô thật sự là một nữ thần làm phim đó, cô bé. Cô khuấy tung hết cả lên rồi.”

“Ghê quá,” Vanessa trả lời, hơi hoảng khi anh ta thực sự bảo cô đã khuấy đảo không chỉ một mà những hai lần. “Vâng, nhưng mà nói lại cho tôi tên của nhà thiết kế đó là gì ạ?”

“Mốt của Nhân loại do Jedediah Angel thiết kế,” Ken lặp lại chậm từng chữ. “6 giờ tối. Thứ sáu ở Xa Lộ 1. Đấy là một câu lạc bộ ở khu Chelsea.”

“Tôi có nghe nói đến chỗ đấy.” Đó là kiểu chỗ mà Vanessa thường tránh, giống như tránh bệnh truyền nhiễm. “Tôi nghĩ tôi sẽ gặp anh ở đó.”

“Tuyệt cú mèo!” Ken reo lên. “*Ciao!*” ^[4]

Vanessa đập máy và lau cái đồng bột đường khô dính trên cổ tay. Cô lấy điện thoại bấm số nhà Dan mà không cần nhìn vào phím.

“Alô?” Jenny trả lời ngay hồi chuông đầu tiên.

“Jennifer à, chị Vanessa đây.” Vanessa luôn gọi Jenny là Jennifer vì Jenny đã yêu cầu như thế.

“Em không chắc là Dan muốn nói chuyện với chị đâu. Anh ấy không nói chuyện với em, và anh ấy khóa trái phòng từ lúc về nhà đến giờ. Sặc sụa mùi khói thuốc ấy, *phun* ra từ khe dưới cửa cơ.”

Vanessa cười và thả mình xuống đồng gối màu đen. Mọi thứ trong phòng cô đều có màu đen, trừ tường ra, vốn có màu đỏ sẫm. “Nhờ anh ấy ở lì

trong đó để vuốt keo lên tóc thì sao? Mái tóc mới đó trông có vẻ phải chăm chút ghê gớm lắm.”

Hai cô gái cười rinh rích.

“Em sẽ đi xem liệu có gọi anh ấy được không. Chị đợi nhé.”

“Gì thế?” Dan nhắc điện thoại lên một hay hai phút sau. Giọng cậu ta có vẻ như đang để tâm trí đâu đâu. “Jenny nói có chuyện khẩn cấp.”

Vanessa giơ chân lên trần và giật mảnh vải tẩy lông khác. Nó như dính tịt vào da cô. Nói về các chuyện khẩn cấp!

“Em nghĩ là anh muốn biết rằng Ken Mogul vừa mới gọi em. Anh ấy nói có nhà thiết kế tên là Jedediah Angel, người có thương hiệu Một Nhân loại hay Văn hóa Nhân văn gì đó đang dùng cái phim của em làm nền cho show thời trang đêm thứ sáu này. Ken nói em đã thực sự “khuấy đảo” thế giới của Jedediah Angel.” Cô khịt mũi. “Chuyện đấy không hoành tráng sao?”

“*Quá sức tưởng tượng* đó,” Dan trả lời nồng nhiệt. “Nghiêm túc đấy. Chúc mừng em.”

Quá sức tưởng tượng? Từ khi nào Daniel Humphrey biết dùng những từ như *quá sức tưởng tượng*? Vanessa không còn biết nói gì. Dan không nắm bắt được ý châm chọc trong giọng cô tí nào. Cứ như thể cô chỉ gọi cho cậu ta để nói hả hê về thành công của mình.

“OK,” cô trả lời bình thản. “Em chỉ nghĩ là anh muốn biết chuyện. Thôi anh quay lại làm việc đi.” Cô nghĩ định nói chuyện đùa về một ngày nào đó khi cả hai đều giàu có và nổi tiếng, họ sẽ mua 2 dinh thự to uyển cạnh nhau ở Beverly Hills. Nhưng rồi cô quyết định im. Dan chắc chắn vẫn đang nghĩ cô rất nghiêm túc. “Gọi em lát nữa nếu anh muốn, nhé?”

“OK,” Dan trả lời, hiển nhiên là đang mải mê với những gì trong bài thơ mới đang viết.

Sau khi dập máy, Vanessa phóng ra khỏi giường. Một góc khăn bây giờ dính vào đũng sau khớp gối trái của cô. Cô lạch bạch đi vào phòng tắm để gột sạch lớp bột đường. Có thể một ngày nào đó, khi cô đã giàu có và nổi tiếng một cách ngáo ộp, cô sẽ có nhân viên tẩy lông và lột da riêng, nhưng

lúc này đây thì cô phải quăng ngay đi những cái lông còn lại trên cẳng chân theo một cũ - với một cái máy cạo lông hiệu Daisy vỏ nhựa màu hồng.

^[1]Martha Stewart là một nhà thiết kế nội thất, nhà sản xuất chương trình và lập ra những tạp chí nổi tiếng cho phụ nữ.

^[2]Bernado Bertolucci, nhà văn và đạo diễn nổi tiếng người Italia.

^[3]La Dolce Vita (Cuộc sống tươi đẹp), bộ phim kinh điển ra đời năm 1960 của đạo diễn Federico Fellini.

^[4]Chào, tiếng Italia.

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Câu lạc bộ mắt-muối-của-tháng

Thế là việc trở thành giống như công chúa nhạc pop tóc nhuộm vàng có ngực giả để hở rốn có những bài hát *phát đi phát lại* trên đài mỗi sáng bạn thức dậy và trong đầu bạn cả ngày, làm bạn mất trí. Tớ gọi cô ấy là “Sally” ở đây, không phải là để tự vệ trước bất cứ fan cuồng nào của cô ta, nhưng tớ chắc các bạn biết tớ đang nhắc đến ai. Tớ nghe thấy người ta nói cô có một vụ tai vạ ly kì và đã đến trị liệu ở Palm Springs sau đó. Cô ấy thích ở đây quá nên đã mua cả một trại gia súc bên cạnh, sơn nó toàn màu hồng và gọi nó là Sallyland. Nếu bọn mình gặp may, cô ấy sẽ ở đó mãi mãi, chỉ bị bắt gặp lúc đã 60 tuổi khi tham gia những show uốn éo tạp kỹ hồ lớn ở sân khấu thoát y vũ Las Vegas để chứng tỏ cô ấy vẫn có thể hát nhép tốt bất chấp tuổi tác khủng long và đầu óc bị hỏng vì nghiện ngập.

Có chuyện gì về nữ diễn viên tuổi 20 mà chúng ta yêu thích, bị gặp rắc rối với pháp luật - cầm nhầm cái gì đấy khỏi một cửa hiệu nổi tiếng với những túi đầy ự thứ chẳng phải của cô? Cô ấy cũng phải vào trại giáo dưỡng, nhưng đừng lo - công nghiệp phim ảnh sẽ tìm cách đưa cô trở lại. Thực tế thì đó là cách phân biệt chuyện mắt chuyện muối của tháng về những ngôi sao ở đời thực. Chúng ta thật sự *muốn* thấy cô ấy trở lại. Chúng ta muốn biết về cuộc sống của cô sau khi bị bắt. Chúng ta muốn thấy cô ấy vươn lên những đỉnh cao mới, mà chúng ta quan tâm lắm làm gì đến chuyện xảy ra với Sally. Ở tuổi 19, cô ấy đã hoàn toàn mọi mặt.

Ra và vào trại giáo dưỡng

Trại giáo dưỡng và trường đại học thực sự khá là tương tự nhau về mức độ được quan tâm. Cũng chỉ có vài người được chọn vào, cũng đây những

người nổi tiếng và con cái của nhà đại phú, và cũng là đám còn lại, những người thường. Vào được những nơi tốt nhất cũng cạnh tranh tóe lửa, nhưng một khi bạn vào, nghĩa là bạn đã *yên vị*. Vì thế, tớ chẳng buồn cho N thương yêu của chúng mình lắm. Cậu ấy có thể gặp rắc rối, nhưng bố mẹ cậu ấy không định gửi cậu đến trại giáo dưỡng nào tương đương với đại học cộng đồng xoàng xĩnh đâu.

E-mail của bạn

H: GNC thân mến,

Tôi là nhân viên thực tập ở hiệu Thời trang Les Best, và tôi nghe nói ông Les đã cử một điệp viên đến trường của S để dò la ngắm nhía cô ấy trông ra sao. Anh ta điên lên vì cô ấy đã được thuê mà chả cần anh ta nhìn cô một tí nào.

- lilintern

D: lil thân mến,

Tôi cá là anh ta chẳng còn điên chút nào đâu, đúng không?

- GNC

H: Gái Nhiều Chuyện ơi,

Làm sao mà bạn chẳng nhắc đến K và I tí nào vậy? Làm tớ ngờ rằng có khi bạn là một trong hai người đó.

- mắt điệp viên

D: mắt điệp viên à,

Tớ sẽ chẳng bao giờ nói đâu, nên cứ tha hồ mà ngờ!

- GNC

Ngó nghiêng

K và I - thấy chưa, tớ nhắc đến họ đây này - vào **công viên Bryant**, lạnh ê mông vì mặc váy mini-jupe vải bò hiệu **Blue Cult** ngăn cũn để thử làm công việc tập sự ở cửa nhà bạt của **Tuần Thời trang**, cốt để xí được mấy chỗ hàng đầu hay hàng hai vào show diễn tối thứ sáu và thứ bảy thay vì thường phải ngồi tít sau cùng. B thuê một đĩa phim *Làm sao ăn cắp được*

triệu đô của **Audrey Hepburn** đóng, lần thuê này là lần thứ 17 ở cửa hàng **Blockbuster** ở ngã tư đường 72 và Lex. Tớ đoán đó có khi là một cách chuẩn bị cho buổi phỏng vấn của cựu sinh viên **Yale** không chừng. **N** ngược lên đường Merritt Parkway về Connecticut trong băng ghế sau chiếc **Mercedes SUV** màu đen của bố mẹ cậu ta. Hẳn là trên đường đến trại giáo dưỡng? **V** thì vào hiệu **Barneys**, xem tới lui để tìm ra một cái áo khoác lái xe vải gai thô đen với các đường nối ráp bằng khuyên sắt và cúc áo kiểu móc gài cổ điển hiệu **Nhân văn của Jedediah Angel**. Cô cũng tìm ra nhưng với cái giá tớ nghĩ là cô ấy xé quần áo mình ra mà ráp các mảnh lại bằng kẹp giấy có khi còn hơn.

Vấn đề của tớ không phải là len được vào ngồi hàng đầu - cái show phải đến đó. *Tất cả* mọi người ở đó đều muốn tớ đến! Thở dài cái. Trở thành nổi tiếng có thể là một việc rất nặng nhọc.

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

J và E khám phá vùng có vấn đề của họ

“5 phút nữa, các quý cô,” cô Crumb thông báo cho tiết học môn ngữ văn của lớp 9 trường Constance Billard. Cô vén mái tóc xoăn màu đen lên và chọc chọc cái đầu tẩy bút chì màu vàng số 2 để gãi sau tai phải. “Nhớ cho là không phải các em đang viết về *cái gì* mà là thể hiện như thế nào.”

Không cô gái nào ngẩng đầu lên. Họ đang quá mải viết, và thêm nữa, họ thật sự chẳng muốn nhìn xem cô Crumb đang làm cái gì khi cô nghĩ họ không ngắm nghía. Họ đã thấy đủ lắm rồi.

Đối với các cô gái, *mọi* cô giáo ở trường Constance Billard là đồng tính nữ, nhưng cô Crumb là giáo viên duy nhất ở Constance mới là người chính thức công khai. Cô đeo một cái huy hiệu cầu vồng ^{LI} đến trường hàng ngày, cô ở chung một ngôi nhà nghỉ nông thôn ở New Paltz với 5 người phụ nữ khác, và thường nhắc đến “bạn” của cô - như chuyện “một đêm bạn tôi uống bia Amstel Lite và xem chương trình của Barbara Walters, người cô ấy hoàn toàn mê mẩn, trong khi tôi ở trong bếp và chấm bài của các em.” Hàng năm các học sinh lớp 9 mong chờ đến kỳ học môn ngữ văn của cô Crumb, vì nghĩ rằng cô mát tính và thực tế do cô thẳng thắn về xu hướng tình dục của mình. Nhưng sau một ngày ở trong lớp của cô, học sinh mới nhận ra rằng, họ không chỉ có ngồi học trong 45 phút để nói về các vấn đề của con gái với một phụ nữ thích con gái - họ phải viết về những thứ ấy hàng ngày trên lớp, đọc to lên, và rồi nghe cô Crumb và các bạn phê bình những gì mình viết, lắm khi chẳng thân thiện gì. Cô Crumb là một người lì lợm ghê gớm, nhưng khi các chủ đề được tiến hành, môn viết sáng tác vẫn là một địa ngục khả dĩ hơn nhiều so với môn địa lý.

Hôm nay, cô Crumb yêu cầu các cô gái chọn một bạn “đối tác” - trên tinh thần lý thuyết - và viết một đoạn văn miêu tả một bộ phận cơ thể của “đối tác” đó. Dĩ nhiên Elise và Jenny chọn nhau. Mà họ thì đã bắt đầu làm hầu hết mọi thứ cùng nhau.

Thật kỳ cục khi chúng ta trang trí tai mình bằng hoa tai và không tìm cách che chúng, Jenny viết vậy. Chúng cũng không xấu hơn những bộ phận không lịch sự mà chúng ta che đậy, giống như những cái lỗ trần trụi dẫn thẳng vào đầu chúng ta. Tai của Elise bạn tôi nhỏ, có một ít lông tơ vàng trên đó. Cô ấy khá thính tai, bởi vì cô ấy không bao giờ nói “Hả” và bảo tôi phải nhắc lại. Tôi nghĩ cô ấy giữ chúng rất sạch sẽ.

Jenny nhìn lên và quyết định xóa dòng cuối đi và viết cái khác vào. Cô Crumb chắc sẽ cảm thấy bị nói xấu vì rõ ràng là cô ấy có vẻ như có cái đăm mê làm sạch tai.

Nhưng thay vì viết thứ khác vào thay cho chuyện làm sạch tai thì đầu óc Jenny vẫn vờ về hộp thư e-mail của mình. Nó mở mail đều đặn, đúng như Blair đã bảo, nhưng chỉ có mỗi mấy cái tin nhắn trêu chọc của Elise và anh trai nó nhắc nó đừng check mail nữa mà hãy quay lại làm bài tập. Nó liếc sang, Elise đang viết vội vàng, đã sang trang thứ hai rồi. Jenny ước nó có được sở trường của Dan trong việc viết lách. Nó khá hơn trong môn vẽ tỉ mỉ chi tiết, tranh pháp và thư pháp. Ở đầu trang, nó tỉ mỉ vẽ hình cái tai Elise và khuôn mặt nghiêng của cô bạn, hi vọng sẽ được cho điểm vì tính mỹ thuật, cho dù bài viết như dở hơi. Tâm trí nó lại vẫn vờ trở lại, về cậu trai tóc vàng mà nó phát hiện ra ở hiệu Bendel's. Cậu ấy có năng khiếu mỹ thuật không nhỉ?

Chuông reo báo hết tiết cuối và cô Crumb đứng dậy, phủi bụi phấn trên chiếc áo váy len không tay màu xám sẫm trông như thể được dệt từ tay của các nữ tu ở những xứ lạnh giá và không có thời trang, Greenland ^[2] chẳng hạn.

“Hết giờ, các cô nương. Đặt bút xuống. Các em có thể cầm giấy tờ khi ra về.” Cô thọc đôi chân đi bít tất màu hạt dẻ vào đôi guốc đen bọc nỉ hiệu L.L.Bean. “Chúc buổi chiều thứ năm vui vẻ!”

“Thế cậu viết về cái gì thế?” Jenny hỏi Elise sau khi hai đứa nhét xong sách vào túi và trên đường ra cửa trường.

“Chẳng phải việc của cậu,” Elise trả lời ngượng ngùng.

“Đừng nghĩ là tớ không bao giờ biết được nhé. Đẳng nào, cậu cũng phải đọc to lên vào thứ hai tới,” Jenny nhắc bạn. “Tớ viết về tai cậu, nhưng mà chán lắm.”

Hai cô gái chúí đầu xuyên cơn gió mạnh tháng 2 và hướng về Lexington để đón xe bus xuôi về cửa hàng bách hóa Bloomingdale’s trên đường 59 Đông. Elise đã rủ Jenny tìm giúp cô một cái quần jeans giá dưới 80 dollar, và như thường lệ, Jenny cần vài cái áo ngực mới, vì cô luôn luôn mặc đồ co giãn hay làm đứt dây những cái áo cô đang có.

Bloomingdale’s là một trận địa hoang tàn của khách du lịch diện quần áo thể thao và giày chạy mới mà họ mới mua ở Nike Town, cùng với đám sãn hàng giá hời tóc nhuộm xanh len lét, nhưng nó là nơi duy nhất để kiếm áo ngực quá cỡ và quần jeans giá vừa phải hơn là cửa hiệu Macy’s, nơi rõ là gớm ghiếc. Muốn có gu tốt hơn và nhiều tiền hơn thì xin mời đến Bergdorf’s, Bendel’s hay Barneys, nhưng với những người như Jenny và Elise, Bloomingdale’s là được rồi.

“Tớ không thể tin cậu có thể xỏ nó vào với chiều dài ngon như thế,” Jenny nói đầy ghen tỵ khi ngắm Elise thử chiếc quần jeans đầu tiên hiệu Paris Blue trong phòng thay. Jenny cao chưa tới mét sáu nên phải lên gấu các thứ. Elise cao tới mét bảy ba, nhưng cô lại có vấn đề khác, ngực cô hoàn toàn phẳng lì và có khối thịt độn vào phần xương hông và phần dưới lưng như thể có cái mông thứ hai.

Elise cau khuôn mặt tàn nhang của mình và nhìn xuống khối phình ra trên cặp cái quần jeans hạ giá. “Có nhận ra lý do vì sao tớ không thể ăn ở nơi đông người chưa?” Cô lẩm bẫm, thót bụng lại và co mạnh cặp quần. Chiếc quần jeans có 9% Lycra, nhưng dường như nó chẳng có vẻ gì khác lạ cả. Cô thở hắt ra rồi để bụng lại như thường, đầu hàng. “Được rồi, quên nó đi vậy. Cái khác nào.”

Khi Elise bỏ qua cái quần vừa rồi, Jenny cầm lên một cái quần jeans số 7 ống loe vải bò màu sẫm rất đẹp được bán hạ giá mà nếu vừa thì là một món hời to. Nó để ý thấy Elise đang mặc quần lót có ren màu xanh nhạt và nhanh chóng nhìn đi chỗ khác nên Elise không biết nó đang nhìn.

Elise lấy quần, xô chân vào và kéo chúng trượt trượt quanh hông. “Ồ Chúa ơi! Tớ không thể tin nổi là mình lại quên khuấy mất,” cô nói, kéo mạnh cái cạp quần dính khuy. “Trước giờ ngữ văn ấy, tớ nghe thấy Kati Farkas và Isabel Coates nói chuyện Nate Archibald ở trong nhà vệ sinh trường mình ấy. Bọn nó nói, anh ta chắc phải vào tù vì bị bắt đang bán thuốc cho mấy đứa 12 tuổi trong công viên. Bố anh ta đã lên đồn công an và bảo lãnh ra, nhưng anh ta vẫn phải đến trung tâm *cải tạo*. Các cậu chẳng phải là từng *đi với nhau* một dạo rồi chứ? Cậu nghe chuyện đấy chưa? Điên thế nhỉ?”

Jenny chưa biết chuyện, và nó cũng không chắc liệu mình có cảm thấy gì. Nate đã đá văng nó lúc đó, gạt nó đi như với gạt con ruồi vo ve phiền nhiễu, vì thế nó cho là anh ta đã nhận được những gì xứng đáng. Bên cạnh đấy thì Nate dường như là loại người sẽ luôn vươn lên tới đỉnh trở lại mà vẫn vô sự. Tại sao nó phải tốn thì giờ để thấy buồn hay thậm chí chỉ nghĩ về anh ta? Nó nhìn Elise đang vật lộn với những cái khuy đồng trên quần jeans. Chúng hoàn hảo ở đâu chứ với cái hông quá chật này thì cô nàng chả có cách nào mà ngồi xuống nổi. “Sao cậu không thử cỡ to hơn?”

Elise liếc xéo đến lác đôi mắt bưng bình xanh đậm của mình. Cô không làm thế nhiều, vì Jenny sẽ lại nói cô cần đeo kính. “Bởi vì, thưa quý cô cỡ số 0, tớ cỡ 7, chứ không phải cỡ 9. Đưa tớ cái khác, và đừng nhìn sẫm soi chỗ béo của tớ nữa.”

“Tớ có làm vậy đâu,” Jenny quả quyết, đưa bạn một chiếc quần jeans Lei hơi một chút phức tạp, có nắp và lỗ trên túi, nhưng có cạp rộng và trẻ hơn, nên nhìn có vẻ thoải mái vừa vặn cho hông của Elise cả khi ngồi xuống. “Và không như ai đó muốn biết kích cỡ của cậu, tớ chẳng nói ra làm gì.” Jenny thốt nhiên nghĩ đến vấn đề kích cỡ của mình. Nó đã định không rủ Elise vào phòng thay đồ cùng mình khi thử áo lót. Chắc chắn vì tụi nó là bạn thân nhưng liệu có thực sự cần thiết cho Elise biết là nó không phải cỡ D, mà tận cỡ D *đôi cơ*? Thực sự dường như làm thế chẳng ra kiểu đáp lại ơn huệ cho việc Elise đã rủ nó vào giúp thử quần jeans.

Elise chun mũi quanh cái quần Lei. “Nhìn có vẻ dờm lăm.”

“Thế cậu muốn tớ làm gì bây giờ?” Jenny hỏi, ném cái quần jeans trên ghế vào phía sau phòng thay đồ hẹp.

Elise cài cúc áo đồng phục lại và xỏ chân vào cái váy đen khó gằn của mình. Jenny ngạc nhiên khi nhận ra một cô bé Elise giản dị và ngọt ngào vốn xuất hiện ra làm sao, cho đến khi bạn biết được về cô ấy.

“Tớ sẽ giữ cỡ 7. Tớ biết là nó không vừa lúc này, nhưng tớ đang lập kế hoạch giảm khoảng 4 ký rưỡi trước khi hết năm nay. Và cậu sẽ giúp tớ đấy.”

Jenny gật đầu. Điều đó thì không giống như việc nó không mua thứ quá nhỏ.

Vâng, đó được gọi là mua sắm theo cảm hứng. Mọi cô gái có tham vọng đều làm thế cả.

Phòng thay đồ ở khu đồ lót khá là bẩn, chật hẹp và tối tăm. Quay lưng lại Elise, Jenny kéo cái áo len J. Crew cổ chữ V màu xanh hoa ngô ra khỏi đầu và ném vào cái ghế đầu ở góc phòng. Rồi nó cởi cái áo phông trắng Gap và làm rơi xuống sàn, khoanh tay trước ngực một cách có ý thức.

“Cậu muốn thử cái nào trước?” Elise hỏi, lục lọi đám mắc treo nhựa mà Jenny đã vội vàng vơ lấy với nỗ lực ra dáng thành thực nhất. “Cái màu đen có ren với móc hình vui vui hay là cotton trắng đơn giản có dây to bản?”

“Đưa tớ cái đen,” Jenny khẽ khàng, giơ tay ra sau để đón lấy cái áo. Nó cởi cái áo lót Bali màu be xấu xí đang mặc và để nó rơi xuống sàn, lóng ngóng với cái áo đen trong khi cố gắng giữ khuỷu tay che chắn lồng ngực. Cái dây của chiếc áo bị ngăn, và cái móc làm bằng móc kỳ cục màu vàng thay vì là một cái móc và khuyết thông thường. Jenny liếc lên thấy Elise đang nhìn nó trong gương. Phòng thử đồ có gương ở 3 mặt, vì thế Jenny không cần quay lưng lại mới làm được.

“Có cần giúp không?” Elise bước lên một bước.

Lưng Jenny cứng đờ. Nó có thể quên đi việc cứ phải tỏ ra nhã nhặn kín đáo. Elise sẽ nhìn thấy ngực nó mà chả sao hết. Nó hạ tay xuống và xoay vòng lại, hoàn toàn khóa thân. “Giúp tớ nói cái dây ra được không?” Nó đề

ngại, gắng giữ giọng lãnh đạm. Nó đưa cho Elise cái áo, ngực nó phập phồng trước mặt như 2 ổ bánh mì đầy đặn. Nó phải thừa nhận là có cảm giác đỡ bị bó buộc. Đỡ bó buộc và hoàn toàn xấu hổ.

Elise bắt đầu chỉnh cái áo, thậm chí không tìm cách giấu sự thật là cùng lúc đó cô đang nhìn chăm chăm vào ngực Jenny. “Chà, nó thực là to,” cô quan sát. “Làm sao cậu còi dí mà lại có hai quả ti to đến thế?”

Jenny đặt tay lên hông và nhìn lại Elise, cố gắng đưa ra cú trả miếng thông minh, nhưng thay vì thế nó bật cười. “Ti?” nó khúc khích.

Elise đỏ mặt và đưa Jenny cái áo. “Tớ luôn gọi nó như thế. Từ khi tớ còn bé.”

Jenny quàng dây áo vào tay vào rồi xoay người. “Cậu có thể tìm cho tớ cái móc với?” Elise móc nó lại và Jenny xoay người lần nữa. Cái áo rất tôn ngực, nhưng ngực của nó bị ép vào gần nhau quá, trông như bị chẻ ra cả một dặm sâu. Elise vẫn nhìn chăm chăm. “Cậu có nghĩ trông quá hư hỏng không?” Jenny hỏi. Nó cười khúc khích. “Ý tớ là cái thứ này làm cho ti tớ trông còn to hơn.”

Elise ngừng chớp mắt, là việc mà cô luôn làm khi cô đang chăm chú. “Cậu nhớ lúc cậu hỏi tớ là tớ đã viết gì hôm nay ở lớp ngữ văn không?” Cô hỏi. Jenny gật đầu và xoay người lại để Elise không làm tuột cái áo lót. “Đấy, đó là cái tớ viết. Ti của cậu.”

Lưng Jenny cứng đờ lần nữa. Nếu một cậu trai bảo bạn rằng cậu ta viết về ngực bạn, bạn sẽ biết chắc rằng cậu ta hoặc đang đeo đuổi bạn hoặc là đồ hư hỏng. Nhưng khi Elise là một cô gái và là bạn, Jenny chẳng biết nên cảm thấy thế nào.

“Tớ nghĩ tớ xong rồi,” nó trả lời nhanh chóng. Nó nhặt cái áo lót cũ lên và cuộn nó lại. “Tớ sẽ mua cái màu đen này.”

Tụi nó cầm 8 cái áo lót vào phòng thử nhưng Jenny chỉ thử có một. “Cậu không định thử vài cái còn lại à?” Elise hỏi.

Jenny chui vào áo phong và kẹp áo len dưới tay. Căn phòng thử đồ bé xíu bỗng nhiên có vẻ như một tu viện nghiêm cẩn. “Không,” nó trả lời, kéo

mạnh cái màn cửa đen và bước ra phòng chính của khu bán đồ lót, nơi dĩ nhiên treo đầy áo lót trên tường nổi tường. Thật là tốt lành nếu đi đến nơi nào mà ngực ngiếc không phải là mối bận tâm chính của mọi người.

Một hành tinh khác chẳng?

^[1]Huy hiệu có hình cờ cầu vồng là biểu tượng của giới đồng tính luyến ái.

^[2]Greenland, hòn đảo lớn nhất thế giới, thuộc Đan Mạch, nằm ở gần Bắc cực, nơi rất lạnh và ít người sinh sống.

B có hàng nóng cho người đàn ông ấy

“Cô có muốn dùng thêm ly Coke nữa không, thưa cô?” Người phục vụ đồ uống đeo nơ hỏi.

“Không, cảm ơn,” Blair trả lời, mắt vẫn dán vào cửa.

Cả tuần dài dằng dặc, tâm trí Blair chỉ nghĩ có mỗi một điều: cuộc phỏng vấn với Owen Wells. Nó đã làm vài cuộc tìm hiểu trên internet để có thể hỏi anh ta vài câu hỏi chủ yếu về Wells, Trachtman, & Rice, hãng luật mà anh ta là đối tác đứng chung tên. Rút cục thì tối thứ năm cũng đã đến và nó thì đang ngồi một mình một bàn trong góc ở bar Leneman’s trong khách sạn Compton đợi anh ta. Bar đông nghịt, chủ yếu là những người đàn ông trung niên mặc đồ comple may đo, thảo luận về các vụ làm ăn qua ly rượu bourbon đá, hay ngồi với những phụ nữ tóc nhuộm vàng mà trông thì biết ngay không phải vợ. Những bức tường màu vàng, khăn trải bàn trắng hồ cứng và nhạc jazz những năm 40, tất cả làm cho quán bar này có một không khí tinh tế và khiêu gợi.

Blair đã mất đến gần 3 tiếng đồng hồ để chuẩn bị: một tiếng để tắm và chải tóc sao cho đi với cái mũ kiểu học sinh trường tư chính tề khiến cho khuôn mặt nó có một vẻ đứng đắn thông minh mà không làm mất vẻ ngây thơ; một tiếng để mặc cái váy len Les Best có thắt lưng đi rất hợp với đôi giày may mẫn Ferragamo gót cao 7 phân rưỡi của mình, nhờ thế mà nó có thêm chút tự tin và cao hơn; và một tiếng còn lại để trang điểm sao cho trông tự nhiên với vẻ rạng rỡ tươi mát đầy sức sống của người luôn ngủ đủ 12 tiếng vì nó chẳng bao giờ đi chơi la cà và không đụng đến một điều thuốc hay cocktail nào cả.

Đúng vậy.

Giờ mới chỉ 9 giờ kém 15, nhưng nếu nó uống thêm chút Coke nào, nó sẽ phải đi vệ sinh liên tục mà nó không muốn việc ấy lại diễn ra giữa buổi phỏng vấn. Cái mà Blair thật sự muốn là một ly Stoli, nhưng với cơ hội của nó, Owen Wells sẽ xuất hiện ở cửa đúng lúc nó đang ngất ngư, xác nhận

nỗi lo lắng của anh ta rằng nó chỉ là một cô nàng ăn chơi mong manh dễ vỡ chỉ muốn vào Yale để say sưa và quyến rũ đội trưởng đội thể thao, để có bầu giữa khóa học và buộc một trong số những chàng dân Yale từng là ngoại hạng mà ngây thơ phải cưới để rồi làm việc như nô lệ suốt quãng đời còn lại để giữ cho nó được sống đúng kiểu nó đã quen thuộc.

Vừa lúc đó, một doanh nhân ăn mặc cực sang ngồi cạnh quầy bar trên cái ghế sơn vàng và mỉm cười với nó. Anh ta có mái tóc lượn sóng màu đen, đôi mắt xanh sáng với hàng mi cong dài, và đôi lông mày đen hình vòng cung sắc đậm. Mặt và tay anh ta rám nắng, có vẻ như anh ta chơi tennis dưới nắng hàng ngày trong đời anh ta, và anh ta mặc một bộ comple len xanh tím than hoàn hảo với áo sơ mi trắng hồ cứng và nút tay áo bằng vàng đơn giản. Blair thường không để ý đến những anh già già, và người đàn ông này phải ít nhất 38 tuổi, nhưng anh ta quá đẹp trai, thật không thể nào *không* chú ý được.

“Em có phải là Blair Waldorf, nếu tình cờ?” Anh ta hỏi bằng một giọng rất sâu, ấm và thân thiện.

Blair gật đầu vẻ thăm dò. “Vâng?”

Anh ta trượt ra khỏi cái ghế cao và bước lại gần bàn nó, bỏ lại cái cốc vaj trống sau lưng trên mặt quầy. Anh ta chìa bàn tay phải ra. “Tôi là Owen Wells.”

“Ôi!” Blair nhảy dựng trên đôi chân mình và nắm lấy tay anh ta, cảm thấy vô cùng sốc. Trước hết thì Owen Wells là đồng nghiệp của bố nó, vì vậy anh ta phải già, ăn mặc xấu, hói và béo. Cha nó thì không thế. Ông tập thể dục hàng ngày với huấn luyện viên riêng, mặc quần áo hàng hiệu được thiết kế riêng, và tóc thì ngon lành. Nhưng ông ta là *gay*. Thứ 2 nữa là Owen Wells đã bảo anh ta đeo caravat trường Yale, và giờ thì anh ta chẳng đeo cái caravat nào, chỉ là một áo sơ mi trắng hồ cứng, không cài khuy, vì thế nó có thể nhìn thấy phần trên của chiếc áo lót trắng mà anh ta mặc căng lên trên bộ ngực cơ bắp, mà chắc chắn là cũng rám nắng như *phần còn lại* của anh ta.

Không phải là nó đang nghĩ về *phần còn lại* của anh ta.

Thứ 3, cô không hề mong đợi Owen Wells hấp dẫn. Anh ta trông giống Cary Grant trong phim *Một chuyện tình đáng nhớ* ¹¹ đến nỗi nó chỉ những muốn quăng mình ngã vào vòng tay anh tay và bảo anh rằng hãy quên Yale đi, nó là của anh, *tất cả* thuộc về anh.

Blair bình tĩnh đúng lúc khi nhận ra nó vẫn nắm lấy tay Owen. Nó bắt tay theo cách tỏ ra cứng cõi và độc lập như có thể, báo động cho trí não đang hoàn toàn mất phương hướng phải tập trung vào nhiệm vụ của bàn tay. Nó đang gặp Owen vì một lý do duy nhất: gây ấn tượng với anh ta để nó vào được Yale. “Cảm ơn anh đã không quản rắc rối để gặp em,” nó vội vàng thêm vào.

“Tôi đã mong đợi việc này từ trước rồi,” anh ta đáp lại bằng cái giọng hồi hộp rất đàn ông của mình. “Tôi vừa nhớ ra là tôi đã nói sẽ đeo caravat của trường Yale. Xin lỗi. Tôi quên khuấy đi mất. Tôi thấy em vào, nhưng tôi không nghĩ đây lại là em. Tôi không nghĩ em lại đến sớm vậy.”

Ngay lập tức, Blair lo lắng liệu anh ta có để ý thấy nó đã mất đến 20 phút trong phòng vệ sinh sau khi tới nơi, hay là thấy nó xì mũi vào tờ giấy ăn cũng như sẫm soi khuôn mặt bằng cái gương nhỏ Stila để xem có vết gì khiếm khuyết không, giống như mascara của một bên mắt bị lem hoặc - cái này thì Chúa cấm - một cái mụn.

“Em thường đến sớm,” nó trả lời. “Em chưa bao giờ trễ hẹn cả.” Nó uống một ngụm Coke, hồi hộp. Liệu có phải là lúc tốt để bảo anh ta là nó đã ấn tượng thế nào với công việc của anh trong vụ *Trạm Huấn Luyện Gia Đình* kiện *Kênh Học Tập* không nhỉ? Nó có nên tán thưởng bộ quần áo của anh ta? Nó hít một hơi và cố gắng tập trung. “Tôi thích chỗ này,” nó tuyên bố và rồi ngay lập tức hối hận. Đây là một quán bar đẹp nhưng nó nói như thể muốn chuyển đến đây hay làm gì hơn nữa.

Owen kéo cái ghế đối diện nó và làm cử chỉ mời nó ngồi xuống. “Nào, chúng ta bắt đầu chứ?”

Blair rất dễ chịu trước tác phong thoải mái nhưng đầy tháo vát của anh ta. Nó ngồi xuống mép chiếc ghế lót nệm và bắt chéo chân nghiêm trang. “Vâng!” Nó nhìn anh ta vẻ rạng rỡ đầy hăng hái. “Bất cứ lúc nào ạ.”

Người phục vụ xuất hiện hỏi Owen đồ uống khác. Anh ta gọi một ly Maker’s Mark và nhướn nhướn một bên lông mày rậm với Blair. “Tôi có thể mời em thứ gì đó ngoài Coke không? Tôi hứa là sẽ không mách Yale hay cha em đâu.”

Blair bấm ngón chân xuống đôi Ferragamo. Nếu nó nói vâng, là thừa nhận rằng nó thực sự muốn uống, và nếu nói không thì nó lại ra vẻ một đứa kiêu cách. “Em dùng một ly chardonnay,” nó bảo anh ta, thăm nghĩ vang trắng là an toàn nhất, lựa chọn nữ tính nhất.

“Rồi. Hãy nói tôi nghe tại sao Yale nên nhận em,” Owen hỏi sau khi anh ta đã gọi vang. Anh ta tì tay xuống bàn và hạ thấp giọng. “Em có thật sự sáng dạ như cha em quả quyết không?”

Blair ngồi thẳng hơn, xoay xoay cái nhẫn hồng ngọc quanh ngón đeo nhẫn dưới khăn trải bàn. “Em nghĩ em đủ thông minh để được vào Yale,” nó đáp lại quả quyết, trong đầu nhớ lại bài nói của mình đã tập. “Em theo học tất cả các chứng chỉ AP ở trường. Em đứng đầu lớp. Em là chủ tịch hội phúc lợi xã hội và câu lạc bộ tiếng Pháp. Em là trưởng một nhóm cùng tiến. Em có thứ hạng quốc gia về tennis. Và em đã phụ trách ủy ban tổ chức cho 5 sự kiện từ thiện trong năm ngoái.”

Đồ uống của họ được mang tới và Owen nâng cốc lên. “Và tại sao lại là Yale?” Anh ta uống một ngụm. “Yale có thể làm gì cho em?”

Thật kỳ cục khi Owen chẳng ghi lại cái gì cả, nhưng có thể anh ta đang thử nó, cố làm nó hạ vũ khí bảo vệ của mình xuống và thừa nhận nó chỉ là một con phù phiếm được sinh ra trong bọc vàng bọc bạc và chỉ muốn đến Yale để hú hí với bọn con trai ở đấy.

“Như anh biết đấy, Yale có một chương trình dự luật tuyệt vời,” nó lên tiếng, quyết đưa ra câu trả lời thông minh, thẳng vào vấn đề. “Em đang nghĩ đến việc tìm hiểu về luật giải trí.”

“Khá lắm.” Owen gật đầu xác nhận. Anh ta dịch cái ghế của mình tiến lên và nháy mắt với nó. “Nhìn này, Blair. Em là một cô gái thông minh, nhiều khát vọng. Tôi biết chắc em rất phù hợp với Yale và tôi hứa sẽ làm mọi thứ mà tôi có thể để thuyết phục họ nhận em vào.”

Anh ta nhìn thật nghiêm chỉnh mà lại quá đẹp trai trong lúc nói năng làm cho Blair cảm thấy mặt nóng bừng lên. Nó uống một ngụm vang để làm dịu lại. “Cảm ơn anh,” nó đáp lại vẻ biết ơn. Nó uống một ngụm vang khác và thốt ra một tiếng thở dài mạnh mẽ cảm kích và nồng nhiệt. “Cảm ơn anh, cảm ơn anh, cảm ơn anh, cảm ơn anh.”

Rồi một đôi bàn tay mát dịu che lấy mắt nó và nó ngửi thấy mùi hương của gỗ đàn hương và hoắc hương đặc - hỗn hợp dầu ưa thích của một người nó biết là ai.

“Đoán xem ai nào!” Serena thì thầm bên tai Blair, rồi bỏ tay ra khỏi mắt Blair, mái tóc vàng dài của cô cọ lên vai Blair khi cô hôn vào má bạn. “Có chuyện gì thế?”

Phía sau nó, Aaron đứng cười ngạo nghễ, mặc một cái áo chui đầu Harvard màu hạt dẻ giống như đồ khốn kiếp vẫn làm nó phát điên.

Blair chớp mắt. Chẳng lẽ bọn họ không thấy nó đang ở giữa một cuộc gặp quan trọng nhất trong đời sao?

“Tôi là Serena.” Serena giơ tay ra cho Owen để bắt.

Owen đứng dậy và đón tay cô. “Thật quyến rũ.” Anh ta cúi đầu xuống, trông giống Cary Grant hơn bao giờ hết.

“Cậu có đến xem tứ ở show Les Best ngày mai chứ?” Serena hỏi Blair.

“Đằng ấy *phải* đến nhé,” Aaron đế vào. “Tứ không tự thân đến show thời trang đâu, bạn gái à.” Cậu ta đồng ý đi, nhưng không biết chắc chắn mình có mong chờ nó không nữa. Thời trang chỉ có nghĩa là lông thú và nghiên cứu súc vật mà thôi. Nó đi ngược lại mọi thứ cậu tôn trọng.

“Tên cậu có trong danh sách đấy,” Serena bổ sung.

Owen tỏ vẻ hoàn toàn vui thích với toàn bộ cuộc đối thoại. Blair thở một hơi tức giận và đứng dậy, lui ra xa khỏi Owen để anh ta không nghe được những gì nó nói. “Các cậu có thể để chúng tớ yên không?” Nó rít lên trong khi vẫn nói thầm. “Chúng tớ đang nói về Yale, và chuyện này, mẹ kiếp, cực kỳ *quan trọng* .”

Aaron đặt tay quanh cái eo thon của Serena, kéo cô ra xa. “Bọn này xin lỗi nhé,” cậu trả lời trong tiếng thầm thì đầy kẻ cả, trông vẫn bảnh chọe trong cái áo Harvard đần độn của mình. “Chúng tớ sẽ xuống phố đến câu lạc bộ mới ở khu Harrison, nếu cậu thích thì gặp bọn tớ lát nữa nhé.” Hai người dìu nhau ra khỏi bar, mái tóc cuộn của cậu trai đung đưa và mái tóc vàng nhạt của cô gái bồng bềnh trên vai, cả hai đều trông quá vô tâm và bất cần, trông thật là điên tiết.

“Xin lỗi,” Blair nói, bắt chéo cổ chân một cách trang nhã khi nó ngồi xuống trở lại. “Bạn em nhiều khi mê chơi quá thôi.”

“Tốt thôi mà.” Owen nhìn xuống ly bourbon của mình, trầm ngâm nhìn khi đang lắc viên đá trong ly của mình. Anh ta nhìn lên lần nữa. “Em có phiền nếu tôi hỏi về chuyện em đã làm gì trong cuộc phỏng vấn đầu tiên với Yale, kinh khủng mức nào mà em nghĩ họ sẽ loại em?”

Blair uống một ngụm vang khác, và lại một ngụm nữa. Nó phải giải thích ngay chuyện đã xảy ra, Owen sẽ thay đổi suy nghĩ về nó là chắc chắn. “Em đã có một ngày rất tệ,” nó thú nhận, lời lẽ tuôn ra khỏi miệng như cùng nhịp với việc nó xoay cái nhẫn quanh ngón tay một cách điên cuồng. Nó không muốn đi sâu vào chi tiết ly kỳ của cuộc phỏng vấn vụng về trước, nhưng nếu Owen định giúp nó, tốt hơn là để anh ta biết sự thật. “Em đã không ngủ đủ giấc. Em quá mệt và hồi hộp, và em đi tiểu rất kinh khủng. Người phỏng vấn bảo em, ‘Hãy nói tôi nghe về bản thân cô,’ và trước khi em có thể thực sự hiểu được cái gì em đang nói, em đã bảo anh ta rằng, bố em là đồng tính và mẹ em sẽ cưới một gã đàn ông to béo, thô lỗ, mặt đỏ gay và có một đứa con trai mới lớn xấc xược với những cái tóc cuộn lô mà anh vừa mới gặp đấy. Em kể anh ta nghe về bạn trai em, Nate, vừa bỏ em. Rồi anh ta hỏi em về những cuốn sách mà em đọc gần đây nhất và em

chẳng thể nhớ ra nổi một cái tên sách nào. Em bắt đầu khóc và rồi đến lúc kết thúc cuộc phỏng vấn, em ôm anh ta.” Blair thờ dài đầy kịch tính, nhón lấy cái khăn trên bàn và bắt đầu vò nó trong lòng. “Chỉ là hôn lên má, nhưng rõ ràng là chả đúng lúc tí nào. Em chỉ muốn anh ấy nhớ đến em thôi. Anh biết đấy, chỉ có vài phút để gây ấn tượng, và em nghĩ em đã rớt rồi.” Nó ngược lên nhìn vào đôi mắt xanh đầy cảm thông của Owen. “Em không biết em đang nghĩ gì.”

Owen uống tiếp một cách lặng lẽ khi theo dõi câu chuyện. “Tôi sẽ xem tôi có thể làm gì,” anh ta cuối cùng đáp lại, nhưng giọng có vẻ khách quan và hơi ngờ vực.

Blair do dự. Hiển nhiên là anh ta nghĩ nó thật ngu ngốc và ngây ngô một cách tuyệt vọng. Chúa ơi. Nó đã bị *hủy hoại* rồi.

Bỗng nhiên anh ta phá vỡ bầu không khí bằng một nụ cười sáng lóa đầy ma quỷ. “Tôi chỉ đùa thôi, Blair. Chuyện chả đến nổi tệ thế đâu. Đấy chắc chắn là cuộc phỏng vấn đáng nhớ và thú vị nhất mà Jason Anderson III từng có đó. Hãy đổi mặt đi, anh ta chẳng phải là gã đàn ông thú vị nhất trên thế giới, và nghề của anh ta khá là đơn điệu. Tôi chắc chắn em đã được đánh dấu cho đợt phỏng vấn mùa thu đấy.”

“Vậy anh không nghĩ hết hi vọng sau tất cả chuyện đó sao?” Blair hỏi bằng cái giọng Audrey - cần - anh - giúp thảm thiết nhất của mình.

Owen nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đeo nhẫn hồng ngọc của Blair trong bàn tay rám nắng to bản của mình. “Không hề.” Anh ta hăng giọng. “Đã có ai bảo em trông em giống Audrey Hepburn lắm chưa?”

Blair đỏ bừng mặt, nóng ran từ chân tóc đến lớp da dưới móng chân. Owen dường như biết chính xác điều gì nên nói, và anh ta trông giống Cary Grant hơn bao giờ hết, điều đó làm nó ngây ngất choáng váng. Cái nhẫn cưới bằng vàng của anh ta ấn vào xương mu bàn tay nó. Nó cau mày nhìn xuống. Nếu anh ta đã cưới, vậy anh ta nắm tay nó thế này làm gì?

Owen rút tay lại và tựa vào thành ghế, đọc suy nghĩ của nó. “Phải, tôi đã kết hôn, nhưng chúng tôi không sống cùng nhau nữa.”

Blair gật đầu do dự. Thật sự thì đó chẳng phải việc của nó. Cho dù Cary - Owen này muốn đề nghị nó đi chơi lần nữa, nó cũng không biết đích xác có nên nói không hay không.

Rủ nó đi chơi ? Có phải nó đang quên mất đây đích xác đâu phải là cuộc hẹn hò?

“Vâng, tôi chắc em phải quay lại làm bài tập AP và tất cả cứ thế nhé.” Owen nắm tay nó lần nữa như thể anh ta không thể chịu đựng việc để nó đi. “Nhưng em có phiền nếu khi nào đấy tôi gọi em không?”

Blair hi vọng nó trông giống y như Audrey lúc này. Phải, Owen gần bằng tuổi bố nó, một luật sư, một *người đàn ông*, nhưng nó chưa bao giờ cảm thấy bị hấp dẫn mạnh mẽ như vậy đối với bất cứ ai trong cuộc đời mình. Tại sao *lại* phải chống lại điều đó? Giờ là học kỳ hai năm cuối. Nó đã học chăm chỉ suốt thời gian học trung học và đây hi vọng sắp được vào Yale. Phải, gặp một người đàn ông hơi như như quả điên rồ và thiếu suy nghĩ, nhưng đây là lúc nó có được một niềm vui nho nhỏ.

“Chắc chắn rồi ạ.” Nó mỉm cười và nhướn lông mày bên phải được tạo hình sắc nét tỉ mỉ một cách rất kịch. “Em cũng mong thế.”

^[1]An Affair to Remember, bộ phim kinh điển của Hollywood năm 1957 với diễn viên Cary Grant và Deborah Kerr.

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Công nương tuổi teen bán ngựa mua ma túy!

Đêm qua tớ đến câu lạc bộ mới ở khu Harrison, và giữa những ngậm rượu Shirley Temple dành cho “người lớn” của câu lạc bộ, tớ nghe lỏm được tin mới nhất về một người bạn cũ thời học mẫu giáo. Mặc dù cô ấy thừa hưởng cái gia sản kếch sù nhất thế giới này nhưng gần đây cô bị bắt quả tang đang bán những con ngựa biểu diễn của mình để lấy tiền mua ma túy. Rõ ràng là cô ấy chưa được dùng tiền thừa kế trước khi 18 tuổi và chỉ được nhận một khoản cho phép hàng tháng “nhỏ nhoi”. Cô ấy thiếu tiền nên đã mang con Súng Lục & Hoa Hồng từng được giải của mình đến sàn đấu giá và dùng tiền đó đánh đổi lấy tí tốc độ ngây ngất chốc lát. Tồi tàn quá phải không? Hiển nhiên là bà vú nuôi 80 tuổi của cô - hay bất cứ ai đó chăm nom cô sau khi bố mất và mẹ cô chuyển đến Sandy Lane ở quần đảo Barbados - phát hiện ra chuyện con ngựa và tổng cô bạn cũ của tớ vào trại giáo dưỡng.

Xem ra, trại giáo dưỡng thành địa chỉ để đến mùa đông này mất!

Tuần Thời trang: trước khi lên đường

Hãy mong chờ được đóng băng móng bạn trong khi cố gọi taxi. Hãy mong chờ được đợi cả tiếng đồng hồ chờ show diễn bắt đầu nhưng chỉ được thông báo là show sẽ mở màn một giờ sau đó nữa. Hãy mong chờ để nhìn thấy những cô nàng mặc chứng biếng ăn, mặt đầy Botox và bôi kem giả rám nắng mà cố gắng không nhìn thấy họ mặc cùng một kiểu ở cùng show, và hàng đồng gã đồng tính xúc nước hoa nồng nặc hơn cả con gái. Hãy mong chờ được thấy những cái quần short vải dù có móng quần xấu kinh với những cái chân như que củi *tái xuất* giang hồ. Hãy mong chờ để

ghen ty với những người mẫu môi mọng như bĩu ra và chân dài như hươu cao cổ trông đẹp miên man. Hãy mong chờ để bực bội với những người phụ nữ mặc áo lông thú tô son trát phấn dày cộp lãng nhãng dắt theo những con chó bull Pháp cổ đeo dây da Louis Vuitton cùng tông với túi xách Louis Vuitton của họ. Hãy mong chờ để rồ lên vì bữa tiệc sau show diễn khi bạn có thể hút thuốc. Hãy mong chờ những bữa tiệc sau show diễn thực là phê đầu óc. Hãy mong chờ không còn nhớ gì vào sáng hôm sau.

E-mail của bạn

H: GNC thân mến,

Tớ đã đi bộ đến quán bar ở Khách sạn Compton đêm qua và tớ thấy B ngồi với người đàn ông mà tớ nhận ra là ở cùng tòa nhà chỗ tớ. Ông ấy có một con gái hình như học lớp 9 hay 10 ở trường tớ. Thế là thế nào?

- Tom

D: Tom này,

Ai biết cô ấy định làm gì, nhưng bạn nghĩ B có thể là bà mẹ kế quý sứ của cô bé tội nghiệp đó à?

- GNC

H: Cún Nhiều Chuyện ơi,

Tớ có thể nói cậu hơi bị hay đấy! Này, tớ nghe nói N đang đến một trại giáo dưỡng rất sành điệu ở Greenwich. Em họ tớ đã tới đó và trở về nhà còn bê bối hơn trước cơ.

- F.B.

D: F.B. thân mến,

Cảm ơn về lời khen ngợi, mặc dù tớ không biết liệu tớ có xứng đáng được gọi là Cún hay không. Và bất cứ chuyện gì xảy ra với N ở trại giáo dưỡng, họ không thể lấy đi được linh hồn hay vẻ đẹp thần thánh của cậu ta được!

- GNC

Ngó nghiêng

N và bố mẹ đã có một chuyến xem xét trung tâm y tế giáo dục đời mới ở **Greenwich** . **C** đã làm móng ở **Coin** , một spa dành riêng cho nam giới ở khu Chelsea ^[1]. Không đùa đâu. **S** thì kiếm một cái áo thun trẻ em may theo yêu cầu ở một chỗ làm áo thun trong **khu phố Tàu** . **B** đứng trước cửa hiệu **Tiffany** , uống café trong cốc giấy và ăn một cái bánh quy Đan Mạch, giống y như **Audrey Hepburn** trong phim *Bữa sáng ở Tiffany's* , ngoại trừ việc **B** mặc cái áo đồng phục xám của cô thay vì một bộ đầm đen mặc cho buổi tối hiệu **Christian Dior** . **K** và **I** đang cầm những cái biển *Không phận sự miễn vào* quanh nhà bạt của Les Best. Trông họ thực sự giống như đang làm công việc tình nguyện để xin được những chỗ ngồi tốt.

Trời sẽ đổ tuyết nhiều như điên vào cuối tuần này nhưng đã bao giờ nó ngăn cản được chúng ta đâu? Gặp nhau ở hàng ghế đầu nhé!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

^[1]*Chelsea là một quận ở hạt Manhattan, thành phố New York, nơi tập trung nhiều dân đồng tính luyến ái.*

Tâm đầu ý hợp ở trung tâm giáo dưỡng

“Có ai nghe tin gì về bão tuyết chưa? Chúng ta chắc bị ngập đến cả mét vào đêm nay!” Jackie Davis, người phụ trách đời sống của nhóm vị thành niên, nhóm có Nate ở Trung tâm Giáo dưỡng Cách ly, xoa cật lực hai tay vào nhau như thể ý tưởng có tuyết rơi là ý tưởng về một khoảng thời gian thú vị lắm.

Sau khi Nate bị tóm ở công viên, bố cậu và Saul Burns, luật sư gia đình đã đến đưa cậu ra khỏi đồn. Bố Nate là một thuyền trưởng hải quân tóc bạc nghiêm khắc, người xử trí các trường hợp khẩn cấp với sự mau lẹ, theo đúng thủ tục rất hiệu quả, đã trả khoản bảo lãnh 3.000 dollar, và cùng ký cam kết rằng, ngay sau đó Nate sẽ tham gia một chương trình giáo dục cai thuốc 10 tiếng mỗi tuần. Điều đó có nghĩa Nate sẽ phải đáp tàu đi Greenwich, Connecticut 5 ngày mỗi tuần để được hướng dẫn và tham gia nhóm trị liệu.

“Hãy nghĩ đó chỉ như một công việc thôi, con trai,” Saul Burns cố gắng trấn an cậu. “Một công việc ngoại khóa ấy mà.” Thuyền trưởng Archibald không nói một lời nào. Rõ ràng Nate đã làm ông thất vọng ghê gớm. May mà mẹ của Nate đang ở Monte Carlo thăm cô chị ly dị lần 3 của mình. Khi Nate báo tin chẳng lành của mình qua điện thoại, bà đã gào thét và khóc như mưa, hút 5 điếu thuốc liên tiếp và rồi làm vỡ ly champagne của mình. Bà vẫn hay dễ bị kích động như thế. Và lại, bà là người Pháp.

“Nào. Hãy bắt đầu bằng việc theo vòng tròn,” Jackie hướng dẫn bằng cái giọng vui tươi, như thể hôm nay là ngày học đầu tiên của trường mẫu giáo. “Hãy cho chúng tôi biết tên bạn và tại sao bạn lại ở đây. Ngắn gọn thôi nhé.” Cô gật đầu chỉ ra hiệu cho Nate bắt đầu, vì cậu ngồi ngay bên phải cô.

Nate ngồi không được thoải mái trên cái ghế Eames của mình. Mọi đồ đạc ở trung tâm y tế giáo dưỡng Greenwich, Connecticut sang trọng này theo một thế kỷ 19, hợp với tông màu be và trắng. Sàn được lát đá cẩm

thạch Ý màu kem, rèm cửa đũi trắng hồ cứng che cửa sổ cao suốt từ sàn lên tận trần làm bằng vải của bầu show Gunner Grass hồi những năm 90, người này có tên trong ban phụ trách trung tâm.

“OK. Tên tôi là Nathaniel Archibald, nhưng mọi người gọi tôi là Nate,” Nate nói lầm bầm. Cậu đá chân va phải chân ghế và hăng giọng. “Tôi bị tóm vài ngày trước khi đang mua sợi cỏ ở Công viên Trung tâm. Đó là lý do tại sao tôi ở đây.”

“Cảm ơn bạn, Nate,” Jackie cắt ngang. Đôi môi to son nâu của cô nở nụ cười lãnh đạm. Cô đánh dấu vào bản danh sách trên tập giấy đang cầm. “Chúng ta được ở trung tâm Cách ly nếu như bạn gọi chất bạn sử dụng bằng đúng cái tên của nó. Trong trường hợp của bạn, nó là cần sa. Khi bạn có thể dùng tên của nó chính xác, nghĩa là bạn đang tiến thêm một bước trên con đường đoạn tuyệt với nó.” Cô mỉm cười với Nate lần nữa. “Bạn có muốn làm lại lần nữa không?”

Nate liếc nhìn các học viên khác một cách ngượng ngập. Có 7 người tất cả, 3 cậu trai và 4 cô gái, đều đang nhìn xuống sàn nhà, bận tâm về việc sắp phải nói cái gì và trông chẳng thoải mái tí nào như cậu có thể nhận thấy.

“Tôi là Nate,” Nate lặp lại một cách máy móc. “Một nhân viên phòng chống ma túy bắt quả tang tôi đang mua cần sa ở công viên. Đó là lý do tôi ở đây.” Bên kia vòng tròn, một cô gái với mái tóc nâu sẫm xõa tận ngang hông, đôi môi đỏ rực như máu, và làn da xanh xao đến nỗi gần như ánh lên màu xanh đang liếc cậu đầy tình tứ, trông y như một mẫu hình thời mới của nàng Bạch Tuyết.

“Tốt hơn đó,” Jackie nói. “Tiếp theo nào.” Cô gật đầu với cô gái Nhật ngồi bên cạnh Nate.

“Tên tôi là Hannah Koto và tôi đã dùng Ecstasy trước cổng trường 2 tuần trước và bị bắt vì tôi nằm trên sàn để xài cái thảm trải sàn trong lớp học môn lượng giác.”

Mọi người cười lớn trừ Jackie. “Cảm ơn, Hannah, thế là được rồi. Tiếp.”

Nate quay đầu nhìn 2 người tiếp theo, khá là bị thu hút trước cái kiểu đứng đưa chân của Bạch Tuyết, giống như cô nàng đang tận hưởng thời gian cho buổi nghe nhạc riêng của mình. Cô đi đôi bốt da lộn xanh nhạt có vẻ như chưa bao giờ được đi ra ngoài nhà.

Bỗng nhiên đến lượt cô luôn. “Tên tôi là Geogina Spark. Mọi người gọi tôi là Georgie. Tôi nghĩ tôi ở đây vì không thể ngoan ngoãn với bố mình trước khi ông ấy nghèo, vì thế tôi phải đợi đến khi tôi đủ 18 tuổi để có thể sống theo cách tôi muốn.”

Cả nhóm cười khúc khích một cách hồi hộp. Jackie cau mày. “Bạn có thể nói tên chất bạn bị bắt gặp sử dụng không, Georgina?”

“Cocaine,” Georgie trả lời, thả một mớ tóc sẫm trùm lên khuôn mặt. “Tôi đã bán con ngựa kiếng của mình để mua lấy 50 gram. Vụ này được đưa tin trên báo khắp nơi rồi. Có trên tờ *New York Post*, thứ ba, tháng 2...”

“Cảm ơn,” Jackie cắt ngang. “Thành viên tiếp theo trong nhóm, xin mời.”

Vẫn rung đùi, Georgie ngược lên qua mái tóc của mình và bắt gặp cái nhìn đầy tò mò của Nate và nở nụ cười ranh mãnh đỏ rục như máu của mình.

“*Đồ chó cái,*” cô nói rành rọt, rõ ràng là nhắm vào Jackie.

Nate nhe răng cười hưởng ứng và gật gật cái cằm khẽ khàng. Saul Burns đã dặn cậu phải coi kỳ cải tạo này như một công việc ngoại khóa. Giờ thì cậu đã có lý do để làm việc chăm chỉ ở đây rồi.

Tình yêu trên chiếc áo thun bó

“Các cậu là bạn với con gà mái Serena đó phải không?” Sonny Webster, một cậu trai gầy cao lêu nghêu có mái tóc đen nhánh có những sọc nhuộm sáng nâu nâu màu vỏ bao giấy hỏi Chuck Bass khi họ ngồi ở hàng thứ hai đợi show diễn Les Best bắt đầu vào đêm thứ sáu. Sonny là con của Vivien Webster, một nhà thiết kế đồ lót người Anh có những mẫu quần short nam bó hông đang là một hiện nay. Sonny và Chuck gặp nhau ở một quán bar đêm qua và nhanh chóng trở thành bạn bè. Họ thậm chí cùng đi giày đinh da Tods giống nhau - màu nâu sẫm với đế cao su xanh lục phản quang. Kiểu dân chơi du thuyền rất là bóng bẩy thị thành, và nhất là chả thích hợp tí nào trong cái trời tuyết rơi chưa từng có đã được báo trước cả tối nay.

Chuck gật đầu. “Nó sẽ xuất hiện trần truồng mà. Đó là những gì tớ nghe nói.” Cậu ta vỗ vỗ cái bụng săn chắc mới tập của mình. “Tớ máu lắm rồi,” cậu thêm vào không có vẻ thiện ý cho lắm.

“Xem kìa, có phải Chuck đang nói chuyện với cái gã tên là gì nhỉ, thằng con trai chắc chắn đồng tính của Vivienne Webster ấy?” Kati Farkes thầm thì vào tai Isabel Coates. “Tớ thề là Chuck lúc này đang mê giai.” Cô và Isabel ngồi ở hàng đầu, như họ luôn được xếp thế. Chẳng phải vì nỗ lực tình nguyện ít ỏi hoàn toàn không cần thiết trong việc đi treo biển *Không phân sự miễn vào* quanh công viên Bryant mà là vì bố của Isabel, diễn viên nổi tiếng Arthur Coates, phàn nàn về việc con gái ông ta và bạn của cô *xứng đáng* được ngồi hàng ghế đầu năm nay vì ông đã tiêu cả gia tài vào bộ sưu tập xuân hè của Les Best.

“Tớ nghĩ có thể hẳn ta là lưỡng tính,” Isabel thì thào. “Hẳn ta vẫn đeo cái nhẫn hồng có chữ lồng bằng vàng đó.”

“Ừ,” Kati xác nhận. “Như thế không phải hoàn toàn là đồng tính.”

Cái lều trắng khổng lồ trong công viên Bryant đã đầy ắp các biên tập viên tạp chí thời trang, nhiếp ảnh gia, diễn viên và các thể loại dân nổi tiếng. Bài “Trái tim thủy tinh” phát tưng bừng từ mấy cái loa Bose.

Christina Ricci ngồi ở hàng đầu đang tranh cãi qua điện thoại di động với người quản lý và bảo vệ ý kiến của cô đến xem show Les Best thay vì của Jedediah Angel, cũng diễn ra trong thành phố cùng một lúc.

“Nhìn kìa, Flow trong chương trình 45!” Sonny kêu ré lên. “Trông *chúa* ghê. Lại còn Christina Ricci nữa. Mẹ tớ vừa có một đơn đặt hàng khổng lồ từ cô nàng.”

Khi Chuck đưa mắt nhìn quanh để xem còn người nổi tiếng nào nữa không, cậu thấy Blair ngồi khoảng cách 10 ghế ở hàng thứ 3. Cậu gửi một cái hôn gió và Blair cười điệu đáp lại.

“Tại sao bọn mình lại ở đây nữa chứ?” Blair ngáp hỏi Aaron. Mặc dù dạo này nó thực sự nổi cáu với Serena, nó vẫn quyết định đến show này để xem xem có cái nào trong bộ sưu tập mùa thu của Les Best hợp với hình ảnh mới của nó không. Bây giờ thì nó bị nhốt trong cái nhà bạt nóng, đông nghẹt với âm nhạc to quá mức và mùi nước hoa nồng nặc kinh khủng như một đứa trẻ 12 tuổi có vé đi xem một buổi hòa nhạc 45, nó thành thật mà tự nhận rằng không thể nói đẽch cần quan tâm về chuyện quần áo hay việc Serena có là ngôi sao của show này hay không. Tất cả mọi chuyện đã rõ ràng rành là Serena cần chứng tỏ cô ta thực sự là trung tâm của vũ trụ.

Blair không cần đi lung tung với đám người mẫu chân dài hay bè nhóm với cánh tạo mẫu làm gì. Nó sắp vào Yale, trường học siêu hạng của những người có học hành cao hơn trong thế giới còn lại, *va* ngay tí nữa thôi, nó được rủ đi chơi với một người lớn tuổi giỏi giang nữa chứ. Nó cảm thấy đã quá đủ với những hội trẻ trẻ rồi. Tiếng ồn và vẻ hào nhoáng của Tuần Thời trang dường như kém hấp dẫn đi khiến nó thấy đời mình còn... *thú vị* hơn tí lần. Thêm vào nữa là họ ngồi ở hàng thứ 3, rõ là một sự xúc phạm ghê gớm nếu biết rằng nó luôn luôn được ngồi ở hàng đầu hay hàng hai ở mọi show khác nó từng tham dự.

“Tớ thật sự cũng không chắc sao mình lại đến đây,” Aaron trả lời cục cằn. Cậu kéo khóa cái áo khoác Les Best màu xanh nhạt Serena mua cho và rồi lại kéo lên. Cái áo làm bằng vải cotton cứng nên gây ra tiếng sột soạt đến là to khi cậu cử động. Nó quá bảnh chọe đối với gu của cậu, nhưng cậu

vẫn mặc vì Serena khẳng khẳng rằng cậu không thể đến dự một show thời trang và ngồi hàng thứ 3 mà không mặc cái gì của nhà thiết kế. Aaron thích cái không khí rung động của show thời trang. Nó giống như trong một đêm nhạc rock. Nhưng nó quá giả tạo khi tất cả cứ ngồi đây mà ngắm *quần áo* .

Ngoài trời, tuyết rơi không ngừng trong suốt 2 giờ đồng hồ dưới ánh đèn đường. Blair có thể hình dung ra thật điên rồ khi tìm một cái taxi để về nhà, với đám đông ai cũng ăn mặc xanh xanh đỏ đỏ hào nhoáng và ai cũng nghĩ mình đáng được leo lên ngay cái xe tiếp theo. Nó đá phải lưng ghế của Nicky Hilton bằng đôi giày da tinh xảo Les Best đế bằng và ngáp đến lần thứ 50. Đúng lúc miệng nó vẫn còn ngoác ra trong cơn ngáp cực đại, ánh sáng đột ngột mờ đi và nhạc tắt. Show diễn bắt đầu.

Bộ sưu tập được trình diễn là cho mùa thu tới, và chủ đề mang tên *Cô bé quàng khăn đỏ* . Sân khấu được trang trí như một khu rừng trong truyện cổ tích, với những thân cây bằng nhựa nâu sẫm và những cành thấp được trang trí bằng những cái lá làm bằng lụa xanh ngọc lấp lánh. Tiếng sáo du dương bắt đầu cất lên, và Serena đột ngột nhảy lên sân khấu trong chiếc váy đồng phục trường Constance Billard màu xám xếp ly, đi boots da lộn màu đỏ cao quá đầu gối và một chiếc gilet len đỏ nhỏ xíu buộc quanh cổ. Dưới chiếc áo cô mặc một cái áo thun trắng có dòng chữ TÔI YÊU AARON kiểu hình chữ trang trí trên phù hiệu màu đen ngang ngực. Mái tóc vàng dài của cô được buộc thành đuôi ngựa, khuôn mặt để mộc, trừ đôi môi được tô đỏ rực. Serena bước trên đường diễn với sự tự tin, xòe tà váy đồng phục xếp ly của mình, xoay người và rồi dừng lại trước máy quay như thể cô đã làm việc này hàng năm trời.

Cô ta là ai thế nhỉ? Một trăm cái mồm đối chuyện để buôn rì rầm lên cùng một lúc. *Và ai là Aaron?*

Blair tròn mắt lên, thậm chí chán ngán và giận dữ hơn vì show diễn giờ quá mức chịu đựng.

“Aaron là ai thế?” Sonny rên lên hỏi Chuck Bass.

“Nếu mà tớ biết thì còn nói làm gì,” Chuck đáp lại.

“Liệu có phải là Aaron Sorkin? Chị biết không, tay viết kịch bản truyền hình ấy?” Một biên tập viên tạp chí *Vogue* mặc áo lông thú ngơ ngác hỏi người bên cạnh cô ta.

“Dù anh ta là ai, anh ta là một gã may mắn,” một tay chụp ảnh nói.

“Tớ nghe nói anh ta đá cô nàng. Tớ đoán cô ta đang cố gắng níu kéo hẳn,” Isabel khúc khích cười với Kati.

Serena làm một cái hôn gió cho Aaron từ đường diễn, nhưng Aaron hãy đang còn cảm thấy nóng ran lên và xấu hổ về cái áo thun của cô để nhận ra. Cậu cứ nghĩ Serena sẽ hồi hộp bước trên đường diễn cùng với các siêu mẫu. Cậu nghĩ cô cần sự hỗ trợ tinh thần của cậu, nhưng rõ ràng là cô đang tới thời của mình. Cô chắc chắn đã có sự sững rờn lên khi nghe mọi người trong nhà bạt thì thào tên cô. Chứ không phải cậu. Hẳn nhiên là cậu muốn nổi tiếng - một *ngôi sao rock* nổi tiếng cơ. Chứ không phải nổi tiếng vì là cậu trai hiện diện trên ngực áo thun của Serena bằng dòng chữ TÔI YÊU AARON. Cậu thọc tay vào túi áo khoác và lấy ra cái hộp thiếc đựng thuốc lá cỏ đã vơi nửa của mình. Trước khi cậu có thể mở được hộp thuốc lá ra, một nhân viên an ninh đã đặt tay lên vai cậu.

“Không được hút thuốc trong nhà bạt, thưa ngài.”

“*Chó chết*,” Aaron lẩm bẩm trong miệng. Nhưng cậu không thể đứng dậy và bỏ đi trong khi Serena vẫn còn ở trên sàn diễn. Cậu liếc nhìn Blair đang ngồi cạnh. Nó đang cắn môi và ôm bụng như thể nó đang bị ợ chua.

Blair muốn bịt đôi tai đeo hoa tai kim cương để tránh khỏi nghe âm thanh của những tiếng thì thào hỏi tên Serena. *Mắt kia! Chân kia! Tóc tuyệt quá!* Nghe thật kinh tởm, và bữa tiệc sau đây chắc rồi cũng sẽ tệ hại hơn thế. Ngay khi Serena nhảy xuống khỏi đường diễn có đánh dấu dòng chữ ĐẾN NHÀ BÀ NỘI và rời khỏi sàn diễn vào thay đồ, Blair đứng dậy đi.

“Tôi nghĩ tôi phải rời chỗ này trước khi tuyết ngập quá sâu,” cô bảo Aaron.

“Ừ,” Aaron nhảy dựng lên. “Tớ sẽ giúp đăng ấy gọi xe.” Serena không cần cậu quanh quẩn ở đây. Cô chắc chắn sẽ được vây quanh với những kẻ

ngưỡng mộ suốt bữa tiệc sau đây, cậu sẽ chẳng có lấy cơ hội nào để gặp cô. Cô sẽ chẳng để bụng nếu cậu lặng lẽ ra về đâu.

Ngoài công viên Bryant, tuyết rơi đã ngập mắt cá chân. Những bức tượng sư tử trên bậc thềm thư viện công cộng trông như to hơn và đầy hăm dọa trong lớp bao phủ trắng toát.

“Có khi tớ sẽ bắt chuyến tàu lên Scarsdale,” Aaron nói, nhắc đến vùng ngoại ô Westchester chỗ cậu sống với mẹ trước khi quyết định chuyển đến sống với gia đình mới của bố cậu ở thành phố vào mùa thu vừa rồi. Cậu mở cái bật lửa Zippo và châm điếu thuốc. “Hội bạn tớ và tớ toàn đi cùng nhau chơi golf khi có bão tuyết to như thế này. Thời điểm đẹp ra trò đấy chứ.”

“Nghe vô duyên bỏ cha,” Blair thờ ơ đáp lại. Những bông tuyết to, lạnh buốt rơi đầy hàng mi tô mascara, nó nháy mắt và vùi đôi tay vào túi áo khoác mặc buổi tối Les Best lụa cashmere đen trong lúc kiếm một cái taxi. *Kinh khủng*, trời lạnh buốt.

“Muốn đi với tớ không?” Aaron đề nghị, mặc cho Blair vẫn căm cău. Hai đứa vẫn là anh em - ít nhất thì cũng nên gắng làm bạn xem sao.

Blair nhăn mặt. “Không, cảm ơn. Tôi sẽ gọi người đàn ông tôi gặp. Có khi anh ấy muốn gặp tôi đâu đó để uống chút gì.” Sao mà nó thích gọi là *người đàn ông* chứ không phải chỉ là *anh ấy* thế chứ, nghe nó tinh tế hơn hẳn.

“*Người đàn ông* nào?” Aaron hỏi đầy nghi ngờ. “Không phải là cái tay già ở Yale mà cậu đi cùng đêm qua đấy chứ?”

Blair bấm chặt ngón chân đang chết cứng trong đôi giày Mary Janes của Les Best đầy sai lầm trong thời tiết này. Tại sao Aaron luôn luôn làm ra vẻ bề trên quá ư đáng ghét như thế chứ? “Trước hết thì tôi có thể gặp bất cứ ai khác. Thứ 2 là cậu cứ phải để ý làm cái gì? Và thứ 3, nếu là anh ta thì sao nào?” Nó giơ tay lên trời và vẫy một cách sốt ruột. Mới chỉ 9 giờ. Vậy những cái taxi chết tiệt đang mất hút chỗ nào rồi?

Aaron nhún vai. “Tớ không biết. Tớ chỉ tưởng ông ấy giống như mấy tay đầu tư ngân hàng góp nhiều tiền cho Yale, và cậu thì đang tán tỉnh ông ta

hay gì gì đấy vì cậu muốn vào trường đó quá. Cũng chẳng ra đầu cua tai nheo gì khi cậu hỏi tớ.”

“Thực sự thì tôi không hỏi,” Blair vặc lại. “Nhưng có lẽ tôi *nên* lắng nghe cậu, cái loại quý ngài được nhận vào Harvard sớm cho dù tất cả mọi thứ cậu làm là chỉ mặc có quần lót ngồi lê la uống bia và chơi trong một ban nhạc như cứt mà cứ làm như hay ho lắm, mà rõ ràng là cậu biết tuốt.” Một chiếc taxi đỗ xích ở góc đường 43 để thả người xuống. Blair vẫy rồi rít. “Đừng có đưa ra những phán xét về những thứ mà cậu chẳng biết gì!” Nó hét lên với Aaron, trước khi nhảy vào xe và đóng sập cửa lại.

Aaron rùng mình trong cái áo khoác cotton mỏng của mình và so vai trong cơn gió lạnh ngắt khi cậu bước về phía đông trên đường 42 đến Nhà ga Trung tâm. Tốt biết mấy nếu đi lang thang với hội con trai để đối không khí. Đàn bà thật là một vết loét nhức nhối cả cái dạ dày ăn chay của cậu.

Nhưng mà ờ, đàn bà chúng tôi cũng đáng giá như vậy chứ - đúng không?

Tốt hơn cả khóa thân

Dan cố gắng không nhìn vào những người mẫu khi họ đi ra đường diễn trong suốt show *Tốt hơn cả khóa thân* chỉ độc có cái váy ngắn nhưng kẻ nâu xếp ly mà không có gì bên trên hết. Váy của họ ngắn đến nỗi cậu có thể nhìn thấy những cái quần lót trắng có diềm ren bên trong, kiểu quần lót cổ điển của những cô gái nhỏ thời những năm 1950 và vừa vặn một cách quá khít khao với các cô người mẫu nên kết quả là mông họ cứ lồ lộ ra. Thay vì ngồi xuống hàng đầu, chỗ Rusty Klein đã thu xếp để chen cậu vào một ghế giữa Stevie Nicks [\[1\]](#) và nghệ sĩ trình diễn ăn khách Vanessa Beecroft, Dan ngồi ở phía sau Câu lạc bộ phố Harrison, giữ chặt cuốn sổ bìa da đen của mình và cố gắng trông ra dáng nhà văn phòng khi Rusty Klein ở gần đó và có quan sát cậu một cách bí mật.

Show diễn dùng nhạc dân ca Đức và trái rơm đây sà diễn. Các cậu bé con với mái tóc thì đồng màu vàng, mặc quần short da có dây đeo dắt những con dê trắng kêu be be vòng quanh bằng dây da trong khi những người mẫu cao không thể tả bám theo sau chúng, những bộ ngực trần lúc la lúc lắc theo.

Thật thú tính, Dan nguệch ngoạc một cách kín đáo vào sổ tay. Bầy dê ị ra khắp nơi và cậu nhận thấy đường viền gấu váy của các người mẫu được xé một cách có chủ ý. Nước mắt được vẽ trên má họ bằng chì kẻ mắt màu xanh óng ánh. *Gái vắt sữa bị hư hỏng*, Dan viết, cố gắng không để hồn vía lạc loài. Cậu đang làm cái quái gì ở một cái show thời trang chứ?

Người phụ nữ tóc nâu sẫm khoảng chừng 25 tuổi ngồi bên cạnh cậu vươn người sang và cố đọc xem cậu đang viết gì. “Cậu đi cho đâu thế?” Cô ta gắng hỏi. “*Nilon? Time Out?*” Cô ta đeo đôi kính nạm hạt kim cương giả được giữ theo kiểu bà già bằng một cái vòng vàng quanh cổ và có cái mái tóc cắt ngang trán dày nhất mà Dan từng thấy. “Tại sao cậu không ngồi cùng chỗ với cánh báo chí?”

Dan đóng quyển sổ lại trước khi cô ta có thể đọc thêm được cái gì nữa. “Tôi là nhà thơ,” cậu nói về quan trọng. “Rusty Klein mời tôi.”

Người phụ nữ chẳng lấy làm ấn tượng. “Cậu in cái gì gần đây không?” Cô ta hỏi đầy nghi ngờ.

Dan kẹp cuốn sổ dưới cánh tay và vuốt cái đám tóc mai dài mới của mình. Một con dê xông khỏi đường diễn. Bốn người bảo vệ chạy đuổi theo nó. “Thực ra thì một trong số những bài thơ gần đây nhất của tôi được đăng trên số tuần này của tờ *The New Yorker*. Tên nó là “Đĩ.”

“Không đời nào!” Người phụ nữ bật thốt lên bằng cái giọng nói đã cố thầm mà vẫn to. Cô ta kéo cái túi đựng bằng da màu tím oải hương *Tốt hơn cả khóa thân* của mình vào lòng và lôi ra tờ *The New Yorker*. Vội vã giở ra, cô lật ngay đến trang 42. “Cậu không hiểu. Tôi đã đọc bài thơ này trên điện thoại cho *tất cả* các bạn gái của tôi. Tôi không thể tin nổi là cậu đã viết nó.”

Dan không biết phải nói gì. Đây là lần giáp mặt đầu tiên của cậu với một người hâm mộ ngoài đời và cậu cảm thấy vừa xấu hổ vừa sượng rơn lên. “Tôi rất sung sướng khi chị thích nó,” cậu đáp lại về khiêm tốn.

“Thích ư?” Người phụ nữ lặp lại. “Nó đã thay đổi cả đời tôi! Cậu có thể ký tặng tôi được không?” Cô đề nghị, dúi tờ tạp chí vào lòng cậu.

Dan nhún vai và cầm lấy bút. *Daniel Humphrey*, cậu nguệch ngoạc ngay bên dưới bài thơ, nhưng chữ ký của cậu trông hơi trơ trọi và không cá tính lắm nên cậu thêm một nét cong uốn lượn hơi vụng về bên dưới. Cậu đề lên vài dòng của truyện ngắn của Gabriel Garcia Rhodes, như thế có vẻ hơi thiếu tôn trọng, nhưng ai mà quan tâm, khi cậu lại ký cái chữ ký đầu tiên của mình. Cậu nổi tiếng cơ mà - một cây bút thiên tài thứ thiệt!

“Cảm ơn cậu *rất, rất* nhiều,” người phụ nữ vừa nhận lấy quyển tạp chí vừa nói. Cô chỉ vào quyển sổ của cậu. “Giờ cậu cứ tiếp tục viết đi,” cô thì thầm đầy kính trọng. “Tôi quên khuấy là mình đã quấy rầy cậu.”

Nhạc dân ca Đức chuyển điệu sang opera và những cậu bé rời đường diễn cùng những con dê. Những người mẫu lướt qua, mặc áo gilet len màu

đen dài, đi boots da lộn cao đến đùi màu xanh cánh trả và mũ cảm đầy lông đà điểu. Họ giống như những nhân vật bước ra từ phim *Chúa Nhẫn* ra vậy.

Dan mở khế cuốn sổ tay ra và bắt đầu viết. Những ma nữ tốt và xấu, cậu nguyệt ngoạc. *Săn những con sói đói* . Cậu cắn bút và rồi viết thêm, *Ước gì có thể hút một điếu đã đời* .

^[1]Stephanie Lynn “Stevie” Nicks, một nữ danh ca Mỹ đương đại.

V làm điệu bộ như một người điệu

Đối với lần xuất hiện của mình trong show Nhân văn của Jedediah Angel ở Xa Lộ 1 khu Chelsea, Vanessa phá vỡ truyền thống chỉ mặc đồ đen của mình và mượn cái áo màu đỏ có cổ bẻ 3/4 của Ruby. Nó cũng là cái áo cô đã mặc một lần và nhận được nhiều lời khen, chắc vì nó quá thấp để hở ra cái khe ngực mềm mại của cô và lộ ra một tẹo cái áo lót màu đen có ren. Vanessa đến muộn vì chị cô cứ khăng khăng sẽ bắt taxi, và rồi rút cục taxi mắc kẹt giữa trời tuyết gần quảng trường Union. Trong khi tài xế gào lên với công ty cứu hộ qua điện thoại của anh ta bằng sóng FM cao tần trên loa, Vanessa nhảy xuống. Khi đến được câu lạc bộ, tai cô đã lạnh cứng lại và cô trông giống như một quả bóng tuyết di động. Show thời trang đã bắt đầu một lúc rồi và cô nghĩ chắc họ sẽ chuyển cô qua cái cửa gara to dùng được dùng làm lối vào, nhưng khi cô trình tên với cô gái ở cửa, một người bảo vệ cầm đèn pin liền hộ tống cho riêng cô vào đến chỗ của cô ở *chính giữa* của *hàng đầu*. Cái ghế có một cái card được dán lên với dòng chữ CHRISTINA RICCI bị xóa đi bằng mực đen và chữ VANESSA ABRAMS được viết thay vào đó. Vanessa chưa từng cảm thấy đặc biệt đến thế trong đời mình.

Căn phòng tối thui trừ những cây nến cao chừng 30 phân màu trắng cháy sáng dọc theo hai bên sàn diễn. Những người mẫu mặc váy lính thủy ngắn trên đầu gối màu xanh nước biển có viền trắng và khuy áo vàng trên ve áo cầm những cái tù và đưa lên môi cùng lúc tiếng bão biển giả dội ra từ hệ thống âm thanh. Bức tường trắng sau sàn diễn được chiếu sáng và trên đó đang chiếu bộ phim tài liệu về New York mà Vanessa gửi cho trường Đại học New York. Bộ phim đen trắng theo kiểu phim kinh điển thời những năm 40 đồng hiện với váy lính thủy của các người mẫu. Và dường như mọi người ở đó đón nhận toàn cảnh thời trang trên biển cả hư cấu này một cách quá nghiêm túc, thì Vanessa cũng phải thừa nhận rằng quả thực rất vui nhộn để xem phim của cô dưới ánh đèn.

Người phụ nữ mỏng như lá lúa ngồi bên cạnh cô mở cái máy điện thoại PalmPilot ra và gõ vào đó với một ngón tay có cái móng dài, *Hậu cảnh rất tài hoa*. Cô ta đeo một cái thẻ nhận dạng trên cái áo chui đầu bằng lụa cashmere màu lông lạc đà với chữ *Vogue* in trên đó. Tóc cô màu nâu được cắt ngắn trên vai với cái mái dày nhuộm vài sợi highlight màu đồng. Cô ta tiếp tục gõ. *Lưu ý: Hỏi Jed xem cái phim từ đâu ra*.

Vanessa định huých khế cô ta và nói, “Tôi làm ra nó đấy,” nhưng cô nghĩ sẽ thú vị hơn khi im lặng và chờ xem chuyện gì xảy ra tiếp. Có thể có người lại ghét cuốn phim rồi chửi um lên, và Vanessa sẽ trở thành nhà làm phim nổi tiếng vì đã vẽ nên một chân dung trung thực đầy cay đắng về New York và nay trở thành liều thuốc giảm đau thực sự ở Tuần Thời trang. Cô nghĩ không biết Dan đang làm gì ở cái show *Tốt hơn cả khóa thân*. Cô tưởng tượng cảnh cậu đang hỏi cô siêu mẫu Brazil mới nổi - Anike, hay tên gì đại loại thế - để xin lửa mà thậm chí chả cần biết cô ta là ai. Đó là điều Vanessa yêu nhất ở Dan, cái sự ngây thơ siêu phàm ấy.

Bộ phim đang chiếu đến cảnh cô quay hai ông già cùng mặc áo khoác len màu đỏ pha đen và đội mũ đen đang chơi cờ ở công viên quảng trường Washington. Một người run run cúi cái đầu xuống ngực, điều thuốc đang cháy sắp sửa rơi ra khỏi cái môi dưới đang trễ ra khi ông ta bắt đầu ngủ gật. Người bạn chơi cùng lấy ngón tay búng vào để xem có chắc là bạn mình ngủ trước khi bàn cờ bị gạt đổ và thúc ông ta tỉnh dậy.

Bên trong Xa Lộ 1 tiếng bão lặng dần và tiếng nhạc âm ỉ bắt đầu được chơi. Một cái mô hình thuyền khổng lồ được đưa lên sân khấu do 2 người mẫu nam cơ bắp kéo bằng dây thừng trắng to, trên người họ chỉ mặc quần lót xanh lính thủy đơn giản. Cái thuyền dừng lại và ván thuyền được hạ xuống. Các người mẫu đi ra, từng đôi một - dễ phải đến cả trăm người, mà làm sao họ chui hết được vào cái thuyền đó? - tất cả đều mặc đồ lót cũng xanh lính thủy bằng lụa satin, với tất lưới đánh cá đến quá đầu gối, đi găng trắng dài đến khuỷu và bột da lộn trắng. Sau khi đi theo nhịp điệu hành kiểu quân đội xuống ván thuyền, họ bắt đầu một điệu nhảy phức tạp mà trông giống như pha trộn giữa điệu bộ điều khiển không lưu và múa ballet

dưới nước. Bỗng nhiên đội hình người mẫu ngay ngắn đồng nhất tách ra để lộ ra một anh chàng có mái tóc đỏ xoắn dài đến vai, mặc bộ đồ comple trắng, cầm theo một cái gậy mạ vàng, và anh ta *nhảy clacket*.

Không đùa tí nào.

Anh chàng tóc đỏ lắc lư người, anh ta nhảy điệu clacket đến cuối đường diễn thì làm một cú dồn dập, rồi dừng lại và khán giả bắt đầu vỗ tay. Đằng sau anh ta, các người mẫu đứng trên một chân, đầu gối kia nhấc cao như trong điệu flamenco, họ cũng vỗ tay. Nhạc dừng lại và khán giả rồ lên phấn khích.

Anh chàng tóc đỏ đó hẳn là Jedediah Angel, Vanessa chắc chắn, và anh ta đang đứng ngay trước mặt cô. Anh ta cúi chào thấp, giống như Phù thủy xứ Oz trong bộ đồ trắng mặc chặt vậy. Bỗng nhiên anh ta chỉ vào cô và bắt đầu la lên vỗ tay, làm cử chỉ đề nghị cô đứng dậy. Vanessa lắc đầu khấn thiết, nhưng Jedediah Angel tiếp tục chỉ vào cô. “Đứng dậy, cô gái! *Đứng lên đi!*”

Đám đông bắt đầu điên lên. Họ thậm chí chả biết Vanessa là cái quái gì, nhưng nếu Jedediah Angel muốn cô đứng dậy chào, cô ta hẳn phải là *ai* đó. Đành thua cuộc, Vanessa đứng dậy, mặt cô đỏ bừng xấu hổ và vai cô run lên trong sự hồi hộp không có gì lạ khi cô cúi đầu đón nhận tràng pháo tay.

Cô có thể nghe thấy Ken Mogul thầm thì bên tai, “Hãy làm quen điều đó đi cưng, cô đã khuấy đảo thế giới của họ rồi!” Và mặc dù thật là vui khi có quá nhiều người tỏ ra ngưỡng mộ cô, cô không thể đợi thêm được nữa để trao đổi câu chuyện với Dan về tất cả những thứ vui nhộn này.

Trừ khi dĩ nhiên anh chàng đã lên đi về miền Nam nước Pháp với một siêu mẫu Brazil 19 tuổi nóng bỏng.

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Tuyệt đi nào!

Dày phải đến hơn 35 phân trên mặt đất và chỗ tớ đang đứng, tuyết cứ rơi bên ngoài chỗ bữa tiệc sau show diễn Tuần Thời trang nóng bỏng nhất, hoành tráng nhất, với nhà thiết kế yêu thích mọi thời đại của tớ, hàng trăm người mẫu đẹp long lanh và những chàng diễn viên vạm vỡ ngon giai khủng bố, những biên tập viên thời trang sắc sảo nhất, và 5 phóng viên ảnh thời trang tiên phong nhất. Thành thực mà nói thì tớ chẳng quan tâm nếu cả thành phố đóng cửa vì tuyết. Tớ chẳng muốn về mà làm gì!

Ngó nghiêng

B đợi cái hẹn của mình ở góc của quán bar nhỏ lãng mạn trong khách sạn kiểu cổ mới mở trên phố Perry. **S** cho chữ ký ở bữa tiệc **Les Best** trong **bar Crème** trên đường 43. **C** cũng ở trong cùng bữa tiệc, được những người mẫu nam trẻ vây quanh, cũng ký tặng - cậu ta làm như mình là ai chứ? **N** theo công nương Connecticut yêu kiều của chúng ta về lâu đài của cô ấy ở Greenwich bằng xe limousine. **J** và người bạn mới lợi qua tuyết để thu thập chiến lợi phẩm từ hiệu Bom Tấn và Chảo Hồ Nam trên đường Broadway gần nhà **J** - nghe có vẻ như một bữa tiệc. **D** được đám người mẫu quây lại ở bữa tiệc sau show **Tốt hơn cả khóa thân** ở Câu lạc bộ đường **Harrison**. Họ chỉ hút thuốc lá của cậu hay thực sự đọc thơ cậu? **V** đến bữa tiệc sau show của **Jedediah Angel** ở quán **Xa Lộ 1**, vờ như tán tỉnh với mọi người bằng kiểu có vẻ vô vị mà đầy lôi cuốn của cô.

Tớ chỉ hi vọng mọi người vẫn say sưa như tớ đây chừng nào họ còn ở yên chỗ họ đang kẹt cho đến khi thời tiết bình thường lại. Nhớ nhé, chẳng có gì làm ấm bạn nhanh hơn bằng sức nóng cơ thể của ai đó.

Ồi trời, có người lấy ảnh của tớ đăng lên mục Phong cách số cuối tuần này rồi, và môi tớ rõ là cần ai đó làm cho rạng rỡ lên. Lên mây nào!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

Cảnh giống trong phim Titanic

“Làm sao mà Dan không rủ cậu đi chứ?” Elise vừa hỏi vừa lăn cái bánh nhân táo hấp trong đĩa nước sốt tương.

Trước thời tiết bão tuyết, Elise và Jenny tụ tập nhau với món ăn Tàu, bánh Oreo và các đĩa phim họ chưa bao giờ nghe nói tới, khi mọi thứ trên mạng Blockbuster đã được thuê hết. Giờ họ đang xem chương trình bản tin về Tuần Thời trang New York trên kênh Metro trong phòng khách lộn xộn và xiêu vẹo của căn hộ khu Upper West Side nhà Jenny. Kỳ lạ nhất là máy quay khi lia qua khán giả show *Tốt hơn cả khóa thân* thì phóng to Dan lúc cậu đang viết ngoáy vôi vàng vào cuốn sổ bìa đen ngu ngốc của mình.

“Vì tớ chỉ là em gái của anh ấy thôi,” Jenny trả lời, hơi choáng khi thấy cái mặt vàng búng, tóc mai tua tủa trên tivi. Nó biết là Dan đi đến show diễn, nhưng nó chả bận tâm để hỏi xem có được đi cùng cậu ta không. Cậu ta quá mải mê với việc Tôi-là-Keats-tiếp-theo để nhận ra sự tồn tại của nó trên đời này.

Máy quay chiếu cảnh cái nhà bạt Les Best ở công viên Bryant, chỗ Serena van der Woodsen đi trên sàn diễn mặc cái áo phong trẻ con trắng có dòng chữ TÔI YÊU AARON in trên đó, cái váy đồng phục màu xám của trường Constance Billard, cái áo gilet len đỏ và đôi boots ngang bắp chân Les Best. Trông cô giống như định làm một phiên bản khiêu gợi của *Cô bé quàng khăn đỏ* vậy.

Chả bao giờ có ai lại chi tiền để mua cái áo đồng phục trường học làm gì.

“Này, đây không phải là trường nhóm cùng tiến của bọn mình đấy chứ? Serena van der Woodsen?” Elise chỉ vào màn hình.

Jenny đưa một cái bánh Oreo lên miệng và gật đầu, mồm nó phồng lên. Đích thị là Serena rồi. Trông hoàn hảo hơn bao giờ hết.

“Nhanh lên, chuyển kênh đi! Tớ không thể ăn nổi cái gì khi mà cứ nhìn những cái chân đấy,” Elise kêu ré lên, vồ lấy một cái gối nhưng ném vào tivi.

Jenny cười và tắt tivi đi. Nó cầm cốc Coke có chữ TÔI YÊU NY lên, nhìn dè chừng cái đám đồ ăn bày trên cái hòm ẩm mốc cũ được dùng làm bàn café. Căn hộ quá bẩn thỉu, nó sợ nguy cơ có một con gián kính to bằng cỡ con tôm hùm có thể rơi từ cái trần nhựa xuống đúng món mì vùng lạnh của mình bất cứ lúc nào. Nó để ý thấy Elise thực sự chưa đụng đến tí đồ ăn nào. “Cậu không có vấn đề gì khi ăn trước mặt mình đấy chứ?” Jenny cầm lấy đôi đũa, khua khoảng chúng quanh cái hộp giấy đựng mì. “Tớ hứa tớ sẽ không nhìn cậu đâu.”

Elise nhón cái bánh nhân táo và cắn một nửa. “Chỉ ở trong phòng ăn trưa ở trường thôi,” cô nhồm nhoàm nói. “Tớ không thể ăn cùng những cô gái người đây cứ sẫm soi cái sự béo của tớ.”

“Cậu đâu có béo,” Jenny đáp lại, mặc dù cặp kè với Elise đã khiến nó nhận ra thực tế là nó có chút ao ước vì cảm thấy quá tí hon so với bạn mình. Nó thấy khuấy khỏa phần nào khi Elise không bị rối loạn ăn uống, cô ấy chỉ thiếu tự tin thôi. Đó là điều ta có khi kết bạn mới - bạn sẽ không bao giờ chắc chắn về việc liệu bạn hoàn toàn *biết* rõ họ hay không.

“Cậu vẽ cái đó hả?” Elise hỏi, chỉ vào bức chân dung sơn dầu Jenny vẽ bố mình treo phía trên mặt lò sưởi. Ông Rufus mặc một cái áo thun lót màu trắng cổ chữ V với điều thuốc trên môi, và lúc đó không cạo râu. Mái tóc bạc tua tủa về mọi hướng, và cặp mắt nâu lục nhạt hoang dại với vẻ sôi động do bị café kích thích và dùng quá nhiều đồ chua vào những năm 60. Đây là một bức chân dung khá giống.

“Ừ.” Jenny quẩn thêm mì quanh đũa. Nó đã không vẽ gì kể từ lúc vẽ những bức chân dung Nate tháng chạp vừa rồi. Nó vẽ mặt cậu ta ở mọi phong cách mà nó nghiên cứu. Có Nate kiểu Picasso, Nate kiểu Monet, Nate kiểu Dali, Nate kiểu Warhol và Nate kiểu Pollock. Nhưng khi Nate làm nó đau khổ, nó đã đốt tất cả chúng trong một cái thùng rác bằng sắt trên đường 99 Tây. Đó là một khoảnh khắc gột tẩy - tình yêu của họ biến thành tro bụi. Thực sự thì bây giờ khi nghĩ về điều đó, nó thấy nên lưu lại đám tro đó mà làm vài thứ với chúng - một bức tự họa hay một bức phong cảnh biển lặng sóng - nhưng giờ đã quá muộn.

Elise lấy một cái bánh khác. “Cậu sẽ vẽ mình nhé?” Cô đề nghị.

Jenny nhìn ra ô cửa sổ nhem nhuốc của phòng khách. Tuyết giờ quá dày, trông như ai đó đã làm bục những cái gối lông khổng lồ rồi thả xuống từ trời. “Được,” nó nói, đứng dậy đi lấy đồ vẽ. Trông không có vẻ miễn cưỡng lắm.

“Hay lắm!” Elise tống phần còn lại của cái bánh vào hộp và cởi cúc cái quần jeans số 7 quá chật của mình. Rồi cô tụt cái áo chui cổ Gap màu hồng qua đầu, kéo theo cả cái áo lót không có quai trên của mình ra. Khi Jenny quay lại với một tấm toan trắng sạch và khay màu dầu, Elise đã nằm ườn ra trên ghế sofa, mái tóc vàng thô của cô xõa trên đôi vai tàn nhang, cô hoàn toàn khỏa thân.

“Cậu làm cái gì thế?” Jenny gặng hỏi đầy hoang mang.

Elise kéo tay qua đầu và tựa vào mấy cái gối. “Tớ luôn muốn được vẽ khỏa thân,” cô nói. “Cậu biết đấy, giống như cảnh trong phim *Titanic* ấy.”

Jenny ngồi khoanh chân trên sàn nhà đối diện với Elise và nhúng ướm bút lông. “Thôi được,” cô đồng ý, dăm chiêu nhìn cái chủ đề hăm hở đầy khiêu gợi của mình.

Có thể người bạn mới của cô không đến nỗi thiếu tự tin hơn so với những gì cô tưởng ban đầu. Và cũng nhiều điên rồ hơn.

Có người thích nóng bỏng

Blair ngồi ở góc bàn trong quầy bar tầng dưới của quán Đỏ, khách sạn có các cửa hàng nhỏ trên phố Perry lãng mạn ấm cúng mới mở, uống rượu Absolut pha tonic và cố gắng không xem bản tin giới thiệu về Tuần Thời trang trên kênh Metro. Dường như cứ mỗi lần cô nhìn lên là họ lại chiếu cùng cái đoạn Serena vênh váo trên sàn diễn ở show Les Best với cái váy đồng phục và cái áo phông có dòng chữ ngu ngốc TÔI YÊU AARON. Thậm chí trong quán bar, nó có thể nghe thấy thiên hạ thì thào hỏi nhau, “Cô ấy là ai thế?” và “Aaron là ai vậy?” Thật quá đủ để Blair muốn đâm đầu vào bức tường bọc nhung đỏ đằng kia.

“Lần này, tôi đeo caravat trường Yale của tôi đây,” Owen thông báo với nụ cười ranh mãnh khi anh ta bước vào. Hôm nay, anh ta mặc một cái áo khoác Burberry màu nâu vàng nhạt và đội một cái mũ phớt dạ đen khiến anh ta trông đàn ông và bánh bao hơn lần đầu nó gặp. Anh ta tiến lại chiếc ghế dài bọc nhung đỏ cạnh Blair và hôn lên má nó. Mặt anh ta ấm ướt và lạnh do bão tuyết, cảm giác chạm vào mặt anh ta khiến toàn thân nó râm ran lên. “Xin chào người đẹp.”

Ngay lập tức Blair quên sạch chuyện về Serena. Nó đang ngồi với một người đàn ông lớn tuổi quyến rũ vừa gọi nó là “người đẹp”. *Vậy đấy*.

“Chào anh.” Nó xoay cái nhẫn hồng ngọc quanh ngón đeo nhẫn. “Em xin lỗi vì đã lôi anh ra ngoài trong một đêm thế này. Em... *buồn* quá.”

Cô phục vụ ra và Owen gọi một ly martini Ngọc Bích Bombay không pha. Anh ta lấy ra bao Marlboro Lights trong túi áo, đưa 2 điếu lên môi châm lửa và đưa một điếu cho Blair. Đôi lông mày đen của anh ta nhíu lại với vẻ bận tâm cao độ khi liếc nhìn nó bằng đôi mắt xanh nhạt sắc lẹm. “Em không gặp rắc rối nào đấy chứ?”

Rắc rối? Blair rít một hơi thuốc và nghĩ xem nên trả lời thế nào. Nếu bạn có thể gọi việc mê người phỏng vấn bạn vào trường Yale vừa lớn tuổi hơn,

vừa đã có gia đình rồi là một rắc rối, thì vâng, nó đang gặp rắc rối kinh khủng. “Có lẽ,” nó đáp lại vẻ duyên dáng. “Anh thì sao ạ?”

Người phục vụ đem martini ra cho Owen. Anh ta ăn quả ô liu nổi bên trên ly và lau mép bằng cái khăn đi kèm ly. Một cái nét sẫm như hình kim đồng hồ chỉ 5 giờ hằn trên cái cằm góc cạnh sắc nét của anh ta. “Tôi ăn bữa sáng nay với món Cheerios cùng 5 luật sư khác và tôi đã nghĩ về em,” anh thú nhận.

Blair rờ rẫm những ngón tay trên đầu gối đi tắt lưới của mình. “Thật ạ?” nó hỏi, ngay lập tức ước gì giọng nó không quá phấn khích và đầy hi vọng đến thế.

Owen nâng ly lên môi, đôi mắt xanh đầy tha thiết. “Ừ. Tôi bận như điên tuần này, nhưng tôi hứa sẽ mang bản báo cáo đến cho người ở trường Yale ngay khi tôi có thể.”

“Ồ,” Blair đáp lại vẻ thất vọng. Nó xoay xoay cái ống hút màu nâu trong ly cocktail. Lần này nó chẳng nghĩ gì đến trường Yale. Đi với Owen là việc khiến nó nghĩ xa hơn cả chuyện Yale. Nó là “người đẹp” của anh ta, ngôi sao trong show diễn của anh ấy. Hoặc có thể nó chỉ đang tự lừa dối bản thân.

Liếc nhìn ô cửa sổ phía sau họ, Blair thấy mờ mờ vài cái xe đậu ngoài phố. Chúng phủ đầy tuyết trắng giống như những con voi to lớn nặng nề đang ngủ. Nó có thể cảm thấy Owen đang nhìn mình khi nó ngậm điều thuốc và nhả ra làn khói xám lên trên đầu. Anh ta liệu có đề nghị gặp nó lần nữa không nhỉ? Và anh ta sẽ không làm thế nếu anh ta chẳng bị nó lôi cuốn. Anh ta chỉ hơi hồi hộp thôi, tất cả chỉ có vậy. Trong đầu Blair, những cái máy quay theo dõi bắt đầu xoay tứ phía. Nó là loại đàn bà hấp dẫn đầy tai ương đang quyến rũ người luật sư lớn tuổi tốt bụng và đẹp trai. Yale là điều cuối cùng nó muốn nói đến ngay lúc này.

Nó rít một hơi thuốc và dụi điều thuốc vào cái khay mạ kền ở giữa bàn. “Em đã gần như phải vào tù một lần,” nó kể, cố gắng làm giọng gây tò mò.

Điều đó thật ra không chính xác. Vài tháng trước nó đã ăn trộm một bộ áo ngủ bằng lụa cashmere ở cửa hàng quần áo đàn ông của hiệu Barney để tặng Nate như một món quà bất ngờ khi hai người có chuyện cãi cọ. Nhưng khi họ thực sự đã giải tán nhau, Serena thuyết phục Blair trả lại chiếc quần. Nó đã bao giờ bị bắt đâu.

Owen cười lặng lẽ và cầm ly lên. Anh ta cài tay áo bằng khuy vàng với chữ Y màu xanh trên mặt cùng tông với caravat trường Yale màu xanh sọc vàng của mình. “Xem nào, em đúng là loại gái mà Yale cần đó,” anh ta đùa.

“Và em là gái trinh,” Blair thốt lên, rung rinh hàng mi trong sự ngẫu nhiên có chủ ý. Thật là lạ. Dù Owen cực kỳ bảnh bao và nó thật sự muốn biết cảm giác hôn anh ta như thế nào, nó vẫn hơi lo lắng về việc nó đang làm.

“Tôi chắc Yale cần nhiều hơn đấy,” Owen cười lớn. Anh ta vắt chân và rồi lại hạ xuống. Blair có thể nhận thấy mình đã làm anh ta hồi hộp, điều nó không có chủ đích.

Nó tìm kiếm dưới gầm bàn và trườn những ngón tay nhỏ nhắn run run của mình lên bàn tay ấm áp râm nắng của anh ta. “Em không phiền nếu anh hôn em đâu,” nó thì thầm bằng cái giọng trầm, thờ nhẹ giống y như Marilyn Monroe trong phim *Có người thích nóng bỏng*.

Owen hạ ly xuống. “Lại đây,” anh ta nói một cách cộc cằn, vòng cánh tay đang tự do quanh người nó và kéo về phía mình.

Cầm anh ta quá ráp và cào vào mặt Blair khi họ hôn nhau, nhưng nó chưa bao giờ được hôn một cách lão luyện và đầy sức mạnh như thế trong đời. Thêm vào đó thì anh có mùi thơm nhẹ nhẹ của nước hoa Hermès Eau d’Orange Verte, là thứ nước hoa đàn ông yêu thích mọi-thời-đại của nó.

Blair đã nghĩ nó sẽ cảm thấy tội lỗi lúc môi họ chạm nhau. *Anh ấy là bạn của bố*, nó tự nhắc mình. *Anh ấy già*. Nhưng Owen là một người có cái hôn quá tuyệt, giờ thì một khi anh ta bắt đầu, nó không thể dừng lại được nữa.

S lạc mất bồ, thì đã sao nào?

“Tôi đã bảo cô ấy rằng, cô ta có cặp mông ngon lành hơn bất cứ cô nào hôm nay,” một nhà thiết kế của Les Best nói với một phóng viên ảnh tạp chí *W*. “Đó là một cặp mông có hông hẹp như con trai. Giống như cô ấy có thể chỉ cần xô vào cái quần jeans cũ bẩn của bạn trai và làm cho nó trở nên mới và quyến rũ ngay được.”

Serena lắc cái đầu tóc vàng đáng yêu của mình theo kiểu tự nhiên của con nhà lành để phản đối. Cô rít một hơi thuốc Tinh thần Mỹ. “Bạn trai tôi chưa bao giờ mặc jeans cả. Anh ấy nghĩ chúng được đánh giá quá cao. Anh chàng mặc mấy cái quần short vải lính màu xanh lá cây ấy. Các anh chị biết không, cái loại dôi ra từ kho của quân đội ấy mà?” Cô liếc quanh đám đông đang mù mịt khói thuốc trong bữa tiệc chiêu đãi ở Crème, một câu lạc bộ nhảy nhót trên đường 43, nhưng chẳng thấy Aaron đâu cả. Cậu không vào hậu đài sân khấu ở show diễn, cô nghĩ vậy chắc cô sẽ gặp cậu ở đây.

“Có phải bạn trai cô tên là Aaron không?” Nhà tạo mẫu hỏi. Anh ta cười khi khi và chỉ vào áo phông của cô. “Cô nên bảo Les làm ra một dòng hàng này. Ai cũng sôi lên vì nó rồi - nó sẽ thành hàng khủng lắm đấy!”

“Anh có thể lùi lại tí để tôi chụp cô ấy cái?” Tay phóng viên ảnh bảo nhà tạo mẫu.

“Serena, cô có thể cho tôi xin một kiểu Polaroid lấy ngay cho bộ sưu tập của tôi không?” Một người đàn ông lớn tuổi tí hon mặc quần short da với mái tóc húi cua tròn màu trắng đề nghị.

“Tôi cũng thế!” Một giọng nói khác chen vào.

Serena kéo mạnh cái quần jeans Les Best màu xanh nhạt cặp trẻ mà cô đã gây được sự tán thưởng trong đêm nay và chỉ lên cái dòng chữ TÔI YÊU AARON được vẽ trên áo, cười một cách rạng rỡ trước ống kính.

“Tôi cá là nếu cô tiến hành bán đấu giá cái áo này bây giờ, cô sẽ bán được một ngàn dollar,” tay thợ ảnh đùa khi anh ta chụp. “Nhưng tất nhiên cô chẳng bao giờ muốn rời xa nó rồi.”

Serena rút một hơi thuốc khác trong khi đám đông xung quanh đang đợi câu trả lời. Cái áo phong thật dễ thương, nhưng nó thực sự chỉ là một thứ gây bất ngờ mà cô đã làm vì cô nghĩ Aaron sẽ thấy nó vui nhộn và làm vậy cho lần xuất hiện trong một show thời trang vào một đêm thứ sáu, đêm của họ. Cô là một kiểu người thích gây bất ngờ, mà chính xác điều đó là lý do tại sao ý tưởng đấu giá lại nghe có vẻ lồi cuốn đến thế. Cô có thể thu được tiền để dùng vào một mục đích tốt đẹp như cho Hội Tim Mạch Trẻ Thơ, quỹ này vẫn dành từ thiện cho trẻ em được quyên từ dạ hội ngày lễ Tình nhân.

“*Hãy làm vậy đi,*” cô cười vẻ nhẹ nhõm.

Đám người ngưỡng mộ reo lên với sự rạng rỡ và theo cô tới quầy bar giống như đám chuột nhắt bị thôi miên đi theo người thổi sáo như trong truyện cổ Grimm.

“Ai muốn mua một cái áo phong nào?” Serena xướng to, nhảy lên mặt quầy bar, diều qua diều lại như thể cô đi trên sàn diễn.

Dĩ nhiên chỉ có những người mỹ miều như cô mới có thể thực sự làm kiểu đó.

DJ cũng nhập cuộc vui, nhét một cái đĩa cũ của Madonna, “Vogue”, vào và bật tiếng hết công suất. Serena hươu hươu chiến lợi phẩm của cô và đặt nó lên ngực - tất cả là để cho vui - khiến mọi cặp mắt trong câu lạc bộ dán vào nhìn.

“Năm trăm dollar!” Ai đó la lên.

“Còn ai không?” Serena trêu chọc đám đông đang kinh ngạc. “Tiền sẽ dùng cho mục đích tốt đẹp.”

“Bảy trăm!”

“Tám!”

Serena ngừng nhảy, nhướng mắt lên và rút bao thuốc ra khỏi túi như thể muốn nói, “Sự bần xỉn của các người làm tôi chán.” Đám đông cười rộ và 15 hay nhiều hơn thế cái bật lửa được bật lên cho cô. Cô cúi xuống châm lửa từ một anh chàng may mắn mặc một cái áo vest lông, và sau đó nhảy

dựng lên trở lại, lắc hông theo nhạc và nhả khói chờ đợi cuộc đấu giá tiếp tục.

“Một ngàn dollar!” Anh chàng mặc vest lông hô lên. Anh ta đã được lại gần Serena đủ để biết giá đó xứng đáng thế nào.

Serena giơ tay lên trời và hú lên, làm cử chỉ yêu dấu cho người đã trả giá cao. Cô rất ghét phải thừa nhận cái điều là cô thậm chí không còn bận tâm việc Aaron không ở lại với cô. Cô chắc chắn đã yêu cậu ta, nhưng cô đang có khoảnh khắc hả hê mà không cần cậu.

Những kẻ phê thuốc lãng mạn

“Bọn mình có thể bảo lái xe cởi hết quần áo ra và chơi piano cho bọn mình nghe,” Georgie bảo Nate. “Anh ta làm bất cứ cái gì tớ bảo đấy.”

Khi nhóm trị liệu đã giải tán và đến giờ các bệnh nhân ngoại trú về nhà, cơn bão đã trở nên rất xấu, Nate không thể bắt xe để ra ga, vì thế Georgie đã đề nghị chở cậu. Sau đó, khi họ đến ga thì mọi chuyến tàu đều dừng lại, và thế là Georgie với tính rộng lượng như vốn có đưa Nate về nhà cô trong chiếc Range Rover đen được vệ sĩ lái. Bây giờ thì họ đang ngồi trên sàn phòng ngủ rộng rãi rộng thênh thang của cô, đang phê thuốc khi nhìn tuyết chất đống thành đường chân trời ngang tầm mắt.

Ngôi nhà mặt phố ở Upper East Side nơi Nate lớn lên có 4 tầng và thang máy riêng cùng một đầu bếp túc trực 24 tiếng mỗi ngày. Nhưng dinh thự của Georgie ở Greenwich, Connecticut có những thứ mà ngôi nhà thành phố của cậu chẳng có được - những khoảng mênh mông bên trong nhà, và hàng mẫu đất xung quanh. Nó giống như một thành phố bên trong, và Georgie có cả một khu riêng nơi cô có thể làm bất cứ thứ gì mà cô thích trong khi chị vú nuôi người Anh cổ lỗ sĩ nằm trên giường xem kênh BBC Mỹ và những người hầu khác đang làm công việc của họ trong các khu khác. Phòng tắm của Georgie thậm chí còn có một cái giường nghỉ trưa để nằm ườn ra trong khi đợi bồn sục Jacuzzi rộng 3 mét 65 bằng đá cẩm thạch của cô được đổ đầy.

“Hoặc bọn mình có thể làm tình âm ỉ như điên ở cầu thang,” Georgie nói thêm. “Việc đó hẳn sẽ làm cho đám người làm nhà mình nổi điên lên.”

Nate tựa đầu vào thành chiếc giường 4 tấm cỡ “vua” và đưa điều cần sa cuộn mà họ vừa chia nhau lên miệng. “Ngắm tuyết rơi một lát đã.”

Georgie cuộn người lại, ngả đầu lên chân của Nate, lúc này vẫn đang mặc cái quần dài bị rách hiệu Nhân văn màu xanh lính thủy. “Chúa ơi, cậu vui tính thật đấy. Tớ chưa bao giờ đi chơi với ai mà vui thế đâu.”

“Bạn bè của cậu thì như thế nào?” Nate hỏi, rít sâu điều cần sa. Thuốc quá ngon và đường như ngon hơn sau khi cậu đã phải nhịn một thời gian như vừa qua.

“Tớ chẳng còn bạn bè nào nữa,” Georgie trả lời. “Họ đều bỏ tớ vì tớ quá điên.”

Nate đặt tay lên đầu cô và bắt đầu vuốt tóc cô. Cô có mái tóc óng ả và mềm lạ thường. “Tớ hay đi chơi với 3 đứa cùng lớp,” cậu nói, nghĩ đến Jeremy, Anthony và Charlie. “Nhưng tớ đã qua vài ngày không được hút và tớ thật sự không còn muốn đi với bọn nó nữa, cậu thấy sao?”

“Đó là cái mà Jackie gọi là một ‘quan hệ tiêu cực.’ Một ‘quan hệ tích cực’ là khi bạn làm những điều vui, có tính xây dựng với bạn bè như nướng bánh, cắt dán hình ảnh hay leo núi.”

“Tớ là bạn cậu nhé,” Nate đề nghị khẽ khàng.

Georgie bập bênh cái đầu lên chân cậu. “Tớ biết.” Cô cười, bộ ngực không-quá-nhỏ của cô run run lên xuống dưới làn áo phong trắng bó sát. “Muốn đi nướng vài điều [u](#)không?”

Nate lùa tay vào tóc cô thành một nắm giơ lên trời và rồi thả chúng rơi xuống, từng món từng món tóc rơi vào lòng cậu. Blair cũng có mái tóc dài, nhưng nó không suôn và mượt như của Georgie. Thật ngộ khi các cô gái lại có thể khác nhau đến thế. “Tớ có thể hôn cậu được không?” Cậu đề nghị, không thật sự có ý định làm cho trịnh trọng.

“Được chứ,” Georgie thì thầm.

Nate cong lưng và chà môi lên sống mũi của cô, rồi đến cằm và cuối cùng là đôi môi của cô. Cô hôn đáp lại cậu đầy thèm khát và rồi nhóm dậy tì lên hai khuỷu tay. “Cái này Jackie gọi là ‘nuôi dưỡng lòng ham muốn’ đây. Cậu đang làm việc gây cảm giác tốt đẹp tạm thời thay cho việc ‘hàn gắn vết thương’ đấy nhé!”

Nate nhún vai. “Tại sao lại là tạm thời?” Cậu chỉ ra chân trời, nơi giờ hoàn toàn bị tuyết bao phủ. “Tớ chẳng chạy đi được đâu hết mà.”

Georgie co chân lên và đứng dậy. Cô biến vào phòng tắm và Nate có thể nghe thấy tiếng cửa cabin tắm mở và tiếng những chai thuốc lạnh canh và tiếng nước chảy. Rồi cô đi ra, đang đánh răng, đôi mắt nâu nhạt sáng lên như vừa thấy Chúa hiện ra, hoặc có vẻ như một ý tưởng hay ho gì. “Có một cái xe ngựa cũ trong kho gác mái. Bọn mình có thể lên đó mà ngồi,” cô thông báo khi miệng đầy bọt kem đánh răng. Cô quay vào phòng tắm để súc miệng và rồi quay ra, chìa bàn tay mảnh dẻ cho Nate. “Cậu đi chứ?”

Nate đứng dậy và nắm tay cô. Người cậu đang ngất ngư vì thuốc và vì cảm giác mềm dịu của da thịt Georgie. Mọi thứ cậu thực sự muốn làm là hôn cô thêm nữa. “Tớ có thể ‘nuôi dưỡng lòng ham muốn’ khi bọn mình lên đó không?” Cậu hỏi, cảm thấy mình rất phê thuốc.

Georgie đá lông nheo với cậu và liếm đôi môi đỏ sẫm của cô. “Tớ thậm chí có thể để cho cậu ‘hàn gắn vết thương của tớ nữa cơ.’”

Nate cười ngoác miệng đến méo cả nụ cười phê thuốc của mình. Ai mà biết được cái trò nói làm nhảm tâm thần nơi giáo dưỡng lại có thể thành thứ gây hứng đến thế!

^[1]Từ lóng trong nguyên văn, nướng bánh ở đây là hút cần sa.

Thân thể chúng ta, bản thân chúng ta

“Tay tớ mới nhừ rồi,” Jenny kêu với Elise sau khi cô vẽ xong đầu và cổ Elise. “Ngày mai, tớ sẽ vẽ nốt.”

“Xem cái nào,” Elise vừa nói vừa nhòm dậ. Ngược cô quá nhỏ khiến Jenny chẳng làm được gì ngoài việc ngắm nhìn. Hai bầu vú của cô giống như hai củ khoai tây non mà bố cô trồng khi họ thuê một ngôi nhà ở Pennsylvania một dịp hè. Nhỏ, cứng và có màu hồng phấn. “Trông đẹp đấy,” Elise nói, nheo mắt nhìn tấm toan. “Nhưng làm sao cậu lại cho mặt mình xanh lè vậy?”

Jenny ghét khi người ta cứ hỏi những câu hỏi về tác phẩm của nó. Nó chẳng biết tại sao nó lại làm vậy, nó chỉ biết vẽ thôi. Và bố nó luôn nói, “Họa sĩ không phải trả lời ai hết trừ bản thân anh ta ra.” Hoặc bản thân cô *ta*, trong trường hợp của nó. “Vì tớ đang có tâm trạng thích màu xanh có sức sống,” nó trả lời, hơi cáu.

“Ồ, màu xanh lá cây là màu yêu thích của tớ,” Elise đáp lại vẻ hạnh phúc. Nó mặc cái áo len cổ lọ và quần lót vào nhưng để lại quần jeans và áo lót trên sàn. “Giờ ơi, tớ cũng có quyển sách này!” Nó la lên và chỉ vào một quyển sách dày, bìa cứng trên giá sách sau tivi. Nó bước lại giá sách và lấy quyển sách ra. “Nhưng của cậu sao mới thế nhỉ. Cậu chưa bao giờ đọc nó à?”

Jenny cắn miếng bánh Oreo và đọc cái tựa sách trên gáy. *Điều mới về thân thể tôi - dành cho phụ nữ*. “Bố tớ mua cho tớ năm ngoái. Chắc ông ấy nghĩ rằng nếu tớ đọc nó, ông sẽ không giải thích cho tớ về sex - tớ có thể tìm hiểu về những vấn đề khó nói.”

“Nhưng cậu đã thực sự xem nó chưa? Nhiều hình thực sự *đồ họa* đấy.”

Jenny chẳng có ý kiến gì. Nó ngay lập tức đút quyển sách vào sau tivi cùng chỗ với những quyển sách ngẫu nhiên khác mà bố nó cho nhưng nó chẳng có ý định đọc, như *Phòng thờ: Một hướng dẫn của Phật giáo để*

sống sáng tạo, *Bảy bí mật của Mao Trạch Đông: Người đàn bà đằng sau Mao Chủ tịch*, và *Tìm ra Rồng: Nghệ thuật của bạn là gì?*

“Mà, đồ họa là theo kiểu gì?” Jenny hỏi, vẻ thắc mắc.

Elise cầm quyển sách ra sofa và ngồi xuống, bắt chéo cặp chân trần dài một cách rất kịch. “Tớ sẽ chỉ cho cậu.” Cô mở quyển sách ra và Jenny ngồi xống bên cạnh, dựa vào găng để xem.

Điều đầu tiên Elise giở đến là một minh họa chi tiết cảnh một người đàn bà chống tay và đầu gối trườn lên một người đàn ông đang nằm ngửa. Quyển sách được viết vào những năm 1970 và nội dung đã được cập nhật, nhưng hình ảnh thì không. Người đàn ông có mái tóc dài đến vai, râu rậm và đeo chuỗi hạt. Dương vật của anh ta dựng đứng lên và nó nằm trong miệng của người đàn bà. Hai cô gái phun ra chuỗi cười khúc khích.

Eo!

“Tớ đã bảo cậu rồi,” Elise nói, hài lòng với bản thân mình về việc đã mở ra một bảo bối như thế.

“Tớ không thể tin được tớ chưa bao giờ xem quyển này một tí nào,” Jenny phân trần. Nó giăng quyển sách khỏi tay Elise và lật qua trang khác. “Ôi Chúa ơi!” Nó hỗn hển khi nhìn thấy một hình khác cũng cặp đó trong tư thế khác. Người đàn bà vẫn ngậm dương vật của anh chàng tóc dài trong miệng, nhưng lần này cô ta nằm nghiêng cạnh anh ta với chân cô vòng qua đầu anh này, dạng ra để anh ta cũng làm điều tương tự với cô. Jenny thậm chí không biết tên của tư thế này. “Tớ cứ tưởng đây là một quyển sách chán ngắt về việc có kinh nguyệt và những thứ kiểu vậy. Ai dè đây đúng là quyển sách *sex* thú thật cho *phụ nữ*.”

“Tớ nghĩ đây là một quyển cho tuổi mới lớn, nên nó chán phèo, nhưng mẹ tớ mua cho tớ một quyển vì nhầm đấy. Tớ không thể tin nổi khi bắt đầu đọc nó đâu!”

Hai cô gái mê mải nghiên cứu từng trang một cho đến khi họ lật đến phần có tên Quan hệ Tình dục Đồng giới.

“Kiểu cô Crumb đây,” Jenny ngấm nghĩa rồi đọc nội dung. Phần giới thiệu khá dài và bắt đầu với dòng chữ: “Cảm xúc của bạn là điều có thật và không nên bỏ qua...” Nó nghe thấy âm thanh chói tai của máy xúc tuyết đang đi qua ngoài nhà. Nó nhìn lên, thấy tuyết rơi dày đặc bên ngoài khung cửa sổ đầy bụi của phòng khách.

“Này. Cậu có muốn thử không?” Elise đề nghị.

Jenny quay lại quyển sách. “Cái gì cơ?”

“Hôn,” Elise trả lời bằng một giọng thì thầm rất khẽ.

Cảm xúc của bạn là điều có thật và không nên bỏ qua.

Đúng thế, nhưng Jenny chẳng có một cảm xúc nào với Elise cả. Nó thích bạn mình và mọi thứ nhưng không bị cô ấy *lôi cuốn* gì hết. Dẫu vậy thì hôn một cô gái nghe cũng khá kích thích. Đó là điều nó chưa bao giờ làm trước đây cả, và nếu cảm thấy không thoải mái, nó có thể vờ như đang hôn cậu trai tóc vàng nó nhìn thấy ở hiệu Bendel’s.

Nó gấp sách lại và thu tay vào lòng. Mặt nó chỉ cách mặt Elise chục phân. “OK, hãy làm đi.” Đây chỉ là một thử nghiệm, một thứ mới để thử xem sao trong một đêm tuyết rơi buồn tẻ thế này.

Elise nhướn về phía trước và đặt tay cô lên tay Jenny. Rồi cô nhắm mắt lại và Jenny cũng làm thế. Elise ấn môi cô vào cái miệng đang mím chặt của Jenny. Chẳng chính xác là một nụ hôn - nó quá *khô*. Giống như một cú húc vào hay đại loại thế.

Elise lùi đầu lại và cả hai cô gái mở mắt ra. “Trong quyển sách người ta nói bản thân bạn phải thư giãn và tận hưởng, đặc biệt là lần đầu.”

Cái gì, cô ấy đã, thuộc lòng quyển sách cơ à?

Jenny vén mái tóc nâu xoăn của mình lên đỉnh đầu và thở phò một hơi dài qua mũi. Nó chẳng biết sao lại hồi hộp vậy, nhưng nó thích hơn nếu Elise vẫn mặc quần. “Cậu có thể mặc quần vào không?” Nó đề nghị. “Tớ nghĩ tớ có thể, cậu biết đấy, thư giãn được nếu cậu mặc vào.”

Elise nháy lò cò lên và xỏ chân vào quần jeans. “Đây, thế này tốt hơn chứ?” Cô hỏi, để quần không cài cúc và ngồi xuống ghế sofa lại.

“Được rồi. Thử lần nữa nhé,” Jenny đáp lại, tăng tốc hơn trước. Nó nhắm mắt lại và đưa tay vào dưới mái tóc Elise và quanh cổ nó, cố gắng ít làm bộ làm tịch đối với toàn bộ trò này.

Sau rớt thì nó là một họa sĩ, và một họa sĩ thì phải làm toàn những việc điên rồ.

Kẻ kể tục thi sĩ Keats gặp Nàng thơ

Sau show thời trang *Tốt hơn cả khóa thân*, những hàng nển thấp dọc sàn diễn được nhõ đi và ánh đèn nhấp nháy xanh đỏ chiếu trở lại vào các bức tường hung đen. DJ Sassy nhảy ra khỏi khu nhà kiểu Pháp và Câu lạc bộ đường Harrison được biến thành một sàn nhảy disco kiểu châu Âu những năm 70 với đầy những người mẫu bán khóa thân nặng 40 kg tu champagne Cristal thẳng từ chai.

Dan đứng một mình cạnh quầy bar, uống cocktail nước tăng lực Red Bull pha với thứ gì đó chả ai hiểu. Nó có vị y như thuốc an thần trẻ con và cậu chỉ có thể uống nó là vì người pha chế ở quầy bar đã hứa với cậu là nó có chất café và thứ gọi là taurine, đảm bảo giữ cho cậu thức thâu đêm luôn.

Đột nhiên cậu để ý tới một người phụ nữ cao lớn vẻ hung tợn đội một bộ tóc giả màu đỏ rực bồng lên - chắc chắn là tóc giả - màu son môi hồng phản quang và đeo kính gọng đôi môi đang đứng giữa phòng đông nghẹt, khum khum tay vào miệng làm thành loa. “Daniel Humphrey? Cho gọi Daniel Humphrey!”

Đó là Rusty Klein.

Dan nghiêng đầu ra sau và cúi xuống ly của mình, chớp mắt khi hút cái chỗ nước có chất café hay gì đó cho xộc lên não ngay lập tức. Cậu bước về phía người phụ nữ, tìm cậu đập thành thịch nhanh hơn cả nhạc. “Tôi là Dan đây ạ,” cậu lật đật nói.

“*Nhìn cậu kìa! Nhà thơ mới của chúng ta! Cậu thật đáng yêu! Tuyệt hảo!*” Rusty Klein nhắc cái kính to đùng lên trên đỉnh đầu và làm xúng xoảng cái vòng vàng to tướng đeo quanh cổ tay xương xẩu khi cô ôm chầm lấy Dan và hôn vào hai bên má cậu. Nước hoa của cô có mùi như dầu và axit, giống cá ngừ. “Tôi yêu cậu, cưng ơi,” cô xiết chặt Dan, kêu gừ gừ.

Dan lùi ra, cậu không quen với việc vỗ vập người mà cậu chỉ vừa mới gặp. Cậu không chuẩn bị tinh thần là Rusty Klein lại khiến cậu *kinh hãi* đến thế. Lông mày cô nhuộm cùng màu với mái tóc giả và cô mặc như thể một

tay dấu kiếm, một cái áo khoác nhung đen bó sát người hiệu Tốt hơn cả khóa thân có tay áo phồng lên và một cái quần nhung đen cùng chất liệu kiểu võ sĩ đấu bò. Một cái dây ngọc trai đen đeo trước ngực xanh xao, xương xẩu của cô.

“Tôi đang thử viết một số bài thơ mới,” Dan lấp bắp. “Chị biết đấy, cho quyển sách của tôi ấy?”

“Tuyệt vời!” Rusty Klein la lên, dấu môi vào mặt cậu lần nữa và để lại vết son môi hồng nhạt lên khắp mặt cậu, “Hãy chọn một ngày trong tuần sau để ăn trưa đi.”

“À, tôi phải đến trường tất cả các ngày trong tuần, nhưng tôi tan học lúc 3 rưỡi.”

“*Trường học!*” Rusty thét lên. “Cậu quá là *ngoan!* Chúng ta có thể uống trà vậy. Hãy gọi văn phòng tôi và để Buckley, trợ lý của tôi thu xếp. Ôi, chết cha!” Cô tóm chặt tay Dan bằng bàn tay như vuốt mèo. Móng tay của cô dài ít nhất 3 inche và sơn hồng cam. “Có người này ở đây mà cậu nhất định *phải* gặp.”

Rusty dẫn Dan đi tới chỗ khác và giơ tay ra để đón chào một cô gái trông éo lá có khuôn mặt dài buồn bã và mái tóc vàng bấn thiu. Cô gái chỉ mặc có cái áo ngực màu hồng nhạt nhìn xuyên qua được trùm lên thân thể gầy gò mỏng mảnh, mái tóc dài đến ngực không được chải, như thể cô ta mới từ giường xuống. “Mystery Craze [u](#), đây là Daniel Humphrey. Daniel, đây là Mystery,” Rusty tuôn ra một tràng. “Mystery, cưng có nhớ bài thơ mà chị đưa em đọc không? Cái bài mà em bảo... Ôi, chết cha. Chị sẽ để em bảo cậu ấy em đã nói gì nhé. Giờ thì xin phép các bạn, tôi phải ra nịnh nọt cái lão thiết kế ruột của tôi để hăn cho tôi vài bộ cánh mới. Yêu cả hai lắm. Ciao!” Cô liền láu trước khi bậm bõ chạy đi trong đôi giày cao gót 13 phân màu đen của mình.

Mystery chớp đôi mắt xám to mệt mỏi của mình. Trông cô như thể Lộ Lem đã phải thức cả đêm để lau sàn. “Bài thơ của anh đã cứu đời tôi,” cô kể cho Dan bằng cái giọng trầm, khàn. Một ly cao, hẹp đựng thứ nước gì đó

đỏ nhạt kẹp trong bàn tay éo lá của cô. “Campari đấy,” cô nói khi nhận thấy cậu đang nhìn nó. “Muốn thử không?”

Dan chưa bao giờ uống gì mà không có chất café được pha vào. Cậu lắc đầu từ chối và kẹp cuốn sổ bìa đen vào dưới nách. Rồi cậu châm một điếu Camel và rít một hơi dài. Như vậy quả có tốt hơn. Bây giờ ít nhất cậu cũng có việc để làm, cho dù cậu chẳng thể nghĩ được cái gì mà nói. “Vậy bạn cũng là nhà thơ chứ?” Cậu hỏi.

Mystery nhúng ngón tay vào ly rượu và liếm nó. Một bên mép của cô dây đỏ màu Campari, làm cho cô trông giống như một cô gái nhỏ vừa ăn một que kem anh đào. “Tôi viết thơ và truyện ngắn. Và tôi đang viết một cuốn tiểu thuyết về sự hỏa thiêu cùng cái chết vị thành niên. Rusty nói tôi là Sylvia Plath ^[2]tiếp theo,” cô trả lời. “Anh thì sao?”

Dan uống ly của mình. Cậu không hiểu ý cô ta nói gì về cái chết tuổi vị thành niên. Liệu đây có phải lúc thích hợp để chết không? Cậu nghĩ không biết liệu có nên viết một bài thơ về chủ đề đó, nhưng rồi cậu chẳng muốn ăn cắp chất liệu của Mystery mà làm gì. “Tôi được coi là Keats tiếp theo.”

Mystery nhúng ngón tay vào ly lần nữa và mút tiếp. “Động từ yêu thích của anh là gì?”

Dan rít một hơi thuốc khác và nhả khói vào căn phòng ồn ào, đông đúc. Cậu không rõ liệu có phải do cái câu lạc bộ này, do âm nhạc, do chất café, hay do taurine, nhưng cậu cảm thấy *cực sung sức* và hứng khởi vào chính lúc này để nói về chữ nghĩa với cái cô nàng có tên Mystery có cuộc đời đã được cậu cứu vớt. Cậu định tìm tòi một cách nghiêm túc.

“*Chết chóc*, tôi nghĩ vậy,” cậu trả lời, uống cạn ly và đặt cái ly xuống sàn. “Động từ *chết*.” Cậu biết nó nghe như cậu đang cố gắng gây ấn tượng cho cô. Nhất là khi cô đang viết một cuốn sách nói về cái chết vị thành niên và hỏa thiêu. Nhưng đó là sự thật. Hầu như tất cả những bài thơ của cậu thực sự viết về sự chết chóc. Chết vì tình yêu, chết vì cái giận, chết vì buồn chán, chết vì âu lo; ngủ thiếp đi và chẳng bao giờ tỉnh dậy nữa.

Mystery mỉm cười. “Tôi cũng thế.” Đôi mắt xám của cô và khuôn mặt dài, gầy trông rõ là đẹp, nhưng răng cửa của cô khấp khểnh và vàng, giống như cả đời cô chưa bao giờ đến nha sĩ. Cô nhắc một ly cocktail Red Bull khác từ khay của người phục vụ đi qua và đưa cho Dan. “Rusty nói, các thi sĩ sẽ là những minh tinh nay mai. Một ngày nào đó, cả hai đứa mình sẽ chễm chệ trên xe limousine với vệ sĩ riêng.” Cô thở dài nặng nhọc. “Cứ như thể điều đấy làm đời dễ chịu hơn không bằng.” Cô nâng ly lên và chạm nó vào ly của cậu. “Vì thi ca,” cô tuyên bố rành rọt. Rồi cô túm lấy gáy Dan và kéo cậu về phía cô, nghiêng vào môi cậu một nụ hôn sâu đắm vị Campari.

Dan biết cậu nên đẩy Mystery ra, tự vệ bằng lý do cậu đã có bạn gái, rằng cậu đã yêu rồi. Cậu không nên bập vào với một cô gái gầy như khóa thân xa lạ với hàm răng vàng khè. Nhưng môi của Mystery lại có vị vừa ngọt vừa chua khiến cậu muốn tìm hiểu tại sao cô lại quá u sầu và mệt mỏi đến vậy. Cậu muốn khám phá cô, như cách cậu vẫn *khám phá* phép ẩn dụ hoàn hảo giữa lúc viết một bài thơ, vậy nên cậu phải tiếp tục hôn cô.

“Danh từ yêu thích của em là gì?” Cậu thở vào tai cô khi cậu ngừng hôn và ngửa lên trời hít không khí.

“*Tình dục*,” cô trả lời, bổ nhào vào môi cậu lần nữa.

Dan cười hờ hởi khi cậu hôn lại cô.

Chắc hẳn là do tác động của taurine, nhưng thỉnh thoảng tốt xấu khó mà phân biệt.

^[1]Mystery Craze, có nghĩa tựa như “Sự điên rồ bí ẩn”.

^[2]Sylvia Plath (1932-1963), nữ tác giả Mỹ, tự tử khi mới hơn ba mươi tuổi. Năm 1982, được trao giải Pulitzer cho những tác phẩm xuất bản sau khi mất.

Cô gái sau máy quay

“VẬY ra cô là người đó.” Một anh chàng tóc vàng rậm nắng mỹ miều mặc quần short kiểu lướt sóng màu cam thùng thình, đi đôi giày da Birkenstock trắng và khoác một cái áo vest lông ngựa non màu nâu pha trắng không mặc gì bên trong, cười với Vanessa, phô hàm răng trắng như ngọc. Tên anh là Dork hay Duke gì đó và anh ta xưng là một nhà sản xuất. “Cô là nhà làm phim thiên tài.”

“Cô ấy là Bertolucci mới,” Ken Mogul đính chính cho Duke hay là cái tên-nào-đó anh ta được gọi. “Hãy chỉ cần chờ năm và cô ấy sẽ trở thành một tên tuổi quen thuộc.” Ken mặc giống như một tay chăn bò thành thị với một bộ vest Nhân văn màu bạc khoác bên ngoài một cái áo sơ mi đen kiểu miền Tây với những cái khóa trắng thay cho cúc áo. Mái tóc đỏ xoăn của anh ta được thu gọn trong cái mũ Stetson màu đen, và anh ta còn đi cả một đôi ủng chăn bò màu đen cùng cái quần bò Nhân văn thu gấu trong ủng. Anh ta bay đến New York đêm đó từ Utah, nơi bộ phim mới nhất của anh ta vừa được giới thiệu ở Liên hoan phim Sundance. Nó là một tác phẩm mang nhiều tham vọng kể về một người đàn ông câm điếc làm việc trong một nhà máy đồ hộp ở Alaska và sống trong một nhà xe kéo với 36 con mèo. Người đàn ông dĩ nhiên không nói được gì và dùng phần lớn thời gian vào việc gửi email cho gái qua các trang web kết bạn, vì thế Ken đã cực kỳ sáng tạo trong việc dùng máy quay để ghi lại các hành động diễn ra. Đó chính là tác phẩm hay nhất của anh.

“Người ạ, xem phim của người làm tôi như được sinh ra lần nữa vậy,” Dork ^ubảo Vanessa. “Nó là sự kiện ngày hôm nay của tôi.”

Khóe miệng của Vanessa nhếch lên thành một nụ cười nửa chán chường, nửa vui thích kiểu Mona Lisa. Cô chẳng biết có cảm thấy gì không khi được gọi là “người”, nhưng cô thấy hân hoan vì đã làm nên sự kiện trong ngày của Dork.

Bữa chiều đãi cho hiệu Nhân văn của Jedediah Angel sau buổi diễn hóa ra còn hoành tráng hơn cả bản thân show diễn. Xa Lộ 1 được trang trí giống như một rạp cưới của người Hindu, có những người mẫu mặc bikini không xuất hiện trong show giờ nằm soài trên những ghế sofa da, uống martini pha dầu nghệ tây, hoặc nhảy theo nhạc bhangra ^[2]sống. Vanessa kéo mạnh cái áo bó màu đỏ. Quả là khó để không cảm thấy giống như một con lợn béo giữa quá nhiều người mẫu mảnh mai cao hơn 2 mét.

“Hay quá. Đây là người của tờ *Entertainment Weekly*,” Ken Mogul nói, vòng tay quanh hông cô. “Cười đi nào, cho một pô ảnh!”

Duke đứng ở phía bên kia Vanessa và kề cái má rám nắng góc cạnh của mình vào cái má mềm non tơ của cô. Anh ta có mùi kem rám nắng Coppertone. “Nói salami nào!”

Phương châm của Vanessa là *không* mỉm cười khi cô bị buộc phải chụp ảnh, nhưng tại sao không chứ? Thật sự thì cũng chẳng có gì nguy hiểm ở đây nếu cô bị cuốn vào ánh hào quang, cưới Duke trong Ngôi đền của Lướt sóng và Cát trắng, và sống bảnh bao trọn đời trong một trường quay phim của-chồng-công-vợ trên bờ biển ở Malibu. Cô thì quá sặc mùi New York cho vụ đó, và thêm nữa, cô lại ghét biển. Không, đêm nay sẽ là chỉ một đêm hào nhoáng của cô và ngày mai rồi cô sẽ lại trở về bình thường thôi.

“Salami!” Cả 3 đều cười như mếu, phô ra những nụ cười duyên dáng nhất của mình trước ống kính.

Duke tiến sát gần Vanessa hơn sau khi người chụp ảnh đi khỏi. “Cô ở khách sạn nào?” Anh ta hỏi, chắc nghĩ là cô từ Los Angeles đến, giống như mọi người anh ta biết.

Vanessa mở cái nắp chai nước Evian của mình và tu một ngụm. “Thực ra là tôi sống ở New York đây, ở khu Williamsburg với chị tôi. Tôi vẫn đi học phổ thông. Còn chị tôi thì chơi trong một ban nhạc.”

Dork nhìn vẻ kích động. “Người ạ!” Anh ta kêu lên. “Cô cứ như là mẫu người mà các tác giả kịch bản tạo ra đấy, cô biết không?” Anh ta huơ huơ

những ngón tay lên trời như để tìm trịch dẫn. “Một ‘dị nhân đô thị.’ Nhưng mà cô lại là người *thật việc thật*. Cô thật hơn cả thật. Cô là ngòi kích nổ!”

Với một gã có tên Đồ lẩm cẩm, thì anh ta thực sự sâu sắc ra trò.

“Cảm ơn anh,” Vanessa nói, không biết chắc liệu mình trả lời vậy là đúng hay không. Cô chưa bao giờ có một cuộc trò chuyện ngu ngốc đến thế trước đây cả. Cô cảm thấy có một bàn tay dưới khuỷu tay mình và cô quay lại.

Một người đàn ông có tuổi vẻ ẻo lả mặc một cái áo khoác đuôi tôm nhung tím và đeo kính đen tròn cười với cô. “Cô là nhà làm phim phải không?” Ông ta hỏi.

Vanessa gật đầu. “Vâng ạ.”

Người đàn ông ve vẩy một ngón tay xương xẩu vào cô. “Đừng đón nhận món quà của cô quá nghiêm trọng nhé,” ông ta nói trước khi quay đi.

Duke cúi xuống và nói gấp gáp vào tai cô. “Tôi đang ở chỗ gần sông Hudson. Có muốn qua phòng tôi uống gì đó không?”

Vanessa biết cô nên bảo anh ta cuốn xéo đi, nhưng cô chưa bao giờ được một anh chàng dân lướt sóng ngớ ngẩn nhưng đẹp lồng lộng tán tỉnh, loại giai đẹp có thể cưa bất cứ người mẫu nào trong phòng này nhưng lại đi chọn cô. Thật là một chuyện đáng tự hào. Và chẳng phải là cái tay già kia đã bảo cô là đừng có làm mọi sự nghiêm trọng quá đấy thôi? Ông Chúa là cô đã kịp phi tang đám lông chân rồi. “Có lẽ tí nữa nhé,” cô đáp lại, không muốn tắt đài Dork hoàn toàn. “Ngoài trời, tuyết đang rơi nhiều quá.”

“Ừ nhỉ.” Duke vỗ vào đầu và cười dần dần. “Muốn nhảy chút không?” Anh ta giơ tay ra, bắp tay nổi lên rất hấp dẫn. Anh ta có vẻ như chưa bao giờ bỏ qua một buổi tập thể hình nào và tồn tại là nhờ vào việc kiêng đồ uống có chất đạm và bột mì.

Vanessa kéo cái áo bó đở của mình lên nữa và nắm lấy tay Duke, theo anh ta cuốn vào sàn nhảy rộn ràng đông đúc. Cô không thể tin nổi chính mình - cô vốn ghét nhảy! Ít nhất, chẳng có ai mà cô biết đi theo dõi cô cả.

Thật chứ?

^[1]Ở đây tác giả cố tình viết lẫn hai tên gọi Duke (có nghĩa là công tước) và Dork (nghĩa như một người lảm cẩm ngốc nghếch) cùng để chỉ một nhân vật.

^[2]Bhangra: vốn là nhạc trình diễn nghi lễ của nông dân vùng Punjab, Pakistan, nay trở thành vũ điệu phổ biến ở phương Tây.

Audrey còn nguyên quần áo trên người

Vì tuyệt đã làm cho mọi thứ hoàn toàn mất khả năng định hướng và họ bị kẹt giữa trung tâm, Blair quyết định lựa chọn hấp dẫn nhất giờ đây là thuê một phòng khách sạn trên gác.

“Chúng ta có thể xem tivi và gọi phục vụ,” nó thì thầm đầy thích thú vào tai Owen. “Sẽ rất vui.”

Căn phòng rộng rãi với một cái giường cỡ đại, một bồn sục Jacuzzi chìm dưới sàn, một tivi plasma màn hình phẳng treo trên tường và một khung cửa sổ ẩn tượng nhìn ra sông Hudson trắng xóa và bị đóng băng một phần. Owen gọi phục vụ phòng, lấy một chai Veuve Clicquot, bít tết thăn bò, khoai tây chiên, và bánh kem chocolate. Khi tất cả được mang đến thì họ nằm trên giường, đút cho nhau bánh và xem phim *Tay súng hàng đầu* trên kênh TNT.

“Anh với vợ chia tay nhau thế nào?” Blair hỏi, xiên một miếng bánh cho vào miệng Owen đang há ra. Vụn chocolate rơi xuống mấy cái gối vỏ cotton Ai Cập trắng loại 450 sợi dệt.

Owen xắn cái thìa uống trà vào lớp kem trên mặt bánh và đưa thìa lên cho Blair liếm. “Bọn anh không...” Anh ta ngần ngừ, đôi lông mày sắc nét đẹp dễ hằn thành nếp nhăn khi anh tìm cách trả lời. “Anh thật sự chẳng muốn nói về chuyện đó đâu.”

Blair mỉm cười thông cảm, nó để kem tan trên lưỡi. Nó thích chơi trò là người thứ 3. Điều đó làm cho nó cảm thấy rất... có *quyền lực*. Đẳng kia trên màn hình phẳng tivi cực đại, Tom Cruise và Kelly McGilles đang lao trên xe máy phân khối lớn. “Chị ấy cũng từng học ở Yale chứ?”

Owen cầm lấy cái điều khiển chìa về tivi. Rồi anh ta bỏ xuống mà không chuyển kênh. “Anh không rõ,” anh ta đáp lại, giọng y như đứa em trai của Blair, thằng Tyler, lúc nó đang xem tivi mà bị mẹ hỏi đã làm bài tập về nhà chưa.

Blair vồ lấy điều khiển và bắt đầu chuyển kênh liên tục. Kênh đang chiếu lại một tập của bộ phim *Những người bạn*. Đấu vật. Chương trình *Cribs* của MTV. Nó không chắc liệu nó có thích cái phần tính nết trẻ con này của Owen hay không. Nó vẫn ưa cái định nghĩa *người đàn ông* hơn nhiều. “Cô ấy từng học ở Yale hay chưa?”

“Ừ hừ,” Owen trả lời, ngậm một thìa bánh to tướng trong miệng. “Chuyên ngành thiên văn học.”

Blair nhướng mày lên khi nó xem Sean “P.Diddy” Combs đang giới thiệu một vòng tòa nhà ở mạn Upper East Side của anh ta. Vợ Owen xem ra là một thiên tài. Loại người gì mới trở thành một thiếu tá thiên văn ^u chứ? Phải là ai đó mới muốn trở thành phi hành gia chứ? Nó ước gì Owen đã nói là vợ anh ta chưa từng học đại học mà chỉ ngồi lê xem những cái show nhằm nhí trên tivi với gặm bánh rán Krispy Kreme. Kết cục là chị ta béo ú đến 200 ký và anh ta buộc phải ngủ trên giường phòng cho khách cho đến khi rút cục hoàn toàn bỏ nhau. Bởi vì ở đó chả còn phòng nào cho anh ta nữa.

Blair chuyển đến kênh AMC, kênh phim kinh điển ưa thích của nó. *Casablanca*, có Ingrid Bergman và Humphrey Bogart đóng, đã chiếu được một nửa. Lính Đức vừa chiếm Paris và Ingrid đang sợ hãi.

Nó dựa vào đồng gối, nhớ lúc mái tóc dài của mình bay quanh mặt trong kiểu mà nó hình dung là hấp dẫn không cưỡng lại được. “Thỉnh thoảng em vờ như mình đang sống ở những thời như thế,” nó nói với Owen một cách mơ màng. “Thời ấy dường như không quá phức tạp, anh có nghĩ thế không? Không ai mặc đồ jeans, ai cũng rất lịch sự, và mọi phụ nữ đều có những kiểu tóc đẹp nhất.”

“Ừ, nhưng đó là một cuộc chiến. Một cuộc đại chiến,” Owen nhắc nó. Anh ta lau miệng vào cái khăn ăn bằng lanh trắng và cùng dựa vào những cái gối sau lưng nó.

“Thì sao?” Blair khẳng khẳng. “Nó vẫn hay hơn.”

Owen nắm lấy tay nó và Blair chuyển sự chú ý từ cái tivi sang nghiên cứu anh ta. “Anh có biết là anh trông giống hệt Cary Grant không?” nó thì thầm.

“Em nghĩ thế à?” Owen quay đầu sang nhìn nó, cặp mắt xanh của anh ta trông thật quyến rũ.

“Em cắt tóc cho giống Audrey Hepburn,” Blair thú nhận. Nó quay nghiêng người và tựa đầu vào bộ ngực đàn ông của anh ta dưới làn áo trắng hồ cứng. “Chúng mình có thể làm Audrey và Cary.”

Owen hôn tóc và bóp tay nó một cách dịu dàng. “Anh đang nhìn em đấy, bé ơi,” anh ta lẩm bẩm. Tay kia của anh bắt đầu xoa lưng nó và Blair có thể cảm thấy cái nhẫn vàng của anh ta đang cọ vào từng đốt sống lưng của nó.

Ngoài trời, tuyết rơi càng nhiều hơn. Blair nhìn tuyết rơi, không thể nào thư giãn nổi. Thật là không phải khi không nghĩ gì về người vợ phi hành gia của Owen, ngồi nhà một mình và viết những công thức thiên văn không tưởng lên một cái bảng đen, trong đầu bản khoản về chồng mình đang ở đâu. Cho dù Blair và Owen giống hệt như Audrey Hepburn và Cary Grant, Blair chắc như gạch rằng những cô gái ngoan mà Audrey đã đóng chảnh để mất trinh tiết của mình ở phòng khách sạn với những người đàn ông lớn tuổi đã có vợ, bất chấp tuyết rơi dày ra sao. Tại sao không kết thúc phim ở đây, khi mọi thứ vẫn còn tốt đẹp?

Owen đã thở sâu đều đều lúc này và đã ngừng xoa lưng nó. Ngay khi Blair chắc chắn anh ta đã thiếp đi, nó trườn nhẹ ra cửa và nhờ người phục vụ dưới tầng gọi cho một xe đưa về nhà. Sau cùng, nó đã có tiếng là biết xử trí. Và đâu có giống như là nó bỏ rơi anh ta.

Cách tốt nhất để tiếp tục làm một anh chàng tò mò về mình là biến mất.

^[1] Blair hiểu nhầm ý của Owen. Trong nguyên văn, Owen trả lời là Astronomy major. Trong tiếng Anh, từ major vừa có nghĩa là chuyên ngành trong đại học vừa có cả nghĩa là thiếu tá. Blair cũng tưởng thiên văn học

liên quan đến thám hiểm vũ trụ khi suy từ khái niệm astronomy là thiên văn học sang astronaut là phi hành gia vũ trụ.

Vài cô nàng có toàn chuyện vui

“Ném bóng tuyết đi!” Serena thét vờ phôi chẳng nhắm vào riêng một ai cụ thể. Cô đã nhảy nháy với một đồng người mẫu mặc đồ Les Best bán khóa thân say chệnh choáng, mái tóc cột đuôi ngựa của cô giờ quăn vào gáy, tạo ra một kiểu tóc bãi biển hoang dã. Cô đã bán cái áo phong TÔI YÊU AARON để lấy một khoản 4.000 dollar từ anh bạn cũ Guy Reed ở hiệu Les Best và bây giờ chỉ mặc có một cái áo chèn ngực La Perla hồng hấp dẫn trông giống như mảnh trên của bikini.

“Bóng chuyen tuyết đi!” một anh chàng hét lên phía sau còn to hơn. Anh ta mặc một bộ đồ trượt tuyết màu đen thuộc dòng hàng trượt tuyết Les Best, ủng lông đen và một cái bao che tai cũng bằng lông đen. Anh ta chỉ ra cửa sổ rộng của quán bar nơi có một cái lưới chơi bóng chuyen được căng ngoài trời trên vỉa hè đầy tuyết.

Trong một chớp mắt, căn phòng đang đầy những thân thể mồ hôi mồ kê nhể nhại đang quần quai đổ xô đến tủ gửi đồ, lôi ra những cái áo choàng da cừu Fendi hay áo khoác Gucci cổ ngỗng để bảo vệ cơ thể mảnh dẻ của họ khỏi bị lạnh trước khi lao ra ngoài để nô đùa trên tuyết.

Serena cười khúc khích khi cô chui vào một cái áo trùm đầu sợi có tuyết màu be có cái mũ lông hải ly xén vừa cho một người Eskimo không lồ. Trong 2 giờ qua cô đã uống nhiều champagne hơn cô đã uống đêm Giao thừa, cô cảm thấy chóng mặt và ấm nóng toàn thân. Trước khi cô kịp kéo khóa áo khoác lên, ai đó đã nắm lấy tay cô và lôi tuột ra ngoài cửa.

Ngoài trời tuyết bao phủ mọi thứ và đèn đường tỏa ánh sáng vàng lên cái chần màu trắng mịn màng này. Không còn tiếng còi quen thuộc và vướng xe cộ, một bầu không khí bình yên dễ chịu trùm lên thành phố, như thể cuối cùng nó cũng đã đi ngủ. Hơn hờ la hét, đám người mẫu, nhà thiết kế và thợ ảnh vất vả thọc chân xuống lớp tuyết dày đến đùi và bắt đầu đập bóng qua lưới bắt cần biết đến khung cảnh bình yên xung quanh.

“Không đẹp sao?” Serena thở dốc. Cô ước gì Aaron có ở đây để cô có thể hôn cậu và nói rằng cô yêu cậu biết bao trong khi có thể nặn một quả bóng tuyết to dùng ném vào lưng áo cậu. Nhưng cậu không có ở đây - anh chàng khờ của bữa tiệc - vì thế cô phải làm gì đó. Cô quay ra nhìn anh chàng đang nắm tay cô. Đó là anh chàng mặc bộ đồ trượt tuyết đen khi nãy, anh ta cao, tóc vàng và đẹp hút hồn. Mà ai ở đây cũng thế cả. Cô đi theo tay anh ta và xúc một nắm tuyết. “Lại đây,” cô ra hiệu. “Tôi muốn cho anh biết một bí mật.”

Anh ta bước lại về phía cô, hơi thở bốc khói trong không khí thành đám mây hơi nước. “Gì?”

Serena đứng trên đầu ngón chân và vòng tay quanh cổ anh ta. Rồi cô hôn lên bên má lạnh giá, êm mịn của anh. “Tôi yêu Aaron!” Cô la lên, ném cục bóng tuyết vào lưng áo trượt tuyết của anh ta và rẽ tuyết nhập hội với những người khác.

Chàng trai đuổi theo cô, tóm lấy chân cô và hạ gục cô khi họ chạm cái lưới bóng chày. Trò chơi tạm dừng khi đám người tham gia xinh đẹp đang liệng bóng tuyết từng cặp nô đùa dừng lại hút thuốc hay tô son dưỡng môi trước khi nhập cuộc trở lại. Serena rú lên cười âm ỉ khi tuyết lọt xuống lưng quần jeans của cô. Đó là lúc tuyết vui nhất khi mọi thứ quá đẹp để và quá vô tư. Chẳng việc gì phải bận tâm xem bạn đang đi với ai hay bạn đang làm điều ngốc nghếch nào đó - bạn luôn luôn có một thời gian tuyệt diệu cho mình. Thực sự thì bạn không cần phải yêu mỗi một người khi thế giới đã sẵn sàng yêu bạn quá rồi.

Cuộc thử nghiệm quá đà

Jenny và Elise vẫn đang hôn nhau thì ông Rufus gọi điện.

Reng, reng!

“Khi thật!” Jenny đẩy Elise ra, nhảy ra khỏi đệm và đâm bổ vào bếp. Chẳng ai có thể nhìn thấy họ, nhưng nó vẫn có cảm giác như sẽ bị bắt gặp khi đang làm cái việc cực kỳ xấu hổ.

“Mọi thứ ổn cả chứ?” Rufus ồm ồm hỏi bằng giọng vui mừng trong điện thoại, “Bố bị kẹt ở đây với Max và Lyle và đám người thua cuộc này. Tuyệt thật là quý quái.” Rufus qua đêm thứ sáu dưới khu Làng Đông ở một quán bar với những bạn văn cộng sản của mình. Giọng ông có vẻ ngà ngà say, ông luôn thế khi đã uống 2 hay 3 cốc vang đỏ. “Các cô bé vẫn chưa dính rắc rối nào đấy chứ?”

Jenny đỏ mặt. “Dạ dạ...”

“Tốt, bảo bạn của con cứ ở đấy. Không ai đầu óc lạnh lặn lại cố gắng đi đâu đêm nay.”

Jenny gật đầu. “Vâng ạ.” Thật tình thì nó muốn Elise đi về nhà để nó có thể ngã mình vào bồn tắm nước nóng và suy nghĩ, nhưng nó không thể thoải mái mà yêu cầu bạn mình đi về khi chỗ nào tuyết cũng rơi dày đến thước hai và vẫn còn đang rơi. “Gặp bố sau ạ, con chào bố,” nó nói, ước gì có thể nói với ông nó đang rối bời ra sao về chuyện vừa xảy ra. Nó sẽ trở thành một họa sĩ tài năng nhưng điều đó không có nghĩa là *lúc nào* nó cũng phải thử nghiệm.

Jenny gác máy. “VẬY chúng ta nên làm gì bây giờ?” Elise hỏi, loanh quanh trong bếp với cái quần jeans vẫn chưa cài cúc. Cô tách đôi một cái bánh Oreo và liếm chỗ kem bên trong.

Elise dường như ngụ ý rằng cô đã sẵn sàng chuyển sang chương tiếp theo trong cuốn *Đây là cơ thể tôi - dành cho phụ nữ*, nhưng không có vẻ gì là Jenny sẽ tiếp tục cả. Nó giả vờ ngáp. “Bố tớ nói ông sắp về,” nó nói dối.

“Mà tớ cũng thấy mệt rồi.” Nó liếc nhìn ra cửa sổ nhà bếp. Mọi thứ trắng toát và tuyết vẫn rơi. Trông như ở nơi tận cùng thế giới vậy.

“Đi nào.” Nó đi về phòng ngủ. “Bố muốn cậu ở lại.” Nó chỉ có mỗi một cái giường đơn nên rõ ràng là không thể nằm chung với Elise. Chứ không hẳn khi Elise quá... *hứng* và không thể biết trước được. “Cậu có thể ngủ trên giường mình, còn mình sẽ ngủ ở sofa.”

“Được rồi,” Elise đáp lại vẻ ngờ vực. “Tớ chắc phải gọi cho mẹ tớ. Cậu không điên lên với tớ đấy chứ?”

“Điên?” Jenny ngẫu nhiên nhắc lại. “Tại sao tớ lại phải điên?” Nó mở ngăn kéo quần áo và đưa cho Elise một cái áo phông thùng thình và một cái quần bó. “Mặc mà ngủ,” nó chỉ dẫn. Không thể để Elise quyết định ngủ trần truồng được, sẽ rất là không hay, đặc biệt nếu ông Rufus về nhà muộn đêm nay mà đột nhập vào phòng Jenny để cho một bài thuyết giáo vô nghĩa về ý nghĩa cuộc đời, việc ông thỉnh thoảng làm khi uống quá nhiều rượu. Nó lấy ra mấy bộ pyjama cho mình và đóng ngăn kéo lại. “Tớ đi tắm cái. Cậu có thể lấy di động của tớ mà gọi cho mẹ cậu.”

Elise lấy quần áo và nhìn chăm chú vào những bức tranh trên tường phòng Jenny. Phía trên giường là bức tranh vẽ con mèo của nhà Humphrey, con Marx đang nằm ngủ trên lò sưởi, được vẽ bằng màu dầu dày. Marx được vẽ với màu ngọc lam đậm, còn cái lò sưởi thì màu đỏ. Gần cửa sổ là bức vẽ đôi chân của chính Jenny, với những móng chân màu da cam và các đường gờ của xương màu xanh lam.

“Cậu giỏi thật.” Elise tụt quần jeans xuống khỏi đầu gối. “Cậu có muốn vẽ xong chân dung tớ không?”

Jenny giật lấy cái khăn tắm màu hồng trên móc sau cánh cửa. “Đêm nay thì không,” nó đáp lại, mau chóng lao đầu chạy về phía phòng tắm. Nó muốn tắm dưới vòi nước nóng thật lâu và hi vọng trong lúc ấy thì Elise đã ngủ rồi. Ngày mai họ sẽ ăn bánh Eggos và đi xe trượt tuyết ở công viên và cư xử như những cô gái bình thường. Chẳng có thử nghiệm nào nữa. Về phần Jenny, sự thử nghiệm là hoàn toàn quá đà.

N dễ dàng cứu chữa cô bé mồ côi giàu có sống bừa bãi

“Giữ cái dây cương tay này và cái roi tay kia,” Georgie hướng dẫn Nate. Họ đang ở trong góc mái nhà Georgie, nhưng thay vì đi lang thang trong cái xe ngựa cổ đẹp đẽ và hút cần sa, hôn nhau và say mềm, Georgie lại hoạt động quá hăm hở và đưa Nate đi lái xe ngựa.

Căn gác vốn đã thật khác thường. Nó đầy những thứ đồ cổ xinh đẹp có từ lâu, nhưng được giữ trong trật tự hoàn hảo như thể lúc nào cũng có người sẽ mang chúng xuống nhà và mang ra dùng lại. Cổ xe được sơn vàng và bọc nẹp nhung tím, và dưới những cái ghế ngồi trong xe là chân và bao tay để giữ ấm khi bạn đánh xe ra ngoài. Cầu kỳ nhất là 8 con ngựa gỗ trắng với lông vũ trắng gắn vào yên cương bằng da thật để kéo cỗ xe.

“Đi nào, nhanh lên, *nhANH NỮA*, quay vòng, quay vòng nào!” Georgie la lên với đám ngựa gỗ, bẻ gập roi da và chồm chồm lên xuống trên cái ghế huấn luyện bằng da màu đỏ.

Chà.

Nate ngồi đằng sau cô và cố châm một điếu cần sa khác, nhưng Georgie lắc lư quá mạnh làm cho thuốc rơi khỏi tay cậu. “Khi thật!” Cậu cúi điên lên. Cậu nhào người ra bên cạnh của cỗ xe để xem điếu thuốc rơi chỗ nào trên cái sàn gỗ sơn trắng, nhưng căn gác chỉ được chiếu sáng bằng một ngọn đèn lờ mờ nên cậu chẳng thể thấy điếu thuốc đâu cả.

“Được rồi.” Georgie nhảy ra khỏi cỗ xe. “Đi nào, có thứ này tớ muốn chỉ cho cậu.”

Nate miễn cưỡng để lại điếu thuốc chỗ nó rơi và đi theo cô đến bên kia căn gác, chỗ có một đồng rương gỗ cổ được xếp chồng. “Đây là chỗ để tất cả mọi đồ dùng của con ngựa cũ của tớ,” Georgie giải thích. Cô mở cái rương trên cùng và lấy ra một mớ ruy băng cô đã giành được ở các cuộc

đua ngựa. “Tớ đã từng là một nài ngựa giỏi thứ thiệt đấy.” Cô đưa đám ruy băng cho Nate.

Tất cả chúng đều có màu xanh, tên các cuộc thi trên đó màu vàng. GIẢI ĐẠI VÔ ĐỊCH NGƯỜI ĐI SĂN THIẾU NIÊN CỔ ĐIỂN HAMPTON, Nate đọc. “Hay nhỉ,” cậu nói khi trả lại ruy băng. Cậu ước giá mà tìm được liều thuốc đó.

“Xem nữa này.” Georgie lôi ra một hộp bằng nhựa trắng to khỏi cái rương và đặt vào tay Nate.

Cái hộp kêu lách cách khi Nate cầm lấy. Tên của một phòng khám thú y cho ngựa được in ở một mặt. *Phòng khám ngựa Connecticut*. Cậu nhìn Georgie vẻ dò hỏi.

“Đây là thuốc an thần cho ngựa. Tớ đã dùng chúng trước đây rồi. Nửa viên là đủ để đưa cậu lên hành trình khác, tớ thề đấy.”

Nate nhận thấy có những giọt mồ hôi li ti trên môi trên của cô, điều thật lạ vì tầng gác không được sưởi ấm và cậu thì đang lạnh tê cả móng. Cậu rút cổ và đưa cái hộp trả lại, không quan tâm lắm.

Georgie mở nắp hộp ra và lắc lắc những viên thuốc trắng to dùng trong lòng bàn tay đầy mồ hôi của cô. “Thôi mà. Lần này, tớ sẽ dùng hẳn một viên. Hoặc có lẽ chúng mình mỗi đứa nên uống hẳn hai viên và xem có gì xảy ra.” Mái tóc đen của cô trùm xuống mắt và cô hất nó ra vẻ thiếu kiên nhẫn khi đếm mấy viên thuốc.

Nate nhìn chăm chăm vào cô, cảm thấy kinh hãi một cách bất ngờ. Cậu chắc chắn rằng Georgie đã uống thứ thuốc gì đó khi cô biến vào phòng tắm, và cô đã phê thuốc trước đó, vì thế thêm một viên thuốc an thần cho ngựa nghe có vẻ là ý tưởng tồi tệ nhất mà cậu từng nghe thấy. Cậu đang làm gì với một cô nàng kỳ quái hoàn toàn mất trí trong một tầng gác của một lâu đài khổng lồ ở Greenwich, Connecticut, giữa đêm bão tuyết tồi tệ nhất trong lịch sử New England?

“Tớ nghĩ tớ sẽ xem thêm.” Cậu chỉ vào một vật trang trí nhỏ bằng kim loại trong rương, nghĩ có thể sẽ làm chệch hướng quan tâm của cô, Georgie

sẽ quên tiệt đám thuốc kia đi. “Cái gì đấy?”

“Một cái gậy móng,” cô trả lời nhanh, tay cầm mấy viên thuốc. “Nài ngựa dùng nó để làm sạch móng ngựa. Mau nào, hãy uống một viên.”

Nate lắc đầu, tâm trí cậu đang tìm cách đưa cả hai thoát ra khỏi vương quốc của những viên thuốc cho ngựa và ra được địa phận an toàn hơn.

“Georgie,” cậu nhìn thẳng vào đôi mắt nâu sẫm của cô bằng cặp mắt xanh ngọc lạnh lợi của mình. Cậu nắm mạnh cổ tay cô làm cho những viên thuốc rơi ra sàn. Cậu ôm lấy cô và hôn lên đôi môi đỏ thắm. “Đi xuống nhà đi, được không?”

Georgie ngả đầu nặng nề vào ngực cậu. “Ừ,” cô ngần ngại. Mái tóc đen mượt của cô gần như quét xuống sàn khi Nate dìu cô xuống cái hành lang dài từ cầu thang tầng gác về phòng ngủ. Cậu kéo lật cái chăn nhung nhồi lông trắng ra và đặt cô vào giường, nhưng cô bám lấy cậu,

“Đừng để tớ một mình.”

Nate không có ý định vậy. Ai mà biết được cô sẽ ra sao nếu cậu làm thế.

“Tớ sẽ quay lại chỉ một giây thôi,” cậu chuôi ra. Cậu bước qua phòng đến phòng tắm, để cửa hé sao cho có thể kịp canh chừng Georgie trước khi cô làm điều gì ngu ngốc. Dọc theo giá tủ cạnh bồn tắm là 3 cái lọ nhỏ đựng thuốc được kê đơn. Nate nhận ra nhãn Percoset vì cậu đã từng phải dùng thuốc giảm đau khi cậu nhớ rằng khôn, nhưng cậu không nhận ra được tên của 2 nhãn còn lại. Không có cái đơn nào được kê cho Georgie Spark.

Cậu rửa tay và quay lại phòng ngủ. Georgie nằm sấp, trên người mặc quần lót cotton trắng, thở nhè nhẹ và trông ngây thơ hơn nhiều so với con người thực. Nate ngồi xuống bên cạnh cô và quan sát một lát. Xương sống của cô nhô lên trên lưng, nâng lên hạ xuống khi cô thở. Cậu phân vân không biết có nên gọi cho ai đó hay đây là chuyện thường với Georgie khi uống một đồng thuốc và đi ngủ.

Trong cuộc họp nhóm cách ly hôm nay, Jackie đã nói nếu họ thấy vật vờ và cần một bàn tay giúp đỡ, họ có thể gọi cô. Nate lấy di động ra khỏi túi áo và tìm số của Jackie, cô đã cho mọi người trong buổi họp. Nate đã nghĩ

là chẳng bao giờ cần nó. Cậu đứng dậy và bước lại vào phòng tắm khi điện thoại bắt đầu reo.

Nó reo một hồi lâu rồi Jackie cuối cùng cũng trả lời về ngái ngủ. “Vâng?”

Nate nhìn vào đồng hồ đeo tay, nhận ra đã quá muộn vì đã là 2 giờ sáng. “Chào,” cậu nói chậm. “Tôi là Nate Archibald ở nhóm của chị hôm nay đây,” cậu giải thích, ước gì giọng cậu bớt lè nhè say thuốc đi tí. “Tôi, à, đang ở nhà cái bạn gái Georgie ấy ạ. Tôi vừa phát hiện ra cô ấy uống cả đồng thuốc và tôi nghĩ cô ấy ổn - cô ấy đang ngủ - nhưng tôi chỉ muốn hỏi chị, chị biết đấy, là tôi nên làm gì không?”

“Nate,” Jackie nói khẩn cấp, nghe đột nhiên như thể cô vừa uống 10 cốc café, “Tôi muốn cậu đọc tôi nghe tên mấy thứ thuốc đó, và nếu có thể, cho tôi biết cô ấy đã uống bao nhiêu.”

Nate nhặt mấy cái lọ lên và đọc tên chúng. Cậu không nhắc đến thuốc cho ngựa, nhưng cậu chắc chắn Georgie chưa cho vào bụng viên nào. “Tôi không biết bao nhiêu,” cậu đáp về không có cách giúp được. “Tôi không nhìn lúc cô ấy uống chúng.”

“Thế cậu chắc là cô ấy đang ngủ chứ? Hơi thở vẫn đều chứ? Cô ấy không nôn mửa hay ngạt thở chứ?”

Nate chạy bổ vào phòng ngủ với cảm giác báo động hơn bao giờ hết, nhưng Georgie vẫn ngủ bình yên, xương sườn của cô căng ra và co vào nhẹ nhàng theo từng nhịp thở, mái tóc đen xõa ra trên gối, trông hệt như Bạch Tuyết đang ngủ. “Vâng,” cậu nói về yên tâm. “Cô ấy đang ngủ.”

“Được rồi. Tôi muốn cậu ở đó canh chừng cô ấy. Chỉ cần chắc chắn rằng cô ấy không nôn, và nếu cô ấy bị thì dựng dậy, để người cô ấy dựa vào vai cậu, vỗ nhẹ vào lưng để cô ấy không ngạt thở. Tôi biết nghe không được dễ chịu lắm, nhưng cậu phải muốn cô ấy khỏe lại. Cậu phải muốn mọi điều thuận lợi cho sự bình phục của cô ấy.”

“OK,” Nate trả lời run run. Cậu liếc nhìn Georgie lần nữa, thầm khẩn cầu cô không làm gì điên rồ nữa.

“Tôi sẽ cho một cái xe qua từ phòng khám. Phải mất một lúc đấy vì đường sá đã bị ách lại cả rồi, nhưng tôi không nghĩ các bạn ở xa quá - đằng nào họ cũng sẽ làm thế. Cậu có sẵn sàng thức khuya không đấy Nate? Nhớ nhé, cậu là anh hùng của chúng tôi đêm nay đấy, Hoàng tử Bạch mã của chúng tôi, hiệp sĩ mặc áo giáp tỏa sáng.”

Nate bước đến cửa sổ phòng ngủ và nhìn ra. Quá nhiều tuyết, con đường vòng tròn rải sỏi trước cửa tòa nhà giờ không thể phân biệt nổi với bãi cỏ mênh mông phía bên kia. Cậu không cảm thấy mình giống Hoàng tử Bạch mã tí nào - cậu thấy mình không giúp ích gì được và bị gài bẫy, giống như Rapunzel, cô bé bị nhốt trong tháp trong truyện cổ Grimm. Cậu chưa rơi vào đủ rắc rối hay sao? “OK,” cậu trả lời Jackie, gắng để giọng nghe có vẻ tự chủ hơn cậu cảm thấy. “Mong gặp chị sớm.” Cậu đóng máy và nhét nó vào túi áo.

Dĩ nhiên, Hoàng tử Bạch mã của chúng ta hoàn toàn không ý thức được rằng mình có lẽ đã vừa cứu đời Bạch Tuyết. Nhưng những người hùng bất đắc dĩ của truyện cổ tích, chúng ta cứ đem lòng yêu không ngại nghĩ bất chấp những lỗi lầm của họ.

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Chúng ta có thực sự cần giống *Cô bé quàng khăn đỏ* không?

Mọi Tuần Thời trang tớ đều tự hỏi, tại sao mọi người mẫu ở các show diễn đều mặc các bộ đồ như người ngoài hành tinh, hoặc ăn mặc như anh em Hansel và Gretel con nhà tiểu phu mồ côi trong truyện cổ Grimm, hoặc hoàn toàn khỏa thân, khi tớ tìm mọi mắt cũng cấm có thấy ai mặc ngoài đường? Rồi tớ phải nhắc bản thân rằng show diễn thực sự chỉ là trình diễn mà thôi và toàn cục thời trang là để giải trí và nhìn ngắm đã mắt, để làm cho thế giới thành nơi tốt đẹp hơn. Thời trang là nghệ thuật, và nghệ thuật mô phỏng cuộc đời, chẳng có lý nào nhĩ. Càng nghĩ, tớ càng không thể nhin được việc mặc cho giống *Cô bé quàng khăn đỏ* và lảng vảng xung quanh tìm kiếm những con sói. Đến lúc phải đi mua một cái khăn đỏ rồi!

Chuyện gì xảy ra với tuyết vậy?!

Làm thế nào mà mỗi khi có một trận bão tuyết dữ dội trong thành phố, nó chỉ mất vài giờ để tuyết phủ đầy các lối đi và rồi mọi thứ cũng trở lại bình thường, nhất là cứ đúng vào giờ đến trường thứ hai vậy? Tớ nghĩ hẳn có một kịch bản để đảm bảo chúng ta cứ phải đến trường vào ngày lễ Tình nhân, cái ngày mà lẽ ra là ngày toàn quốc nghỉ học. Tớ nghĩ, chẳng lẽ nào tớ cũng nghỉ hôm nay. Ấy nhưng mà còn làm thế nào để thưởng thức hoa hồng, chocolate và đồ trang sức tớ sẽ được nhận từ những người ái mộ bí mật của tớ chứ nhĩ?

E-mail của bạn

H: GNC thân mến,

Tớ rối bời vì cái cô nàng tớ thích nhưng hình như cô ấy không thích tớ. Website của bạn làm tớ khuây khỏa nhiều.

- Blue

D: Blue à,

Làm sao cậu biết cô ấy không thích cậu? Cậu đã hỏi cô ấy chưa? Nhớ là tớ luôn luôn ở đây với cậu khi cô gái đó làm cậu buồn.

- GNC

H: GNC yêu quý,

bạn hấp dẫn lắm. là người yêu valentine của tớ nhé?

- Oskar

D: Oskar thân mến,

Cảm ơn bạn vì lời khen. Không may là tớ đã thề thốt rồi, và tớ có một buổi tối cực kỳ hấp dẫn đã lên kế hoạch. Nhưng nếu bạn vẫn muốn chất đầy quà tặng quanh tớ, tớ hoàn toàn không có phàn nàn gì hết đâu.

- GNC

Ngó nghiêng

B rời một khách sạn trung tâm một mình lúc đêm khuya thứ sáu và đi **tàu điện** về nhà, toàn là những chuyện cực kỳ chán ngán. Nếu đoán đó là một nơi cô ấy nghĩ cô sẽ không thể bị ô danh thì nhầm rồi. **S**, Trưởng bộ phận **Quan hệ của Les Best** và bản thân **Les Best**, mặc bộ đồ trượt tuyết màu đen có chữ ký của ông, bên ngoài văn phòng của hội từ thiện **Những trái tim nhỏ** cho trẻ em sáng sớm hôm qua, trông họ như thể đã thức cả đêm. Serena mặc một cái áo lót hồng và khoác áo trượt tuyết của anh chàng nào đó. Chuyện gì đã xảy ra với bạn trai của cô ấy vậy? **N** đến nhà ga **Trung Tâm** chiều hôm qua, trông lơ đãng và rối bời mặc dù vẫn đẹp đẽ, tất nhiên rồi. **D** nhảy ra khỏi một cái taxi để lao vào hiệu **Agnès B. Homme** để sắm đồ. Đợi đã, có phải chúng ta đang nói cùng một **D** đó không nhỉ? Tớ đoán **Agnès B.** là người Pháp, và ông ta luôn cho rằng mình là một người theo thuyết hiện sinh, một cái thuyết có từ Pháp, nhưng khoan nào - tớ lạc

đề rồi. V quay phim một con chó bull lai đang tè thành vệt vàng sau nó trên tuyết trắng. Chà, thật hay khi biết cô ấy chẳng thay đổi.

Chúc bạn có một ngày lễ Tình nhân tràn đầy sự ngưỡng mộ, sự chiều chuộng và được nhận một đôi sandal Jimmy Choo xinh ơi là xinh có gót nhỏ xíu mặc dù hoàn toàn vô dụng trong thời tiết này. Hãy nhớ: Bạn là người hoàn toàn xứng đáng.

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

Băng giá trên bánh ngọt của B

Cả buổi sáng thứ hai Blair sợ phát ớn cái nhóm cùng tiến. Chẳng phải là do bận tâm về việc nói chuyện câu giai hay áp lực nhóm, hoặc cái gì mà các cô bé mới lớn muốn nói. Hơn hết, hôm nay là ngày lễ Tình nhân, vì thế ai ở trường Constance lúc này cũng chỉ nói về chuyện cưa giai. Những gì nó sợ là mọi câu hỏi của mấy đứa lớp 9 trong nhóm sẽ hỏi Serena về việc diễn trên sàn catwalk ở show Les Best, như là đi với toàn những người mẫu nổi tiếng này nọ, mấy thứ ba lẳng nhăng. Bọn nó chắc chắn sẽ hỏi cô ta về cái áo cảm hấp TÔI YÊU AARON và chuyện xảy ra giữa cô ấy với Aaron, bởi vì họ nghe thấy này nọ. Cứ như thế chuyện đó thú lắm không bằng.

Không.

Tại sao cái thế giới này đầy những kẻ a dua trong khi có vô khối sự lựa chọn trong cuộc sống? Blair thả thêm vào khay của mình lát bánh chocolate chỉ để chắc chắn mình có việc để làm trong khi mấy đứa con gái trong nhóm làm nó muốn chết vì chán.

“Chào mọi người,” nó gần như ngáp khi ngồi xuống cái bàn đồng đúc vài phút sau khi nhóm đã bắt đầu. “Xin lỗi vì tớ muộn.”

“Được rồi,” Serena vui vẻ đáp. Cô đã có một mái tóc tía được ca ngợi và công việc nổi bật trước show thời trang, và giờ mái tóc vàng dài của cô thậm chí còn sáng và hoàn hảo hơn đã từng có trước đây. “Chúng tớ nói về vấn đề phụ huynh của Elise. Cô ấy nghĩ bố mình chắc đang ngoại tình.”

Mái tóc dày màu vàng rơm của Elise được vén ra đằng sau và cặp sang hai bên bằng những cái cặp hình trái tim hồng bé xíu. Có những quầng thâm dưới cặp mắt xanh nhạt của cô, có vẻ như cô đã trằn trọc suốt đêm. “Nghe tẻ thật,” Blair nói về thông cảm. “Tin tớ đi, tớ *rành* chuyện đó lắm.” Nó quyết định chỉ nói đến thế thôi. Nhóm cùng tiến chắc chắn là nơi để chia sẻ, nhưng nó chẳng định đi vào chi tiết chuyện quan hệ của bố mình với những người đàn ông khác trong khi ông ta vẫn thực sự có hôn thú với mẹ nó.

Serena gật đầu sôi nổi. “Tớ vừa nói với các bạn là mọi gia đình đều rối beng ra sao. Thực sự thì nhà cậu, Blair, là một ví dụ rất chuẩn,” cô thêm vào vẻ khích lệ.

Blair xù lông lên. “Cảm ơn nhiều,” nó phản pháo. “Nhưng tớ không nghĩ mọi người cần nghe về vấn đề của tớ lúc này đâu.”

Jenny cắn một miếng bánh và lo lắng va bàn chân vào chân ghế. Con bé đã rầu rĩ cả sáng nay, lo rằng ngay khi nhóm bắt đầu nói chuyện, Elise sẽ hăm hở nhảy vào nói về chuyện hôn nhau đồng giới. Ông Chúa, Elise đã có vấn đề khác trong đầu rồi.

“Dù sao chúng ta cũng không phải nói về chuyện đố vỡ gia đình nếu như điều đó làm phiền em,” Blair bảo Elise, cố gắng tạo vẻ ủng hộ.

Elise gật đầu buồn bã. “Thực sự thì còn có chuyện khác nữa em muốn nói.”

Jenny cau mày.

Trời ạ.

Blair gật đầu khuyến khích. “Ừ? Chuyện gì vậy?”

Vicky Reinerson giơ tay lên. Con nhỏ mặc cái áo gilet len đỏ giống như cái Serena đã trưng ra trong show Les Best, trừ việc trông có vẻ hơi cũ, như thể nó mượn từ bà nội hay ai đó.

Có thể thấy nó không hiểu những cái áo đó quay trở lại thành một *mùa thu* tới, chứ không phải mùa xuân.

“Ồ, nhưng sau khi nghe xong chuyện này thì chị có thể kể bọn em nghe về show Les Best không, Serena?” Vicky cầu khẩn. “Chị *hứa* rồi mà.”

Serena cười khanh khách như thể cô có hàng tấn chuyện diên rồ để kể. Blair chỉ những muốn tát cho một cái. “Điều diên nhất là tớ đã có một trận chiến bóng tuyết với chính ông Les Best và tớ chẳng biết đó là ông ta!” Serena nhìn sang Blair, người đang trừng trừng nhìn cô. “À đằng nào thì tớ cũng sẽ để đến cuối, nếu có thời gian.” Cô quay sang Elise. “Em đang nói về cái gì ấy nhỉ?”

Mặt Elise chuyển sang đỏ tía như một quả mận. “Em... Em muốn nói về chuyện hôn nhau,” cô lắp bắp. “Về hôn *con gái* .”

Jenny đá vào chân ghế của Elise. Mary, Cassie và Vicky khúc khích cười và huých vào khuỷu tay nhau. Điều này có vẻ hay đây. Một lời đồn đại từng lan đi khắp nơi một dạo rằng Blair và Serena đã từng hôn nhau ở bể tắm nước nóng trong phòng khách sạn của gia đình Chuck Bass ở Tribeca Star.

“Tớ nghĩ ai thì cũng nên được hôn một người khác,” Serena đáp. “Hôn là chuyện rất thú vị!”

Blair đút một miếng bánh to đùng vào miệng, cố gắng bám đuổi những gì Serena vừa nói. “Đàn ông thường thích nhìn con gái hôn nhau,” nó phát biểu với cái mồm nhồm nhoàm. “Họ làm thế suốt trên phim ảnh, chỉ để làm đàn ông dậy hứng.” Đúng vậy. Họ thậm chí còn nói về chuyện đó trong lớp làm phim của thầy Beckham.

“Chị Serena, chuyện mặc những bộ quần áo Les Best long lanh ấy thì thế nào ạ?” Jenny hỏi, thống thiết muốn đổi chủ đề.

Serena vươn đôi tay dài, mềm mại qua mái đầu vàng lộng lẫy của mình và thở dài vẻ hạnh phúc. “Các cậu thực sự muốn biết à?” Mọi người trong nhóm trừ Blair và Elise đều gật đầu răm rắp. “OK, tớ sẽ kể.”

Blair trợn mắt lên, muốn làm câm họng Serena bằng việc hở ra chuyện vụ quan hệ nồng nhiệt với một người đàn ông 38 tuổi đã có gia đình, là một cái địa ngục còn thú vị hơn tí lần chuyện nghênh ngang đi lại trên sàn diễn trong bộ quần áo ngớ ngẩn chả ai muốn mặc làm gì. Nó nhìn xuống bàn chỗ Elise đang nguệch ngoạc đầy sốt ruột tên mình bằng nhện khắp trang giấy. *Elise Wells. Cô Elise Wells. Cô Elise Patricia Wells. E.P.Wells* .

Bỗng nhiên Blair cảm thấy tất cả những thứ trong bụng như muốn trào ngược lên cổ họng. *Wells* ? Đó là họ của Owen. Và Elise vừa mới nói là cô bé nghĩ bố cô đang *ngoại tình* . Owen chẳng nói gì với nó về việc có một cô con gái, nhưng bây giờ thì nó thấy rồi, Elise có đôi mắt của anh ta, và lúc ở ghế băng ngoài đường Elise châm 2 liều thuốc một lúc y chang cái cách

Owen đã làm đêm thứ Sáu ở quán bar. *Chúa ơi*. Với tất cả những gì Blair biết, Owen đã có 10 đứa con và anh ta đã chẳng hề nhắc đến. *Khỉ thật!*

Blair xô ghế ra sau và đâm bổ về phòng y tá phía sau căn tin, vừa kịp để nôn ra cái bánh chocolate khắp cái thảm kiểu nhà nông đan tay của y tá O'Donnell. Chẳng đẹp đẽ gì, nhưng đó là cách nhanh nhất để được đưa về nhà do ốm.

Ngay khi được đưa đi, cả căn tin bắt đầu rào rào tiếng các cô gái buôn các giả thuyết về chuyện gì đã xảy ra với Blair Waldorf.

“Tớ nghe là nó bị bệnh gì lạ lắm. Nó ấy rụng sạch tóc. Đang đội tóc giả đấy,” Laura Salmon quả quyết.

“Tớ lại nghe là cô ấy có bầu với một lão già. Lão ta đã kết hôn với một người dòng dõi hoàng gia và giờ lão ấy muốn cưới cô ấy, nhưng vợ lão không chịu ly dị,” Rain Hoffstetter giải thích.

“Ồi giờ ạ, thế thì cậu ấy với mẹ cậu ấy thế nào chả cùng có con một lúc chứ!” Kati Farkas hét lên.

“Cô ấy không có bầu, ngốc ạ. Đây là bệnh rối loạn ăn uống thôi.” Isabel Coates nói với đám các cô ngồi cùng bàn bằng cái giọng thì thầm bí mật. “Cô ấy đã phải chống chọi với bệnh đó hàng năm trời rồi.”

Còn tại bàn của nhóm mình, Serena không chủ ý buông ra một sự thật được ghi nhận. “Cô ấy sẽ *ôn* ngay khi biết mình được vào Yale thôi.”

Lãnh đạm đối đầu với Thi ca

“Chúc mừng ngày lễ Tình nhân, chàng tình nhân,” Zeke Freedman chúc mừng Dan khi lớp học môn lịch sử Mỹ kỳ 4 bắt đầu. Cậu ta đưa Dan một cái túi mua hàng bằng giấy màu hồng. “Aggie bảo tớ đưa cái này cho cậu. Một người đưa thư vừa mang nó đến quầy lễ tân.”

Quai xách của túi được buộc bằng ruy băng lụa đỏ. Dan giật cái nơ ra và đổ túi ra bàn của cậu: một cái hộp nhỏ màu trắng và một quyển sách mỏng bìa da đỏ. Bên trong cái hộp trắng là một cây bút ngấn mậ màu bạc đeo vào một sợi dây bằng bạc. Một tấm thiệp bên trong hộp mô tả nó là một cây bút chống lại trọng lực, loại bút dùng cho phi hành gia vũ trụ. Dan đeo sợi dây quanh cổ và mở quyển sách bìa da ra. Trang đầu có ai đó viết tháo một dòng: *Đá đít lực hấp dẫn đi, chàng quyển rữ ạ. Hiểu chứ?*

Dan đọc lại dòng chữ, hoàn toàn chết lặng. Nó quá kỳ dị đối với Vanessa, nghĩa là nó phải đến từ Mystery. Hồi chuông cuối reo và thầy Dube lao vào phòng, bắt đầu xóa cái bảng đen. Dan vợ cái túi quà xuống dưới ghế và mở cuốn sổ tay ra, vờ như đang lắng nghe những gì thầy Dube nói về Việt Nam và sự lãnh đạm. Trường học dường như quá què quặt và tầm thường khi một người đại diện nổi danh như Rusty Klein muốn đại diện cho cậu, và một nhà thơ tài năng thiên bẩm, khiêu gợi lạ kỳ đã gửi cho cậu những món quà ngày lễ Tình nhân ranh mãnh thông minh đến thế này.

Rồi Dan nhớ đến Vanessa và hai bàn tay cậu bắt đầu run rẩy. Cậu chẳng gửi gì cho cô nhân ngày lễ Tình nhân - không hẳn do Vanessa chỉ coi đó là một “ngày nghỉ sặc mùi thương mại vớ vẩn” như cách cô gọi nó, nhưng mà cậu thậm chí chẳng gọi gì cho cô cả. Thực sự thì vấn đề lớn nhất của cậu là... cậu đã lừa dối cô. Và không chỉ là lừa dối chuyện hôn hít. *Lừa dối* man trá.

Hừ.

Tất cả là lỗi của Mystery. Với cái áo nhìn xuyên thấu và hàng răng vàng của cô, cô khiến cậu cảm thấy như đang sống bên trong chính một trong

những bài thơ của cậu, như đang hôn một cô gái kỳ quặc thú vị mà cậu tạo nên trong một bữa tiệc lập dị cậu sáng tạo ra. Cậu chỉ có thể để trí tưởng tượng của mình điên cuồng lên, thả cảm xúc của mình vượt qua phong cảnh tuyết trắng đến căn hộ sáng tác ở khu phố Tàu xiêu vẹo của cô và làm tình với cô trong mọi tư thế kỳ dị giống như tập yoga trên cái giường thiếu tiện nghi của cô khi mặt trời mọc trên thành phố tuyết phủ ảm đạm. Hầu như không có gì thực sự xảy ra cả. Nó là *hư cấu* .

Ngoại trừ nó không phải hư cấu. Cậu đã lừa dối.

Dan đã vág vất đến khổ sở suốt thời gian còn lại của kỳ cuối tuần và sa vào hố sâu bế tắc với mặc cảm tội lỗi và ghê tởm chính mình khi phải trả lời vô số tin nhắn của Vanessa trong di động của mình.

Cậu lật đến bìa sau của quyển vở lịch sử của mình. Điều gì nếu cậu viết cho Vanessa một bài thơ và gửi nó cho cô trong bữa trưa buổi học tiếp theo? Nó sẽ có nhiều ý nghĩa hơn là hoa hay chocolate hoặc một cái thiệp lễ Tình yêu thông thường. Điều tốt nhất của nó là cậu chẳng phải nói gì với cô và rồi lại phải thừa nhận rằng cậu đã lừa dối cô, vì cậu chẳng bao giờ giỏi việc nói dối cả.

Thầy Dube đang viết lên bảng. Dan vờ như vẫn chép bài vào vở.

Những thiên thần phấn trắng , cậu viết. *Tạo lập ý nghĩa* .

Rồi cậu nghĩ về thứ Mystery đã nói khi họ uống ly cocktail Red Bull thứ 4 hay 5 của họ. Chuyện về việc cô đã thấy mệt mỏi khi viết những bài thơ mơ hồ cứ vẫn vờ xung quanh những gì cô thực sự muốn diễn đạt. Mơ hồ biến đi. Trực tiếp hãy đến.

Hãy hôn tôi. Là của tôi . Dan viết, bắt chước những khẩu hiệu nhỏ nhỏ trên những cái kẹo hình trái tim mà các cô gái hay chia cho nhau trong ngày lễ Tình nhân. *Hàng nóng!*

Cậu đọc lại các chữ mà không thực sự nhìn chúng. Tâm trí cậu đầy ắp hình ảnh cái đêm cùng với Mystery làm những điều khác nữa. Mái tóc vàng bần thiu xơ xác của cô có mùi bánh mì nướng và khi cô sờ vào cái bụng trần của cậu với đôi bàn tay lạnh và ẩm ướt, toàn thân cậu như gợn sóng.

Cậu chưa bao giờ hỏi cô ý cô nói về cái chết vị thành niên là như thế nào hay bài thơ “Đi” của cậu đã cứu đời cô ra sao, nhưng cậu quá say chất taurine trong nước Bò Húc và cả hàm răng vàng kinh khủng của cô, cậu chắc chắn không thể nhớ được cái gì nữa.

Tôi đánh mất lòng trong trắng lần nữa, Dan viết ra cái điều là sự thật. Làm điều đó với Mystery giống như đánh mất lần nữa. Liệu có phải là mỗi lần cậu làm tình với một người phụ nữ thì cảm giác ấy sẽ như vậy?

Trước khi cậu có thể hình dung ra ai sẽ là cô gái may mắn tiếp theo, chuông reo và Dan tỉnh giấc mơ màng của mình, đóng quyển sổ lại và kẹp nó vào nách. “Này,” cậu gọi Zeke. “Tớ sẽ mua cho cậu sushi bữa trưa này nếu cậu đợi tớ nhắn một cái e-mail trong phòng máy.”

“OK.” Zeke nhún vai, cố gắng không tỏ ra quá hớn hờ khi ông bạn cũ thực sự lại có lòng tốt để ý đến mình trở lại. Từ khi nào mà Dan Humphrey, vua các món bánh trứng cuộn và café dờ, lại đi ăn *sushi* ?

“Nghe nói cậu có một đêm thứ sáu may mắn!” Chuck Bass la lên với Dan khi họ đi ngang qua nhau trên cầu thang. Chuck mặc cái áo chui đầu đồng phục trường Riverside màu xanh hải quân cổ chữ V mà không mặc gì bên trong. “Thơ hay đấy.”

“Cảm ơn,” Dan lầm bầm, vội vã leo cầu thang lên phòng máy tính. Cậu tự lừa dối bản thân rằng chắc gì Vanessa đã phát hiện ra chuyện cậu và Mystery, nhưng giả dụ có thì ngay khi cô nhận được bài thơ mới nhất của cậu, cậu thấy lòng mình được thuyết phục rằng cô sẽ tha thứ. Đúng như Mystery đã viết trong lời chúc - vì cậu là một kẻ quyến rũ.

Các cô gái rô đại vượt qua nổi bẽ bàng

Vanessa cảm thấy khá kỳ cục nhập hội cùng những cô gái mang tâm trạng chờ đợi trong phòng máy tính đông nghẹt, nóng bức của trường Constance Billard, tất cả đắm bõ vào kiểm tra hộp thư đến lần thứ một trăm để xem có ai gửi cho họ một tấm thiệp lâm li nào cho ngày lễ Tình nhân hay đăng một tin nhắn trên trang *Người ngưỡng mộ bí mật* của họ, một thứ truyền thống mới không có gì là sáng tạo đây hoang mang mà ngôi trường bày ra từ ngày lễ Tình nhân năm ngoái. Nhưng Dan thường chỉ truy nhập có một lần mỗi ngày, và từ khi cậu quá bận vào dịp cuối tuần trước để gặp Rusty Klein ở show *Tốt hơn cả khóa thân* thì cậu không có cơ hội gọi lại cho cô cả mấy ngày đó, cô nghĩ chắc cậu sẽ gửi cô e-mail hôm nay, đặc biệt hôm nay là ngày lễ Tình nhân - vốn chỉ là một ngày lễ thương mại vớ vẩn với cả hai người.

Dĩ nhiên là vậy.

“Chị à,” cô nghe có người nói. Đó là cô em của Dan, đang vào trang *Người ngưỡng mộ bí mật* của cô bé ngay máy bên cạnh.

“Chào Jennifer.”

Jenny cuộn tròn người vào cái ghế xoay màu đen và nhô người ra trước trở lại. Mái tóc nâu xoăn của được duỗi thẳng và trông nó già hơn, tư lự hơn bình thường. “Chắc chị và anh Dan phải vui tối bến ở show thời trang nhỉ. Anh ấy không về nhà mãi cho đến chiều thứ bảy. Bố em cứ căn nhắc sao mà hai đứa chúng em hư hỏng vô trách nhiệm thế, nhưng bố em quên hẳn việc mắng Dan. Thường thì vẫn thế.”

Vanessa vuốt bàn tay lên cái đầu gần như cạo trọc của mình. “Thực sự thì chị không cùng đến cái show mà anh ấy tới. Chị được mời đi cái khác.”

Jenny nhìn vẻ bối rối. “Ồ.”

Trong đầu, Vanessa tự cảm thấy có gì đó không ổn. Dan đã làm gì suốt thời gian đó? Nhưng mà đúng thật, mọi thứ đều kẹt dí lại trong trận tuyết

đó chứ. Có thể cậu ta đã qua đêm ở nhà Zeke hay đâu đó. Zeke sống ở trung tâm mà.

Cô đăng nhập vào cái tên meokhonglong (*mèo không lông*) , mật khẩu meow , và nhấp chuột vào hộp thư. Đúng như dự đoán, có một thư từ Dan, và - ngạc nhiên lớn - đó là một bài thơ. Vanessa đọc bài thơ nghiêng ngấu, nhăn mặt khi nhận ra Dan hoàn toàn chẳng phải mất nhiều nỗ lực vào nó. Hàng nóng đây? Tất cả là nói về cái gì? Và hiểu thế nào cái câu “ *Tôi đánh mất lòng trong trắng lần nữa* ”? Cậu ta đang đùa ai thế?

Cô nhấn vào trả lời và viết: *Ha ha. Em đã cười. Em đã khóc. Thế ý của anh là gì vậy? Chúng mình vẫn còn dự định làm phim với nhau đó, nhớ không?*

Trong khi đợi Dan trả lời, cô vào trang *Người ngưỡng mộ bí mật* của mình. Cô ngạc nhiên khi thấy có bốn tin nhắn:

Tôi không thể ngưng lại việc say sưa nói về em với tất cả đám bạn trai của mình. Không ai hòa được hình thức với nội dung như cách em làm, người iu của tui. - traidep.

Cô đã cho cái thế giới bệ rạc này một loại vẻ đẹp mới. Hãy giữ sự phá cách của mình nhé. - d.

Chúc mừng ngày lễ Tình nhân bà chị rất đặc biệt của tôi trong một ngày đặc biệt. - Hồng ngọc Thứ ba.

Cô có thể làm nó để dự liên hoan phim Cannes không? Gặp nhau nói chuyện café ở Brooklyn tối thứ năm nhé? - người làm phim đã khám phá ra cô.

Vanessa mở to mắt khi cô đọc tin nhắn cuối cùng. Cô cảm kích mọi thứ Ken Mogul đã làm cho cô, nhưng anh ta có chính xác là đã khám phá ra cô đâu. Cô đã ở đó từ trước rồi.

Cô kiểm hộp thư lần nữa nhưng chưa thấy có hồi âm của Dan nên cô thoát ra. “Gặp em sau nhé,” cô thì thầm với Jenny, đang thao láo đôi mắt nâu to dán vào màn hình.

“Chào chị ạ,” Jenny đáp lại mà không ngẩng đầu lên. Có 3 tin nhắn tất cả trong trang *Người ngưỡng mộ bí mật* của nó.

xin lỗi tớ chưa đem cho cậu cái kẹo nào vì tớ cũng không rõ loại cậu thích. hãy cùng đi lấy một ít sau giờ học. đừng về thẳng nhà luôn nhé. - cô gái buồn.

mà này, lúc nào cậu định hoàn thành cái tranh vậy?? - vẫn tớ.

2 cái thư này thì chắc chắn là của Elise rồi, nhưng cái thứ 3 thì hẳn là từ một cậu trai thứ thiệt, có thực trên đời.

Xin lỗi vì tôi để bạn đợi quá lâu, nhưng tôi không có bụng dạ viết cho bạn trước đây. Nếu bạn muốn gặp tôi, tôi thường đợi xe bus về nhà ở góc đường 79 lúc tan học. Tôi không nhớ bạn trông ra sao, nhưng nếu bạn thấy một đứa con trai khá cao và gầy, tóc vàng nhìn vào bạn trên xe bus mà mỉm cười thì chắc đó là tôi đấy. Chúc mừng ngày lễ Tình nhân, JHumphrey. Rất mong được gặp bạn. Yêu, L

Jenny đọc đi đọc lại bức thư. Một cậu trai cao gầy tóc vàng? Cậu ta có vẻ đúng như cậu trai nó nhìn thấy ở hiệu Bendel's! Nhưng cái chữ L thì viết tắt của tên nào? Lester? Lance? Louis? Không, những cái tên đó nghe rất gàn dở, mà thư của cậu ấy chẳng có vẻ gì gàn dở cả, chỉ thấy ngọt ngào. Ô, mà ai quan tâm chứ - nó không thể tin nổi mỗi điều: *cậu ta muốn gặp nó!*

Jenny ngay lập tức xóa hết thư của Elise và chạy đến máy in để lấy ra bức thư của L. Dĩ nhiên rồi, nó đã có kế hoạch đi ra bến xe bus góc đường 79 cả chiều lẫn tối nếu chuyện đó xảy ra. Nhưng nếu chẳng may Chúa cấm đoán, họ chẳng tìm được nhau, Jenny vẫn còn bức thư tình yêu để ấp ủ và giữ nó mãi mãi.

Và nó nghĩ nó đã đến được với tình yêu. Hãy xem ngày lễ Tình nhân có thể làm được điều màu nhiệm ra sao?

Ôm, chứ không hút

“Sao cậu không gọi 911 chứ?” Jeremy Scott Tompkinson hỏi Nate khi cậu nhón cần sa vụn cho vào tờ giấy cuộn hiệu EZ Rộng Hơn trải ra dưới đầu gối phải của cậu.

“Hãy để cậu ấm nghỉ tí đã,” Charlie Dern đề nghị. “Nó cũng phê thuốc lúc ấy mà, hiểu chứ?”

“Tao sẽ làm thế này, ‘Gặp lại sau nhé, đồ gà mái điên dại! Anh chẳng bận tâm nếu em bị cho ra rìa!’” Anthony Avuldsen châm biếm.

Jeremy đã xoáy được một ít cần sa từ chỗ anh trai mới về thăm nhà từ trường đại học, và giờ 4 thằng con trai túm tụm lại trên cái ghế di động ngoài Đại lộ East End, nghỉ giải lao trước giờ vào lớp thể dục.

Nate thối vào đôi tay trần của mình và ủ chúng vào túi áo khoác sợi cashmere. “Tớ chả biết.” Cậu vẫn cảm thấy rất bối rối về chuyện đó. “Tớ nghĩ tớ chỉ muốn gọi ai đó biết cả hai đứa bọn mình. Phải là người tớ tin được.”

Jeremy lắc đầu. “Cậu cả ơi, đó chính xác là thứ mà cái đám bác sĩ tâm thần giáo dục đó *muốn* cậu làm. Họ đã gài chương trình vào các cậu mất rồi.”

Nate nhớ lại cách Georgie nhại lại cái kiểu nói nhiều tâm thần cổ lỗ sĩ của Jackie - những chuyện về hàn gấn vết thương và tình bạn tiêu cực. Nó không hề giống việc Georgie đã bị gài chương trình. Chỉ bất ngờ là cậu băn khoăn không biết liệu cô có giận dữ khi cậu gọi Jackie hay không, nhưng việc đó không giống như cậu có thể gọi và hỏi cô. Giờ thì cô ở trại Cách ly cả ngày lẫn đêm và không được phép nhận một cú điện thoại nào, phòng trường hợp dân bán thuốc gọi. Nate vẫn hi vọng được gặp cô ở nhóm chữa trị.

“Cậu phải theo cái khóa cải tạo chết tiệt ấy bao lâu nữa?” Charlie hỏi. Cậu ta cầm một miếng cần sa và rít một hơi.

“6 tháng,” Nate trả lời. “Nhưng ít ra tớ không phải sống ở đó.” Các cậu bạn nghe vậy tỏ thái độ chán ngán và thở dài ghê tởm đầy thương hại. Nate không nói gì. Mặc dù cậu chưa bao giờ thừa nhận điều đó, cậu có phần thích đến trại giáo dưỡng và gặp những đứa trong nhóm, đặc biệt là Georgie. Cậu thấy cũng khá buồn khi mọi chuyện xong xuôi.

“Làm tí,” Charlie nói, đưa Nate điều thuốc.

Nate nhìn và lắc đầu. “Không, cảm ơn,” cậu lầm bầm. Có một hình trái tim bằng giấy đỏ bị vò nát nằm trên vỉa hè trước mặt nơi 4 cậu đang ngồi. “Hôm nay là ngày lễ Tình nhân à?” Cậu hỏi đầy hốt hoảng.

“Ừ,” Anthony đáp. “Sao?”

“Hừ,” Nate trả lời. Cậu đứng dậy và phủi tuyết khỏi lưng cái khoác Hugo Boss màu đen của mình. Dường như lúc nào cậu cũng phải gửi tặng một cô gái đặc biệt hoa hồng vào ngày lễ Tình nhân vậy. “Tớ phải đi có việc. Gặp các cậu ở phòng tập nhé, ok?”

Đám bạn cậu nhìn cậu bước đi đầy quả quyết trên lớp tuyết đang tan hương về đại lộ Madison cho đến khi cậu khuất dạng. Có gì đó đang xảy ra với cậu bạn thân Nate Archibald này, và không chỉ là việc lần đầu tiên cậu ta từ chối một điều cần sa kể từ khi cậu ta lên 10.

Có thể nào, mà cũng có thể chứ, là cậu ta đang yêu rồi?

Ngày Tình yêu trở thành ngày buồn với

B

Blair giữ tay ấn mạnh vào miệng và đầu rũ sạch mọi ý nghĩ về Owen trên cả quãng đường về nhà để khỏi nôn ra trên khắp băng sau taxi. Nhưng khi bước ra khỏi buồng thang máy ốp gỗ và đi vào căn hộ, lỗ mũi nó bị oanh tạc bởi mùi hoa hồng đang đầy ứ, làm cho dạ dày nó lộn tùng phèo lên một cách đáng ngại lần nữa. Khắp sảnh trước đầy ứ hoa. Hồng vàng, hồng bạch, hồng cánh sen và đỏ. Nó đánh rơi túi xuống sàn và đọc các tấm thiệp trên các bó hoa.

A - Em là bánh mật ong của tôi. Yêu, S , viết trên tấm thiệp ở bó hồng vàng.

Audrey, nàng quý tộc bé nhỏ yêu dấu, em hãy vui lòng là tình nhân Valentine của tôi nhé? Yêu, Cary , viết trên tấm thiệp ở bó hồng đỏ.

Bà Rose yêu dấu của tôi, có lẽ bé gái tí hon của chúng ta sẽ đáng yêu và tuyệt vời như em và sẽ hạnh phúc vô bờ như khi tôi đã có mỗi ngày với em. - Người chồng yêu thương của em, Ông Rose , viết trên tấm thiệp ở bó hoa màu cánh sen và trắng.

Cứ như thế mỗi một tấm thiệp này không đủ để làm Blair nôn ra mật xanh mật vàng, nó còn bị tra tấn bởi những 3 cái trát ghê tởm vào loại có một không hai này. Vứt cái áo khoác xuống sàn, nó lao đảo bước vào phòng tắm gần nhất để làm rỗng cái bụng lần nữa. “Mẹ ơi!” Nó la lên, lau miệng vào cái khăn tắm màu da dê có 2 chữ R lồng nhau dùng cho khách.

“Blair hả?” Mẹ nó gọi lại. Eleanor Waldorf đang đi chậm chạp trong sảnh, bà mặc một bộ cánh Chanel len cứng màu hồng đã phô ra cái bụng bầu tháng thứ 5 của mình. Mái tóc vàng sáng của bà được buộc lên thành đuôi ngựa, bà đi đôi dép lông thỏ trắng và đeo tai nghe di động. Giống như mọi bà chủ khu Upper East Side, Eleanor dùng tất cả thời giờ khi không ăn

trưa hay làm tóc để nấu cháo điện thoại. “Con đang làm gì ở nhà thế?” Bà hỏi con gái. “Con ốm à?”

Blair giữ chặt bụng và cố không nhìn vào mẹ. “Con nhìn thấy tấm thiệp Cyrus gửi,” nó rên rỉ. “Mẹ sẽ có bé gái à?”

Mẹ nó rạng rỡ đứng sau lưng nó, đôi mắt xanh của bà chớp chớp ngây ngất. “Không tuyệt vời sao?” Bà rên lên. “Mẹ vừa biết sáng nay đây.” Bà lết quẹt đến chỗ Blair và quàng tay quanh cổ con gái. “Cyrus luôn muốn có một cô con gái. Và rồi tới lúc con về nhà từ trường đại học, con sẽ có một cô em nhỏ để chơi cùng!”

Blair nhăn mặt khi bụng nó lại trào lên khi nghe nói đến trường đại học.

“Mẹ mong con không lấy làm phiền,” Eleanor vẫn kể lể. “Nhưng nhà mình định lấy phòng con làm phòng trông trẻ vì nhà mình hết phòng ngủ rồi. Con và Aaron đăng nào cũng sẽ đi học. Con không phiền chứ con, con yêu?”

Blair nhìn chăm chăm vào mẹ vẻ ngây ra. Nó đã chẳng hề muốn có một ông bố dượng cũng như một đứa anh trai con ông ta, và chắc chắn nó chẳng muốn thêm một đứa em bé, đặc biệt không thể là đứa sẽ chiếm phòng của nó. “Con phải đi nằm tí đây,” nó đáp lại yếu ớt.

“Mẹ sẽ bảo Myrtle đem vào ít nước canh thịt,” mẹ nó nói với theo.

Blair đóng sập cửa phòng ngủ và thả phịch người xuống giường, vùi đầu vào sâu trong gối lông ngỗng cực mềm của mình. Kitty Minky, con mèo lam giống Nga màu xám của nó, nhảy lên lưng nó và cào cào móng vào cái áo chui đầu hiệu Fair Isle màu đen trắng của nó. “Cứu tao với,” Blair rên rỉ đầy khốn khổ với con mèo. Giá mà nó có thể nằm đó cho đến hết tháng 8 và rồi nó được bốc thẳng đến phòng ký túc ở Yale, bỏ qua tất cả những phần tồi tệ của kịch bản điện ảnh đời nó, những cái phần phải được viết lại.

Trái với thói quen, nó lần tìm và nhấn nút bật máy trả lời điện thoại trên bàn đầu giường, nhắm mắt lại để lắng nghe.

“Xin chào Blair, Owen đây. Owen Wells. Xin lỗi vì anh không thể gọi sớm hơn. Chuyện gì xảy ra vậy? Anh thức dậy và em đã đi mất. Dù sao thì cũng chúc em một ngày lễ Tình nhân hạnh phúc, người đẹp. Hãy gọi lại anh khi em có thời gian nhé. Chào em.”

“Xin chào, Blair, lại là Owen đây. Em đã nhận được hoa của anh chưa? Anh hi vọng em thích. Gọi anh khi em có thể nhé. Cảm ơn. Chào em.”

“Xin chào, Blair. Anh biết nó chỉ là một tấm thiệp ngăn ngừa, nhưng em có muốn ăn tối với anh không? À quên, vẫn là Owen đang nói đây. Kế hoạch ở mặt trận gia đình đã có thay đổi và anh đã được tự do hoàn toàn. Vậy em thấy Le Cirque tối nay được không, người ời? Gọi cho anh một cuộc đi.”

“Xin chào, Blair. Anh đã đặt bàn ở Le Cirque”, Blair đá cái máy trả lời khỏi bàn và nó tuột dây. Nó không bận tâm Owen có cái giọng quyến rũ nhất và là người có nụ hôn tuyệt vời nhất New York. Nó không thể đóng vai Audrey cho vai Cary của anh ta thêm tí nào nữa, không hẳn từ khi Cary biến thành một ông bố dối trá, lừa lọc, chó đẻ, cặn bã. Nó thậm chí chẳng bận tâm nếu Owen báo với trường Yale rằng nó là một bông hoa ngu ngốc không thể trụ nổi quá 2 tuần ở đó. Kệ mẹ Owen, kệ mẹ trường Yale.

Nó vồ lấy điện thoại và bấm số di động của Owen. Nó là số duy nhất anh ta cho nó, vì đó là cái điện thoại duy nhất chắc chắn chính anh ta trả lời.

“Blair à?” Owen trả lời hào hứng ngay sau hồi chuông đầu tiên. “Em đã đi đâu thế? Anh đã cố liên lạc với em cả ngày nay rồi!”

“Ở trường chứ còn ở đâu?” Blair phản pháo. “Tôi biết thế là lâu cho anh, nhưng anh nên biết đó là nơi anh đến trong cả tuần và người ta dạy anh mọi thứ. Tôi chỉ về nhà lúc này bởi vì tôi cảm thấy không khỏe.”

“Ồ. Vậy là em không đi ăn tối được?”

Giọng Owen không còn có vẻ quyến rũ như nó nghĩ mà hoàn toàn có vẻ khốn nạn. Blair bước lại tấm gương dài phía sau cánh cửa tủ quần áo và xem xét đầu tóc. Dường như đã dài hơn một chút. Có thể sẽ không mất nhiều thời gian lăm để tóc mọc lại. Hoặc có lẽ nó sẽ cắt tóc ngắn hơn nữa.

Nó giật tóc trên trán ra sau một cách bực dọc để xem ra sao nếu cắt cực ngắn.

“Tôi biết con gái anh,” nó xùy vào điện thoại khi bước qua tủ váy và lục trong ngăn kéo trên cùng cho đến khi thấy cái kéo thợ may đồ cổ bằng bạc mà nó được thừa hưởng từ bà nội nhưng chưa bao giờ dùng.

“B... Blair...” Owen lắp bắp.

“Khốn nạn.” Blair đóng máy và ném nó xuống giường. Rồi tóm lấy một nắm tóc, nó bắt đầu xén phăng đi bằng cái kéo bạc tí xíu.

Tạm biệt nhé Audrey Hepburn, xin chào Mia Farrow trong phim *Con của Rosemary* ! ^[1]

^[1]Rosemary's Baby, bộ phim kinh dị sản xuất năm 1968 của đạo diễn Roman Polanski. Trong phim, diễn viên chính Mia Farrow có mái tóc cắt rất ngắn.

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Cách ít đau đớn nhất để nói tạm biệt

Đau buồn nhưng rất đúng, tính hiện thực của ngày lễ Tình nhân là gây ra những đòi hỏi trong những mối quan hệ mà khổ nỗi là những quan hệ này làm sao mà điều khiển được. Bạn làm gì khi cả hai đều biết quan hệ đã kết thúc và bạn chỉ muốn vượt lên để bạn có thể bắt đầu tiêu thẻ tín dụng của bạn để mua quà tặng cho chính mình thay vì dành cho ai đó? Trong kinh nghiệm bất tận của tớ về chuyện đổ vỡ không đau đớn, bạn nói càng ít thì càng tốt. Đừng làm rối tinh mọi chuyện lên. Một cử chỉ đơn giản có ý nghĩa hơn nhiều. Một lời mời làm gì đó với ‘hội chí thân’ tốt hơn là làm một mình. Một nụ hôn nhẹ lên má. Một cái vẫy tay chào. Và đừng dờ hơi đi trả lại bất kỳ món quà nào. Chúng là của bạn! Giữ lại đi.

Một điều bạn có thể không nhận ra về tớ

Tớ có thật. Thế có nghĩa là tớ có một ngày sinh nhật. Thứ hai tới tớ sẽ 18 tuổi, tớ sẽ tổ chức một bữa tiệc và tất cả các bạn đều được mời. Tớ biết bạn đang nghĩ gì, đó là *thứ hai*. Nhưng thực sự, bạn có gì để làm vào tối thứ hai đâu? Bài tập về nhà môn tiếng Latin? Một bữa tẩy da mặt tự làm? Thêm nữa, cả tuần sẽ trôi qua rất nhanh, tớ hứa đấy.

Khi nào? Thứ hai, 9 giờ tối đến tận sáng hôm sau.

Ở đâu? Gnome. Đừng lo nếu bạn chưa từng nghe nói đến nó. Chưa ai biết cả. Đó là một câu lạc bộ hàng hiệu mới toè trên phố Bond khai trương bằng chính bữa tiệc của tớ. Không ngon lành sao?

Mang gì đi? Chính bạn, những người bạn xinh đẹp nhất của bạn và dĩ nhiên, một *món quà!*

Ngó nghiêng

B nghỉ học ngày thứ 2 liên tiếp. **D** đứng đợi trong hành lang **khách sạn Plaza** nhìn quanh đầy bồn chồn trong bộ đồ Agnès B. bánh bao mới tinh của mình. **S** trong xưởng mẫu của Les Best thử một bộ váy màu hoa hướng dương lộng lẫy dành cho buổi chụp hình. **J** đi chuyển xe bus xuyên thành phố trên đường 79 tới và lui ngang qua công viên hàng *giờ* đồng hồ. **A** chơi guitar trên chuyến tàu trở về từ Scarsdale, nơi cậu đã ăn náu nhiều ngày trời. **N** chạy bộ quanh Công viên Trung tâm - lối sống trong sạch quả thực đã cho cậu trai ấy bao nhiêu là năng lượng!

E-mail của bạn

H: GNC thân mến,

Tôi đã hôn một cô gái (tôi cũng là con gái) nhưng tớ không có ý gì cả. Thực sự thì có một cậu trai tôi thích. Tôi nên nói gì với cô gái này mà không làm tổn thương cô ấy, vì cô ấy là bạn tôi?

- họa vô đơn chí

D: Họa vô đơn chí thân mến,

Tớ chưa bao giờ là một người tin tưởng tuyệt đối vào lý thuyết rằng hôn ai đó thì đó là một lời hứa sẽ không hôn một ai khác. Hôn là việc thật vui. Tại sao lại giới hạn bản thân bạn chỉ được hôn có một người? Mách nước cho bạn là hãy nói với người ta rằng, bạn chỉ muốn vui vẻ tí thôi, bạn không định kết hôn chẳng hạn. Mà này, tốt nhất là làm điều này *trước khi* bạn hôn họ, chứ không phải sau đó.

- GNC

H: GNC thân mến,

Tớ bị kẹt ở trại giáo dưỡng và tớ được cho phép vào web nhưng những account e-mail nhất định bị khóa lại cả vì thế tớ chẳng gửi được thư nào cho cái cậu trai tớ đang kết bồ và nhớ kinh khủng. Cậu ấy thậm chí còn gửi hoa hồng cho tớ nữa! May mắn là tớ có thể vào được trang web của bạn nên tớ có thể bảo với cả thế giới là tớ đang yêu. Có thể khi tớ ra khỏi đây bọn mình sẽ uống ăn mừng. Tớ sẽ chủ chi.

- Bé con cãi tào

D: Bé con thân mến,

Thay vì chúng ta uống gì đó khi bạn được ra, bạn nên mở một trang web cho riêng bạn. Hoặc viết một cuốn sách. Chỉ là một gợi ý thôi nhé.

- GNC

Đừng quên bữa tiệc của tớ - danh sách mời đã có rồi đó!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

Lối sống của người giàu và nổi tiếng

Vào ngày thứ tư sau giờ học, Dan đứng trong sảnh khách sạn Plaza, vướng víu khó chịu với cái cổ áo của cái áo lễ phục hiệu Agnès B. màu đen mới của cậu và giữ chặt cái quyển sách nhỏ bìa bọc da đỏ mà Mystery tặng cậu ngày lễ Tình nhân. Cậu đến Plaza mới một lần trước đây, khi cậu và Vanessa ra công viên Trung tâm quay những người trượt băng và cô cần dùng nhà vệ sinh. Dù mặc bộ đồ lễ phục mới khá bánh, cậu vẫn cảm thấy mình lạc lõng ở đây với những thứ lộng lẫy xung quanh.

Tốt hơn là cậu nên quen dần đi là vừa. Nhất là giờ cậu đã trở thành một tác giả rất nổi tiếng được uống trà với người đại diện ở các khách sạn sang trọng như một thứ căn bản rất thường nhật.

Gã cùng khổ trong lâu đài gương, cậu nghĩ, hình thành nên câu đầu của một bài thơ.

“Daniel!” Dan nghe thấy Rusty Klein hét lên từ đằng kia phòng. Lần này, cô đội mái tóc giả màu đỏ được tết thành bím to hai bên đầu, và thân hình mảnh mỏng cao đến hơn mét tám của cô được choàng lên bằng cái kimono kiểu geisha Nhật màu đen điểm những bông hoa trắng li ti, cô xỏ đôi bốt cao gót da lộn màu đen cao ngồng. Mystery đứng cạnh cô trông như một con ma đói, mặc cái váy bó tả tơi màu mận chín và đi đôi ủng da nâu rã rượi. Xương quai xanh của cô trôi lên khung cơ thể mảnh khảnh như cái cánh máy bay, và đôi môi cô nứt nẻ dễ sợ, chúng hoàn toàn trắng bệch.

Công chúa xương xấu trôi dạt khỏi một tia cát bụi.

“Chào,” Dan chào họ một cách thân mật như thể cậu luôn dạo chơi ở Plaza sau giờ học. Bên trong cái áo sơ mi trắng cũng hiệu Agnès B., cái bút phản trọng lực bạc Mystery tặng cậu đập vào ngực. “Cảm ơn cậu vì mớ món quà.”

Rusty nhấn chìm cậu bằng một cái ôm như gấu bự, làm cậu nghẹt thở bằng mùi nước hoa như dầu cá hồi và hôn chụt rồi để lại vết son môi hồng

cam trên má cậu. “Mystery và tôi quá hứng thú đi mua mấy thứ cho cậu đây! Chúng tôi phải tự ép mình ngăn lại mới hết cơn rồ đây.”

Mystery thè lưỡi liếm hàng răng vàng. “Chúng tớ đã mua rượu martini và Kafka giải cấu trúc như hai con dở hơi già,” cô rên rỉ, nghe giọng có vẻ say và nhìn cô như thể chưa được ngủ cả mấy tuần nay. Cô chớp đôi mắt màu xám ngái ngủ. “Bây giờ cậu đến thì tớ có thể ăn được rồi. Cậu làm mình đói gần chết.”

Xương được xếp vào trong cánh bướm đêm được khâu bằng tơ nhện.

“Đi lối này,” Rusty cười như nắc nẻ, bỏ qua cái câu tuyên bố kỳ quặc của Mystery. Cô dẫn họ đi qua cái hành lang mênh mông để vào một phòng trà lớn đầy những gương mạ vàng, pha lê long lanh và những quý bà sức nước hoa tóc xoắn duyên dáng cầu kỳ. Cái bàn tròn phủ khăn trắng bày một bộ đồ trà bằng bạc và một cái khay bạc 3 tầng phủ đầy bánh nướng mới ra lò, những lọ mứt làm thủ công và những cái bánh sandwich dưa chuột tí xíu có vỏ được cắt khía sẵn. Hai ly martini chỉ rót nửa đứng trên bàn, sẵn sàng được dốc cạn.

“Chúng ta đang có một bữa tiệc nhỏ để chúc mừng quyển sách đầu tay của Mystery,” Rusty giải thích một cách vui vẻ. Cô ngồi xuống và lắc lắc chỗ rượu còn lại trong ly của mình.

Nữ hoàng thi ca làm một cú lắc cảm ơn.

Dan ngồi xuống bên cạnh cô và đặt quyển sách bìa da đỏ lên mặt bàn. “Quyển đầu tay gì vậy?”

Rusty cầm lên một cái bánh nướng nhân quả việt quất và phết vào một đồng bơ, tống tất cả vào cái miệng son hồng cam đại tướng của mình, nơi cái bánh biến mất ngay lập tức. “Tốt đấy, cậu mang đến quyển sổ ghi chép hàng ngày. Cậu có viết mọi thứ xung quanh vào đó chứ? Xin nhớ là không có gì vụn vặt cả đâu!” Cô nháy mắt với Mystery. “Ai biết chứ? Nó có thể làm nên cả một cuốn sách?”

Mystery cười nhẹ và nhìn Dan. “Tôi đã viết xong quyển tiểu thuyết của tôi rồi,” cô tiết lộ bằng giọng khàn khàn.

Nhà đang cháy! Nhà đang cháy!

Dan xoa xoa ngón tay lên những cái răng của cái nĩa cậu đang cầm khi đang đón nhận thông tin. Mystery đã viết xong một quyển tiểu thuyết hoàn chỉnh trong vòng chưa đến một tuần và cậu mới chỉ viết được một bài thơ nhớ những ngày lễ Tình nhân cho Vanessa. Cậu còn không dám đọc lời đáp của Vanessa sau khi cậu gửi thơ cho cô, nó thật là nhảm nhí tệ hại mức nào.

“Nhưng tớ tưởng cậu vừa mới chỉ bắt đầu chứ,” cậu nói, cảm thấy bị gài bẫy một cách lạ lùng.

“Tớ đã như vậy thật. Nhưng tối chủ nhật, tớ đã rơi khỏi trạng thái bình bình và bắt nhịp được đà viết, và thế là tớ không thể ngưng lại cho đến khi xong. Tớ gửi nó qua mail cho Rusty vào tinh mơ sáng nay, vừa đúng lúc lao công quét đường bắt đầu làm việc. Chị ấy đã đọc tất cả rồi. Chị ấy bảo tớ là Virginia Woolf ^[1] mới đấy!”

“Tớ tưởng cậu là Sylvia Plath mới chứ,” Dan cục cằn cải chính.

Công chúa bướm đêm tìm cách ăn cắp thịt.

Mystery nhún đôi vai gầy và đổ một thìa đầy đường vào ly martini của mình, khuấy nó kỹ trước khi cầm ly lên bằng hai tay và uống một ngụm.

“Mà nào, hãy nói về *cậu*, bé Danny,” Rusty gần như hét lên. “Ôi, khi thật.” Cô lôi cái điện thoại màu hồng ra khỏi ví, bấm vài phím và đưa nó lên tai. “Chờ chút, các tình yêu. Tớ phải gọi mấy tin nhắn thoại của tớ.”

Dan đợi, nhìn Mystery đổ quá nhiều đường vào rượu của cô làm cho nó trông ít giống martini đi và giống một thứ đồ ăn nhão trong siêu thị 7-Eleven. Cậu không để ý trước đây nhưng giờ thì thấy những móng tay xương xẩu bị gặm nham nhở của cô cũng vàng như răng cô.

Rusty quăng cái điện thoại vào giữa mặt bàn. “Tôi nghĩ cậu nên viết một hồi ký,” cô bảo Dan, nhón lấy cái bánh khác bẻ một nửa nó. “Hồi ký của một nhà thơ trẻ. Tôi thích cái tên đó!” Cô la lên. “Cậu sẽ là Rilke ^[2] mới!”

Nữ hoàng của lũ hề lôi ra một con thỏ hồng từ tóc cô.

Dan giật giật cái bút trọng lực. Cậu muốn viết ra cái gì đó về những cái móng tay vàng của Mystery vào quyển sổ ghi chép và ngạc nhiên làm sao khi cậu không hề ghê sợ chúng. Thực tế thì chúng lại làm cậu *dậy hứng*.

“Nhưng làm sao tôi có thể viết hồi ký khi mọi thứ tôi làm chỉ là đến trường phổ thông thôi?” Cậu tranh luận về khổ sở. “Chẳng có chuyện gì lớn xảy ra với tôi cả.” Cậu cầm bình trà bằng hai bàn tay run run và đổ nước trà Bá tước Xám thơm, ấm nóng vào tách sứ trắng. À, chất café.

Rusty gõ nhẹ vào bìa quyển sổ ghi chép của Dan bằng những móng tay dài màu hồng cam của mình. “*Những điều nhỏ* thôi, cưng à. Những điều nhỏ. Và cậu cần phải nghĩ đến việc nghỉ học đại học để viết lách một hai năm, giống như Mystery vậy.” Cô lau miệng bằng cái khăn ăn trắng, để lại vết son môi dính trên đó. “Tôi đã đăng ký cậu và Mystery cho buổi đọc thơ ở Câu lạc bộ Thơ Rivington Rover tối mai. Buckley đã phát tờ rơi đi rồi. Rất là lẹ đấy. Tất cả câu lạc bộ thơ phú ngày xưa giờ hoạt động trở lại hết. Cậu phải sẵn sàng trình diễn đấy. Tôi bảo các bạn nhé, thơ ca bây giờ là một thứ rock’n roll mới đấy!”

Mystery cười khẽ và đá vào cẳng chân Dan dưới gầm bàn như một con khỉ say. Dan suýt nữa đá lại vì đau, nhưng cậu không muốn trẻ con như thế.

Rusty bật những ngón tay dài nghêu của mình và người bồi bàn có mặt ngay lập tức. “Hãy cho mấy nhóc đây bất cứ thứ gì mà trái tim nhỏ bé của họ khao khát,” cô chỉ dẫn. “Tớ phải chạy đây, các tình yêu. Má mì có cuộc họp.” Cô làm cái hôn gió với họ và đi lách cách băng qua căn phòng trong bộ đồ geisha, lắc lư hai bím tóc đỏ rực và tấm thân lực lưỡng của mình.

Chim mẹ bỏ tổ, để lại công chúa và gã nghèo khổ với những cái mỏ há mở.

Mystery uống nốt chỗ cạn rượu martini của Rusty và trôn trôn nhìn Dan về kiệt sức với đôi mắt xám lơ lơ. “Mỗi lần Rusty nói đến tên cậu, tớ cảm thấy hai đùi nóng ran lên,” cô khò khè thú nhận. “Tớ đã đắm vào ham mê cả tuần, nhưng tớ phải gò mình để dồn cái sức lực thú vật của tớ vào quyển sách.” Cô cười khúc khích. Răng của cô trông như thể được tô bằng một cái

bút sáp màu vàng. “Các phần của nó hoàn toàn xếp vào loại cấm trẻ em dưới 18 tuổi.”

Gã nghèo khổ hóa thành hoàng tử. Đặt ra một câu thơ, tôi lên ngôi.

Dan nhón lấy một cái bánh sandwich dưa chuột và cho tọt vào miệng, nhai nó đầy thô bạo mà không thèm nếm. Cậu có nhiệm vụ về nhà và viết hồi ký của mình. Bốn phận cậu là phải có một bạn gái. Cậu phải rờ lên với cô nàng thềm giai răng vàng khè điên dại này. Cậu đã mất tâm 2 lần rồi, và cậu chẳng thể đợi thêm tí nào để mất nó nhiều lần nữa.

“Đi nào,” Mystery vẫy tay ra hiệu, chìa bàn tay móng vàng của mình ra. “Chúng mình có thể lấy một phòng và ghi vào hóa đơn của Rusty.”

Dan cầm quyển sổ của mình lên và theo cô ra quầy lễ tân. Thơ ca thật quý tha ma bắt. Cậu không thể dừng lại việc bám theo cốt truyện này sang chương tiếp theo.

^[1]Virginia Woolf (1882-1941): nhà văn nữ Anh.

^[2]Rainer Maria Rilke (1875-1926): nhà thơ Áo.

L dành để yêu

Jenny không dám chắc cái nhân vật L đã gửi nó thiệp chúc mừng ngày lễ Tình nhân có đúng là cậu trai ở hiệu Bendel's không. Cậu ta có thể là một kẻ cực kỳ thông minh hay thậm chí là một lão già đòi bại béo ị, nhưng nó đã thâm phải lòng mất rồi. Nó cảm thấy mình giống như một cô gái trong truyện cổ tích yêu người đàn ông đeo mặt nạ, và nó quyết định đón chuyển xe bus xuyên thành phố trên đường 79 để gặp được người ta mặt đối mặt. Ngày thứ hai và thứ ba nó đi xe bus một mình cho đến 7 giờ tối mà chẳng thấy gì. Vào thứ tư, sau giờ học Elise đi cùng nó.

“Tớ chẳng hiểu. Tại sao bọn mình lại phải làm việc này lần nữa?” Elise hỏi. Cô đã xong bài về nhà và đang nhìn chăm chăm ra cửa sổ sau lưng Jenny, buồn chán đến mức phát khóc.

“Tớ nói rồi mà. Tớ để quên cái mũ yêu thích của tớ trên xe bus sáng nay. Nếu tớ đi hết các chuyến, tớ chắc sẽ thấy nó.” Jenny nói dối.

“Chắc ai đó lấy nó rồi,” Elise cãi lại. “Cái mũ lông đỏ dễ thương của cậu ấy hả? Tớ chắc ai đó lấy nó rồi.”

Một bà trung niên có cổ chân to tướng mặc cái áo khoác quân sự xấu xí đang đọc tờ *Thời báo phố Wall* chăm chăm nhìn hai đứa theo kiểu người vẫn nhìn bọn mới lớn khi chúng nói chuyện nơi công cộng. Như kiểu, mấy đứa có thể ăn cái nút cam đi không? Ừ, thông cảm nhé.

“Chỉ chuyển xe cuối này thôi và rồi chúng ta sẽ có thể về nhà,” Jenny hứa, cho dù nó đã hứa như thế trong cả hai chuyến trước rồi.

Elise đặt tay cô lên cái đầu gối đi tất đen của Jenny và giữ ở đó. “Tớ thì chả có vấn đề gì đâu. Cũng chẳng phải vì lý do tớ cũng chẳng còn gì để làm mà.”

Jenny chờ Elise bỏ tay ra. “Cậu đang làm gì thế?” Nó thì thầm nhưng vẫn lớn giọng.

“Với cái gì cơ?”

“Cái tay cậu ấy.”

“Trong sách người ta nói rằng hãy thể hiện tình yêu mến của bạn bằng sự vuốt ve dịu dàng,” Elise tuyên bố.

“Nhưng tớ không muốn cậu làm vậy. Với lại bọn mình đang ở trên xe bus,” Jenny rít lên, đẩy tay Elise ra. Điều cuối cùng nó muốn dành cho L chả lẽ lại là nhìn nó và Elise đang vuốt ve nhau sao. Chúa ơi. Thật phát ngượng.

“Thế thì có gì sai nào?” Elise đá vào chân Jenny khi xe bus chồm lên một cái ổ gà. Jenny trượt ra khỏi ghế và ngã ra sàn, mông nó “hạ cánh” đau điếng lên đôi giày của người bên cạnh.

Jenny nhắm mắt lại, quá xấu hổ nên không dám mở ra. Nếu người ngưỡng mộ bí mật của nó nhìn thấy cảnh này, anh ta chắc sẽ chẳng viết cho nó thêm một cái tin nhắn yêu đương gì nữa. Cái xe lại chồm lên một ổ gà khác khi đi ngang qua công viên và ngực của Jenny lắc lư một cách thống khổ như thể nó chịu trận chưa đủ.

“Nào.” Một bàn tay nắm chặt lấy tay nó.

“Chó chết,” Jenny lau bàu trong cảm giác bẽ bàng toàn diện. Nó hất tay ra và xoay xở đứng lên trên đôi chân mình. Một đầu tóc vàng lù lù phía trên. Cao. Mũi thanh tú. Đôi mắt màu nâu lục nhạt với hàng mi vàng. Chính là *cậu ta* - cậu trai ở hiệu Bendel's!

“Bạn ổn chứ?” Cậu ta hỏi. “Có một chỗ trống đằng kia. Sao đằng ấy không ra đấy ngồi?” Cậu nắm tay nó và đẩy lùi lại rẽ qua đám đông.

Jenny thả người xuống chỗ ngồi cứng, hẹp và nhìn lên cậu trai, tim nó đập thình thịch. Cậu ta chỉ khoảng 16 tuổi và cậu thật hoàn hảo, rất hoàn hảo. “Bạn có phải là L?” Nó nín thở hỏi.

Cậu ta cười ngượng ngùng. Một cái răng của cậu bị sứt một chút. Trông nó cực kỳ dễ thương. “Ừ. Mình là Leo,” cậu trả lời.

Leo. Dĩ nhiên rồi.

“Tớ là Jennifer!” Jenny gần như hét lên, nó quá đổi phấn khích.

“Jennifer,” Leo nhắc lại như thể đó là cái tên đẹp đẽ độc nhất mà cậu từng nghe thấy.

Elise ngó đầu qua đám đông hồi hả và nheo mắt nhìn Jenny. “Này, tớ xin lỗi đã đẩy cậu. Cậu ổn chứ?”

Leo mỉm cười bằng cái nụ cười răng sứ quá dễ thương của mình với nó như thể muốn nói bất cứ ai là bạn của Jenny cũng là bạn của cậu. Bản năng đầu tiên của Jenny là muốn găm gờ với Elise để đuổi đi cho nó và Leo được làm quen với nhau trong bình yên. Nhưng nó không muốn Leo nghĩ nó là một đứa hoàn toàn đánh đá chảnh chọe. Người đàn ông ngồi bên cạnh đứng dậy và Jenny vỗ nhẹ vào chỗ trống. “Ngồi xuống đây đi.”

Elise bỏ tay ra khỏi thanh tay nắm và ngã phịch xuống ghế ngồi. “Chào,” cô nói với Leo. Cô đập đầu gối vào chân Jenny khi cô nhận ra cậu ta. “*Này*.”

“Elise, đây là Leo. Leo, đây là Elise,” Jenny giới thiệu, vẻ ngọt ngào. Cái xe bus khựng lại đột ngột và Leo nắm lấy vai Jenny để giữ thăng bằng. *Ôi Chúa ơi. Cậu ấy chạm vào người mình! Cậu ấy sờ vào mình!*

Jenny có thể cảm thấy Elise đang theo dõi họ như kiểu cô đang cố hình dung chuyện gì đang sắp xảy ra.

“Bạn cũng học trường Constance Billard phải không?” Leo hỏi Elise.

Elise gật đầu, vẻ mặt thực sự phân vân. Rất đột nhiên, Jenny cảm thấy buồn cho cô bạn. Nó vòng tay quanh người bạn của mình và mỉm cười với Leo. “Bọn mình là bạn thân.”

Elise cười nhẹ và ngả đầu vào vai Jenny. “Tớ đoán cậu đã tìm thấy cái mũ của cậu rồi đấy,” cô thì thầm.

“Ừ,” Jenny cười đáp lại, yên tâm rằng Elise đủ vui vẻ để không hỏi quá nhiều câu hỏi khác. Khi họ đi riêng với nhau, nó sẽ giải thích bất cứ cái gì, như những người bạn thân phải làm. Nó chăm chú nhìn khuôn mặt đẹp như tranh và cân đối đến hoàn hảo của Leo, xao xuyến khi cậu nở nụ cười ngượng ngùng với chiếc răng sứ lần nữa. “Tớ biết tên cậu không thể là Lance.”

V từ bỏ cơ hội làm phim về những xác cá thối!

“Rất vui vì em đã đến,” Ken Mogul nói vào trưa thứ tư khi Vanessa ngồi cùng anh ta ở một ô nhỏ trong quán Chippies, quán café mới ở khu Williamsburg dưới phố chỗ cô sống. Anh ta đẩy một tách café capuccino bốc khói về phía cô. “Anh gọi cho cả hai. Hi vọng như vậy làm em thích.”

Vanessa ngồi xuống. Cô mặc một cái áo trùm đầu màu đen. Cô giữ chặt tách café bằng cả hai tay, mím môi khi uống lớp bọt nóng ngậy sữa. “Cảm ơn anh đã câu em dự từ đầu đến cuối cái show thời trang đó,” cô nói. “Thật là một cú hích mạnh như hơi ga vậy.” Cô nhăn mặt ngượng ngùng, ghét cái giọng mình lúc nói với Ken Mogul. Sao mà giống như một con ngốc thiếu năng khoe khoang đến vậy.

Ken đẩy cái kính gọng đồi mồi hiệu Persol đang đeo lên trên mái tóc đỏ đom đóm của mình và dựa người vào bàn, sẵn sàng tập trung vào công việc chính. “Anh muốn em đi cùng anh đến Cannes mùa xuân này. Anh sẽ giới thiệu em với một số nhà làm phim độc lập tài năng khác. Chúng ta có thể trao đổi năng lượng sáng tác cũng như kích thích suy nghĩ cùng nhau. Vì thế anh muốn em tạm hoãn việc vào đại học một hai năm để làm phim với anh. Việc này sẽ rất có sức lôi cuốn, anh có thể cảm thấy từ bây giờ.”

Enya đang hát trên dàn loa. Vanessa kéo khóa áo khoác xuống rồi lại kéo lên. Cô ghét Enya.

“Anh đã bắt đầu một dự án mới ở Nam Mỹ,” Ken Mogul tiếp tục. “Nó được bắt đầu với câu chuyện về những con hải âu nuôi con của chúng bằng xác cá thối và sẽ quay tiếp những con đười ươi trong rừng rậm bỏ rơi con của chúng. Rồi anh định sẽ quay cảnh đường phố Rio có bọn trẻ con làm điểm để đổi lấy ma túy. Anh vẫn chưa bắt đầu quay phim đó đâu, nhưng anh nghĩ em có thể tham gia vào và gặp mấy đứa nhóc, *đánh bạn* với chúng

và ghi lại *câu chuyện* của chúng. Em chắc không rành tiếng Bồ Đào Nha phải không?”

Vanessa lắc đầu. Anh ta đang đùa ai thế?

“Tây Ban Nha?”

Cô lắc đầu tiếp.

“Không hề gì. Chúng ta sẽ có một phiên dịch, hay một vài đứa nhóc biết nói tiếng Anh. Mọi chi phí của em sẽ được công ty Duke Productions trả. Em nhớ Duke gặp hôm ở bữa tiệc Tốt hơn cả khóa thân chứ?”

Vanessa gật đầu với một nụ cười tươi. Làm sao mà cô quên Duke, cái anh chàng đàn độn nhất quả đất chứ?

“Em sẽ có xe hơi riêng, căn hộ riêng, thiết bị thoải mái và bất cứ cái gì em cần,” Ken nói rõ thêm. “Em đi với tôi chứ?”

Vanessa giờ mới nhận thấy là Ken Mogul cảm rất lạ. Thật ra thì anh ta hầu như chả có tí cảm nào. “Em lúc nào cũng muốn được đến Cannes,” cô đáp lại, xì xụp uống capuccino về đầy tư lự. “Và dự án mới của anh nghe thật sự... hoành tráng quá. Nhưng em đã được gọi sớm vào trường Đại học New York rồi. Em muốn vào đó học từ khi em 11 tuổi cơ. Chả có lý gì để em hoãn lại cả.”

“Nhưng về phim của anh thì sao? Mại dâm trẻ em! Động vật bỏ rơi con mình! Toàn là những chất liệu long trời lở đất!” Ken Mogul nói phì phì, bắn cả nước bọt ra quày. Vanessa nghĩ nếu anh ta có cái cảm đầy đặn tí, hẳn nước bọt sẽ không bắn xa đến thế.

Sau lưng Ken, Vanessa nhìn thấy một tờ rơi màu xanh nhạt dính trên bảng tin.

Câu lạc bộ Thơ Rivington Rover Mở rộng

diễn ra buổi đọc thơ của

Daniel Humphrey và Mystery Craze

Thứ ba, 8 giờ tối

Không ngạc nhiên vì sao Dan lại phớt lờ cô đi cả tuần qua. Cậu ta quá bận rộn với sự nổi tiếng.

“Vanessa? Em vẫn còn nghe tôi đấy chứ?” Ken hỏi dồn. “Bài học đầu tiên em học trong việc làm ăn này là đồng hồ không bao giờ ngừng chạy.”

Vanessa nở nụ cười nửa hài lòng, nửa chán chường kiểu Mona Lisa của mình. Càng thấy hãnh diện khi được Ken đề nghị làm việc cùng, cô càng không có ý định trở thành một tiểu-Mogul. Cô muốn phát triển tiếng nói của *chính cô* và nghề nghiệp của *riêng cô*, chứ không dành hết năng lực cho công việc của ai khác, cho dù sáng lạn đến đâu. Cô lắc cái đầu gần như trọc của mình. “Em xin lỗi.”

Cái cảm của Ken Mogul biến mất hoàn toàn khi anh ta mất hết sự điềm tĩnh. “Tôi chưa bao giờ đề nghị hợp tác với ai,” anh ta nói căng thẳng. “Đây là cơ hội cả đời. Tôi đã cho cô cơ hội để được làm phim truyện trước khi cô 20. Điều này chưa từng được nghe nói đến đâu!”

Người đàn ông lớn tuổi ở show Nhân văn đã nhắc cô chớ nên dựa quá nặng nề vào tài năng. Ken hiển nhiên là đi theo cách của anh ta, cái *cách* quá ư nặng nề. Cô đứng dậy và giật cái tờ rơi trên bảng tin phía sau Ken. Cô và Dan đã chủ định làm một bộ phim *cùng nhau* nhưng nếu cô tìm đến câu lạc bộ và quay cảnh cậu ta đọc thơ mà cậu không biết cô ở đó, có lẽ sẽ hay hơn. Dan luôn làm được tốt hơn khi cậu không biết cô đang theo dõi.

“Cảm ơn anh,” cô nói với Ken. “Em rất vinh dự, thực sự anh à. Nhưng em đang làm vài thứ mới của riêng em rồi. Em muốn hoàn thành nó đã.”

Ken Mogul hạ cái kính râm xuống mũi và nhìn ra cửa sổ. “Cô đã đánh mất cơ hội của mình.”

“Cảm ơn vì đã mời em café,” Vanessa nói, cho dù anh ta chẳng nhìn cô. Cô gấp cái tờ rơi màu xanh và nhét nó vào túi áo. “Chúc anh may mắn ở Cannes.”

Ken Mogul kéo khóa chiếc áo trùm đầu Prada lông xén và đội mũ lên như muốn cách ly cô hoàn toàn. “Chào.”

Vanessa cảm đầu về nhà để sắp xếp bộ đồ quay phim và hình dung ra cô cần phải mang cái gì đến buổi đọc thơ ở câu lạc bộ Rivington Rover tối mai. Khi Dan đọc xong cô sẽ nhảy ra khỏi đám đông và làm cho cậu ngạc nhiên với một tách café Irish, thức uống ưa thích của cậu. Rồi họ sẽ trò chuyện về tất cả những người nổi tiếng mà đàn độn họ gặp trong tuần qua. Và rồi cô sẽ đưa cậu về nhà, nhắc cậu làm cái việc cậu đã quên. Cô sẽ chỉ cho cậu làm thế nào để đánh mất sự trong trắng lần nữa như cậu đã viết trong cái bài thơ điên rồ đó.

Như thế cậu cần trình diễn.

S tái tạo nước mắt

“Có muốn dẫn con Mook ra ngoài đi bộ một lát với tớ không?” Aaron hỏi Blair qua cánh cửa phòng ngủ đang đóng của nó. Giờ là chiều thứ tư và nó đã giam mình trong phòng từ thứ hai, chỉ mở cửa để nhận bánh mì kẹp formage và khoai tây với tách chocolate nóng bà Myrtle mang cho nó lúc 10 giờ sáng và 5 giờ chiều. Nó thậm chí còn liên hệ với bác sĩ gia đình để viết cho nó một lá đơn xin nghỉ học một tuần. Thật ra thì nó chẳng ốm, bác sĩ trấn an mẹ nó vậy. Trường học như trường Constance là loại trường bắt các cô gái học quá sức, đặc biệt là các cô năm cuối, đã thế lại còn thêm sức ép khi phải phấn đấu vào một trong những trường đại học tốt nhất. Blair đơn giản là cần vài ngày nghỉ ngơi và nó sẽ lại khỏe như trước.

Ồ, chẳng đúng lắm. Blair đang sử dụng vài ngày nghỉ để tái tạo bản thân lần nữa. Như Madonna.

Aaron đẩy cửa và thò đầu vào. Không khí cay xộc mùi khói thuốc lá lẫn nước xúc miệng bạc hà. Đầu Blair quấn trong một cái khăn Pucci màu đen sọc tím, nó uể oải nằm trên giường, bắt chéo chân, mặc cái áo choàng vải bông trắng và hút một điếu Merit Ultra Light bằng một cái ống tẩu dài màu đen. Cảnh tượng đó trông rất giống kiểu Greta-Garbo-ấn-mình, nghĩa là chính xác cái mục đích nó đang làm.

Ở góc phòng, tivi đang chiếu lại bộ phim *Gasby* vĩ đại do Robert Redford và Mia Farrow đóng bị tắt tiếng. Blair rít hơi thuốc, nhìn chăm chăm đầy kịch tính vào một điểm trước mặt. Nó không thể chịu nổi việc nhìn Aaron vì cậu lại mặc cái áo chui đầu Harvard, như thể cậu chỉ chú tâm mặc cái áo đó để làm nó điên tiết. Nó đã gỡ cái phù hiệu Yale của mình ra khỏi màn giường và quăng ra khỏi cửa sổ phòng ngủ cùng với cái áo chui đầu Yale cũ của bố mình. “Nếu cậu không phiền, tớ muốn cậu làm ơn rút xéo khỏi phòng tớ ngay.”

“Tớ sẽ đi đây,” Aaron đáp lại. “Này, cậu gần đây có nói chuyện với Serena không?”

Blair lắc đầu. “Tại sao?”

“Chả sao!” Aaron nhún vai về miễn cưỡng. Cậu đi chơi với đám bạn ở Scarsdale từ đêm thứ sáu và đã không gặp hay nói chuyện với Serena từ show Lest Best. Cậu lấy một hộp thuốc lá sợi từ túi sau và tung vào giường Blair. “Thử cái này đi,” cậu khuyên. “Nó trăm phần trăm tự nhiên và người thơm hơn nhiều cái thứ công nghiệp kia.”

Blair đá cái hộp xuống sàn. “Đi dạo vui về.”

Aaron đóng cửa lại và đi ra ngoài với con Mookie ^u. Cậu vào công viên ở lối đường 72, theo con đường dẫn đến cây cầu gỗ bắc qua con suối chảy vào hồ. Cứ mỗi lần Mookie dừng lại là nó đào bới sục sạo trong tuyết bằng cái mõm nâu pha trắng như thể đang tìm cái đồ chơi của nó bị rơi mùa hè trước. Rút cục nó phải bỏ cuộc và lon ton chạy lên trước tiếp.

Một cô gái tóc vàng đeo kính râm tối màu và đội mũ màu xanh của đội Yankees, đang chạy bộ. Cô mặc một cái áo phông TÔI YÊU AARON, bên ngoài khoác thêm cái áo thể thao nhưng; cái áo phông TÔI YÊU AARON chính kiểu Serena đã mặc ở show Les Best. Aaron chắc chắn đây là diễn viên Renee Zwingdinger, hay cái tên nào cô ấy mang mà cậu chẳng nhớ. Thật là ngộ khi nghĩ rằng các diễn viên và người nổi tiếng mặc áo có tên của cậu trên đó khi cậu chỉ là một gã vô danh tiểu tốt cặp kè với một cô gái xinh đẹp mà cậu nghĩ chẳng còn thật sự đi cùng nhau nữa.

Khi đến cây cầu gỗ, Aaron nhận ra nó đầy những người và máy móc, một ê kíp thực hiện việc gì đó. Khi lại gần hơn, cậu nhìn thấy trên mặt nước đóng băng đối diện cây cầu, một người quay phim đang đứng trên một cái bè phao nhỏ, đang chỉnh cái giá máy quay ba chân.

Aaron để Mookie săn tìm sóc dưới một cái cây để mình quan sát buổi quay. Đám đông người trên cầu đang vây quanh một cô gái mặc một bộ váy màu vàng hoa hướng dương hở hang và đi sandal xanh, mái tóc vàng rực của cô bay trong gió lạnh. Đó chính là Serena. Khó mà lẫn cô với ai được.

Đột nhiên, con Mookie băng qua tuyết chạy về hướng Serena, sủa lên về mừng rỡ và vẫy cái đuôi ngắn ngủn của dòng chó boxer.

“Mookie, không!” Aaron hét lên. Tất cả mọi người trên cầu, gồm cả Serena, quay lại nhìn.

“Mookie!” Serena reo lên, cúi xuống hôn vào cái mũi ướt của con chó trong khi nó nhảy tưng tưng đẩy kích động giữa hai chân cô. “Mày sao rồi, chàng đẹp trai?”

Aaron bước lên cầu, tay cậu dứt sâu vào túi quần màu xanh lá cây kiểu bộ đội của mình. “Tôi xin lỗi,” cậu lí nhí nói với ê kíp trang điểm và tạo dáng.

“Tốt rồi,” Serena nói rồi đứng dậy. Cô tách khỏi đám người đi cùng và hôn Aaron nhẹ lên má. Bộ váy vàng của cô được vẽ những con chim xanh óng ánh và đôi môi son bóng của cô có mùi dưa hấu. “Bọn em đang quay một quảng cáo nước hoa. Anh có thể xem nếu anh muốn.”

Aaron giữ yên tay trong túi quần. Có cả triệu điều cô có thể nói để làm cậu cảm thấy tội lỗi vì đã biệt tăm ở Scarsdale và không thèm gọi lại cô, nhưng Serena quá ư mát tính. Cô thực sự quá phi thường, đó là một phần lý do cậu phải để cô tự do. Phải có rất nhiều nỗ lực mới tìm ra ai đó cũng sáng ngời sánh được với cô.

“Đừng để anh vướng chân em,” Aaron nói. Cậu mở hộp thuốc lá sợi và mời cô. Cô lấy một điếu và ngậm nó giữa đôi môi bóng màu san hô đỏ khi cậu châm lửa. “À, và cảm ơn em về hoa hồng.”

Serena phả khói thuốc lên bầu trời giá buốt. “Bọn mình chưa bao giờ có hình xăm chung nhỉ.”

Aaron mỉm cười xúc động. “Đó chắc là một điều hay.”

Một giọt nước mắt chớm tuôn ra từ khước mắt phải của Serena và run run đọng trên mi mắt dưới.

“Chụp ngay!” Người thợ ảnh la lên từ dưới cái bè nổi.

Serena quay ra vẫy anh ta, chiếc váy vàng tốc lên quanh đầu gối và mái tóc vàng của cô cũng tung bay. Giọt nước mắt rơi xuống gò má của cô, một mình họa hoàn hảo cho cảm xúc của con người mà Les Best muốn thu vào quảng cáo nước hoa mới của ông. Họ phải xóa hình điếu thuốc trong

tay Serena và các nốt mụn trên chân tay cô, nhưng bạn sẽ ngạc nhiên vì việc đó dễ đến thế nào.

^[1]Tên gọi thân mật của Mook.

Trung tâm giáo dưỡng thành ra spa

Sau khi xem *Gasby* vĩ đại đến hai 2 lần, Blair tắt tivi và cầm điện thoại lên. Nó nóng lòng muốn nói chuyện với ai đó, để cho thế giới này biết nó vẫn còn sống bất chấp chuyện gì xảy ra. Vấn đề là nó *hoàn toàn* sợ gần chết khi phải nói chuyện với bất kỳ ai mà nó biết, kể cả ông bố gay sống ở Pháp, người mà luôn luôn làm nó vui vẻ. Trừ khi có người nào khác, ai đó khiến nó thấy mới mẻ và khác biệt...

Thực sự, có *một* người nó có thể chịu đựng nổi khi nói chuyện. Và cái quái gì ngăn trở nó không thể gọi anh ta khi tuần trước anh ta đã làm nó hết buồn trong lúc nó đi cắt tóc?

Nó thoăn thoắt bấm số của Nate và, thật ngạc nhiên, cậu ta trả lời.

“Nate phải không?” Blair nói như hát vào điện thoại. “Tớ đã nghe về mọi chuyện xảy ra. Cậu giờ *thế nào?* Cậu ổn chứ?”

“Ừ, thực sự là tớ rất ổn,” Nate đáp lại, nghe giọng tỉnh táo một cách đáng ngờ. “Bố tớ vẫn còn bực dọc về chuyện xảy ra, và tớ không biết liệu nó có ảnh hưởng gì đến cơ hội vào trường Brown của tớ không, nhưng tớ đang thấy dễ chịu.”

Blair giơ những ngón chân trần lên trần nhà và nhìn mặt ngăm cái màu sơn giấy-keo-hồng-lâu-ngày nó tô móng chân chỉ để giải khuây lúc hoàn toàn chán chường. “Tội nghiệp cậu,” nó thở dài về thông cảm. “Trại giáo dưỡng chắc hoàn toàn kinh tởm.”

“À, thực sự - và tớ biết điều này nghe rất kỳ cục - tớ bắt đầu *thích* nó,” Nate thừa nhận. “Tớ chẳng mong có mỏ vàng nào để đào ở đó, nhưng nó thực sự là một nơi dễ chịu, hiện đại, và nó, tớ cũng chẳng biết nói sao... cho mình *thư giãn* để làm những điều chẳng liên quan đến trường học.”

“Thế à?” Blair đặt cái gối ra sau lưng và ngồi dậy. Cải tạo mà lại *thư giãn*? Có lẽ đó chính là thứ nó cần - một sự nghỉ ngơi sau những khổ sở của sự tồn tại thường nhật của nó. Nó có thể hình dung ra cảnh nó quấn mình trong một tấm áo choàng vải lông trắng tinh dùng cho spa, mặt được

bôi mặt nạ bùn xanh, chân và tay được châm cứu, uống trà thảo dược giải độc trong khi nằm dài trên một cái giường và trò chuyện với một nhà tư vấn mặc áo blouse trắng.

“Nếu cô có thể là một sinh vật nào đó, cô muốn là gì?” Nhà tư vấn sẽ hỏi nó thế. Chẳng có gì là quá thử thách.

Cải tạo. Tại sao nó không nghĩ đến trước đây nhỉ? Chắc chắn có một chút liệu pháp liên quan, nhưng nó chưa bao giờ phải lăn tăn khi nói về bản thân cả. Và nhất là, *Nate sẽ ở đó* - chỉ hai đứa cùng nhau ở đó, xa khỏi thành phố cùng tất cả rác rưởi lộn xộn này. Nó luôn luôn mơ ước được cùng Nate có một kỳ cuối tuần với một bữa-sáng-trên-giường lãng mạn ở Cape hay Hamptons. Một viện điều dưỡng cải tạo ở Greenwich, Connecticut, cũng có vẻ gần được như thế. Nó từng nghĩ muốn xóa đi sự hiện diện đầy ngạo mạn, dối trá của Nate trong phần đời còn lại, nhưng giờ Nate có vẻ như đang chuyển sang một trang mới, mà lại chính xác là thứ nó đang cố gắng đạt tới!

“Vậy làm thế nào mà cậu vào được trung tâm cải tạo đó vậy? Có phải cậu chỉ cần đăng ký, hay là cậu được ai đó gửi vào?” Blair hỏi. Nó ngắm mình trong gương sau cánh cửa tủ quần áo. Với mái tóc cắt dở và khuôn mặt nhợt nhạt, nó trông đủ giống một con nghiện để họ chấp nhận.

“Tớ nghĩ tự cậu có thể đăng ký, nhưng ai điên mới đi làm thế chứ?” Nate hỏi.

Blair mỉm cười. *Nó sẽ làm thế.* “Cậu có muốn đi chơi một chút vào tối mai không?” Nó đề nghị. “Tớ biết tớ thỉnh thoảng đồng đánh vớ vẩn. Nate à, nhưng thật sự là tớ luôn nhớ cậu ghê gớm.”

“Xin lỗi, nhưng tớ phải có mặt ở Trung tâm Cách ly để họp nhóm,” Nate đáp. Cậu đã không gặp Georgie từ đêm bão tuyết và Jackie đã hứa là Georgie sẽ trở lại nhóm ngày mai. “Tớ đi tàu nên tớ sẽ về nhà khuya lắm.”

“Được rồi. Nhưng hãy đi cùng nhau khi có dịp nhé, ok?” Blair nói. “Cậu biết cậu yêu mình mà,” nó nói thêm bằng một giọng thì thầm quyến rũ và gác máy.

Nhảy ra khỏi giường bằng niềm hứng khởi mới tìm thấy, nó bỏ cái khăn Pucci ra khỏi đầu và làm rối đám tóc ít ỏi còn lại với gel bôi tóc Bed Head. Rồi nó mở cửa phòng ngủ lần đầu tiên sau cả tuần. “Mẹ ơi!” Nó hét lên vọng xuống sảnh. “Mau lên, con cần mẹ giúp cái này!”

Có cách gì tốt hơn cho một quý cô hàng đầu để làm cuộc trở lại hơn là nổi bật ở trại giáo dưỡng, phục hồi và làm tươi mới mình lại, với một người đàn ông đẹp trai hàng đầu bên cạnh cô?

Khuyến cáo: Tất cả những tên thật về nơi chốn, con người và sự kiện đều được thay đổi hoặc viết tắt để bảo đảm khách quan. Cụ thể là tên tớ.

Xin chào các cậu!

Nước mắt Serena

Người của Les Best không lãng phí một tí thì giờ nào cho quảng cáo nước hoa mới của họ sẽ được tung ra và vào lúc này thì tất cả các bạn đã nhìn thấy nó rồi. Kỳ diệu phải không? Nước hoa chưa bán trước tháng 4 trừ khi giống như tớ, bạn có quyền dùng thử mà không ai có được. Nó là một mùi thơm hoa nhài rất hăng pha với mùi phảng phất của gỗ đàn hương và hoắc hương. Đúng lúc này, tớ đang dùng nó và tớ phải thừa nhận là nó thần kỳ như quảng cáo. Nhưng một khi đã dính dáng đến một nàng tóc vàng xinh tươi thì chúng ta có kém mong chờ đi tí nào đâu nhỉ, nếu không nói là hơn?

Người thừa kế nữ tuổi teen chia phần gia sản cho trại giáo dưỡng

Dường như cô nàng giàu có bé nhỏ tội nghiệp của N đã bị con bọ hào phóng cắn phải. Để thể hiện lòng biết ơn của cô với những người đã giúp đỡ cô trong vài tuần qua, cô ta đã góp tiền cho việc xây dựng những chuồng trại vì-nghệ-thuật ở vùng dạo chơi địa phận bang Connecticut trên đất trại Breakaway. Các chuồng trại này sẽ là nơi ở của ngựa, lợn, dê, chó, mèo và gà... dĩ nhiên, chúng sẽ được dùng cho các mục đích trị liệu thử nghiệm. Hiển nhiên là những con dê cho sữa có thể làm nên điều kỳ diệu đối với những đầu óc bị ma túy làm hỏng vì nghiện cocaine. Hay mong cho công nương yêu dấu của chúng mình để tay cô ấy tránh xa tủ thuốc của những chuồng trại ấy!

E-mail của bạn

H: Chào GNC,

Tớ là một bệnh nhân ngoại trú ở Breakaway và tớ đã ở đó hôm nay khi cái cô gái có mái tóc ngắn rối bù và đi ủng lông nhập trại. Cô ấy chìa ra cái thẻ tín dụng bạch kim cho y tá ở quầy tiếp tân. Cô ấy muốn đặt một phòng riêng trong 2 tuần, đề nghị có cửa sổ nhìn ra đài phun nước. Xin chào? Họ bảo cô ấy là cô không thể ở đó trừ khi cô làm tổn hại bản thân hay người khác, nhưng cô vẫn được đón chào tham gia nhóm vị thành niên nếu cô muốn.

- ánh dương

D: Xin chào ánh dương,

Tớ ngạc nhiên là sao cô ấy không thử đi đặt một đợt làm mặt nhĩ! Nếu tớ ở trong nhóm vị thành niên tớ sẽ tránh xa cô ta ra. Nghe có vẻ như cô ta đang có một điệp vụ.

- GNC

Ngó nghiêng

J và 2 người bạn mới vào hiệu **Bowlmor Lanes**. Trông họ đi với nhau rất dễ thương, nhưng tớ đã ở đó thì thấy bộ 3 không bao giờ hòa hợp cả. **S** ốm nằm nhà vào thứ sáu vì viêm phế quản. Việc đó sẽ dạy cho cô ấy bài học về việc mặc phong phanh trong tháng 2! **B** đi mua bộ đồ để vào trại giáo dưỡng ở một cửa hàng may đo trên **phố Mulberry**. Nếu cô ấy định làm cho giống phần nào một kẻ nghiện xì ke ma túy thảm thương, cô ấy phải trông thật đáng tin. **D** tập dượt cho buổi khai trương **Câu lạc bộ Thơ Rivington Rover** trong tàu điện, thậm chí với chính mình qua tiếng cọt két của toa tàu.

Đã đến lúc đi ra ngoài và làm thứ gì đó có tính văn hóa một lần xem sao. Gặp nhau ở buổi đọc thơ đêm nay!

Các cậu biết các cậu yêu tớ mà!

GNC

Hi sinh vì nghệ thuật

“Mình rất mừng là cậu ở đây,” Dan bảo Mystery lúc cô lùa những ngón tay móng vàng găm nham nhở vào mái tóc rối theo thời trang của cậu. Bằng sự trùng hợp ngẫu nhiên cậu và Mystery đến câu lạc bộ Thơ Rivington Rover cùng một lúc, và trong 15 phút qua họ đã hút vài điếu Camel không đầu lọc, sờ soạng nhau trong một ngăn ở phòng vệ sinh nữ vẽ đầy hình nhăng cuội, cố gắng lên tinh thần nhau trước buổi đọc. “Tớ hồi hộp ghê.”

“Đừng thế,” Mystery nói lỏng cái caravat đen của cậu và siết chặt tay cậu. “Cố lên nào. Hãy cho họ xem bọn mình có cái gì.”

Họ lao ra khỏi phòng vệ sinh nữ tay trong tay. Mystery mặc một bộ váy lụa màu hoàng yến gần như trong suốt có thể thấy được cả đồ lót màu đen bên trong, và Dan thì mặc bộ đồ đen mới: trông họ như cặp Bonnie và Clyde ^[1] của thi ca.

Tầng hầm bé, tối của câu lạc bộ giờ đông nghẹt người đang uống café và ngồi ngả ngớn trên những cái sofa cũ đặt lung tung trong phòng. Một quả cầu lấp lánh dùng cho sàn nhảy disco quay trên trần sơn đen và giọng hát của Morrissey rên rỉ một bài hát tuyệt vọng trong album mới nhất của anh ta phát ra từ dàn loa.

Ánh đèn chớp nháy bật tắt 2 lần và một cô gái Nhật nhỏ xíu mặc một bộ áo nịt màu đen cùng váy ballet hồng bước ra sân khấu. “Hân hạnh đón chào quý vị đến dự buổi ra mắt hôm nay tại Rivington Rover. Thật đặc biệt khi có sự hiện diện của quý vị,” cô ta thì thầm vào micro. “Đêm nay 2 trong số những thi sĩ đặc biệt nhất của New York sẽ đồng thời đọc thơ cho chúng ta. Tôi vinh dự được mời ra sân khấu Mystery Craze và Daniel Humphrey!”

Căn phòng đông đúc trong bóng tối rộ lên tiếng vỗ tay.

“Tôi nghe nói họ thức cả đêm nhờ căn sa và cùng viết một quyển sách,” một người thì thầm.

“Tôi thấy người ta bảo đấy là hai vợ chồng.”

“Tôi lại nghe bảo họ là một cặp song sinh, bị tách nhau từ lúc sinh ra,” ai đó nói thêm.

Vanessa chui vào phía sau của câu lạc bộ một cách kín đáo. “Cái tên Mystery Craze *điên rồ bí ẩn* là cái tên kiểu quái gì?” Cô thắc mắc rồi đưa máy quay lên, chỉnh hướng ống kính về sân khấu.

Những phần da thịt lộ ra của thân thể Dan ướt đẫm một lớp mồ hôi lạnh ngắt dị thường. Mọi chuyện xảy ra quả là mau lẹ. Cậu thậm chí còn chẳng có một cơ hội để ngẫm ngợi tại sao mình lại có thể xong được việc viết mấy bài thơ buồn bã, lạ lùng trong số tay mà chưa ai được đọc để trình bày trên sân khấu với một cô gái hầu như nổi tiếng trong một câu lạc bộ sành điệu, trên người thì mặc một bộ đồ bóng bẩy. Nhưng cậu không có thời gian để lăn tăn. Cậu đã diễn kịch, đã đóng trong phim của Vanessa. Cậu là Rilke mới. Cậu cởi áo khoác ra và gấp tay áo lên. Cậu có thể làm được điều sắp làm.

Mystery đã đợi sẵn cậu trên sân khấu, những ngón tay xương xẩu của cô nắm chặt lấy micro đến nổi rõ những khớp xương trắng bệch. Dan thấy có 2 micro, một cho cậu và một cho cô.

“Danh từ yêu thích của bạn là gì?” Mystery hỏi đám đông bằng cái giọng trầm, khàn của mình.

“Bánh!” Một gã tóc đuôi ngựa có khuôn mặt nhàu nhĩ tầm thường ở hàng đầu la lên.

“Anh phản đề với bánh,” Mystery huýt sáo với Dan khi cậu bước lên bục. “Em muốn nuốt sống anh.”

Dan hăng giọng và nắm lấy micro để tự trấn tĩnh bản thân. “Động từ em yêu thích là gì?” Cậu hỏi lại, ngạc nhiên vì sao nghe giọng mình lại có vẻ chắc nịch đến thế.

“Tình dục,” Mystery trả lời nhẹ như không. Cô khụy người xuống đi bằng hai tay và đầu gối, trườn về phía cậu với micro nắm giữa hai hàm răng. “Tình dục,” cô lặp lại, bò qua dưới háng cậu và vồ lấy người cậu cho

đến khi mặt họ chỉ còn cách nhau một phân. Bộ váy vàng làm cho hàm răng cô trông vàng khè hết mức.

Máy quay rung lên trong tay Vanessa. Vậy đây là lý do tại sao cô không hề nhận được một tín hiệu gì từ Dan gần đây, thậm chí không nhắc tí ti gì việc quay nốt phim *Làm Thơ*. Ra là Dan đi làm thơ với Mystery Craze. Đâu biết bao khi nhìn cậu trai cô đã yêu gần 3 năm giờ mê mết dưới tay một cô nàng mà tên thật chắc chỉ là cái gì hoàn toàn nhạt nhẽo chả thi tứ gì kiểu Jane James. Vanessa không thể bảo mình ngừng quay phim được. Việc xảy ra với Dan thì cô phải cho vào phim. Cậu dường như đang khám phá bản thân, ngay trước mắt cô.

“Cho anh ăn đi,” Dan găm gừ trong micro khi Mystery quần quai bên dưới cậu. “Hãy lột truồng cơ thể em trên đĩa anh.”

Đám đông hú hét kích động inh ỏi. Dan không thể tin nổi cái quả bom cậu vừa ném ra. Cậu là một nhà thơ rock’n’roll, một chúa tể tình dục! Hãy quên Rilke đi, cậu là Jim Morrison ^[2]! Cậu lôi Mystery dậy và ập vào cô bằng một cái hôn bạo liệt đói khát kiểu chúa tể rock.

Vanessa vẫn quay phim, những giọt nước mắt nóng bỏng chảy trên gò má gầy của cô. Cô không thể ngừng lại, và cô không coi đó là sự tra tấn bản thân. Cô đang làm với tinh thần hi sinh vì nghệ thuật.

Trên sân khấu, Dan cởi cúc áo của mình và Mystery liếm ngực cậu.

“Ôi, cha ơi,” cô thì thầm giọng khàn khàn.

Ôi, *anh trai* ơi.

^[2]Bonnie and Clyde, bộ phim hình sự nổi tiếng của Mỹ năm 1967 dựa trên nguyên mẫu có thật là một đôi nam nữ giang hồ chuyên cướp nhà băng bị cảnh sát bắn chết năm 1934. Vai diễn do Warren Beatty và Faye Dunaway đóng, được lãng mạn hóa với lối ăn mặc thời trang và hành động ly kỳ.

^[2]Jim Morrison (1947-1971), ca sĩ chính và người sáng tác lời của ban nhạc rock The Doors, đồng thời cũng là một nhà thơ và đạo diễn phim tài liệu ngắn, chết vì dùng ma túy quá liều.

1 Nông nghiệp hữu cơ: Là hệ thống kỹ thuật nuôi trồng hướng đến sự bền vững, tăng cường độ phì nhiêu của đất và sự đa dạng sinh học. Nông nghiệp hữu cơ cấm sử dụng thuốc trừ sâu bệnh tổng hợp, thuốc kháng sinh, phân bón tổng hợp, sinh vật biến đổi gen, hoóc-môn tăng trưởng mà phấn đấu cho sự bền vững, tăng cường độ phì của đất và sự đa dạng sinh học (Chú thích của biên tập - BT).

2. Biodynamic: Nông nghiệp sinh thái (hay còn gọi nông nghiệp năng lượng sinh học) là hệ thống hiện đại đầu tiên của nông nghiệp tập trung hoàn toàn vào phương pháp hữu cơ. Sự phát triển của nó bắt đầu vào năm 1924 với một loạt tám bài giảng về nông nghiệp của Rudolf Steiner. Những bài giảng, thuyết trình đầu tiên được biết đến như những gì sau này gọi là nông nghiệp hữu cơ, đã được tổ chức để đáp ứng yêu cầu của những người nông dân nhận thấy việc sử dụng phân bón hóa học dẫn đến điều kiện đất bị suy thoái và suy giảm sức khỏe và chất lượng cây trồng, vật nuôi (BT).

3. Vi lượng đồng căn hay vi lượng đồng căn liệu pháp là phương pháp y học điều trị bệnh nhân bị mắc một bệnh nào đó bằng cách sử dụng những chế phẩm được pha loãng mà những chế phẩm này cũng gây ra các triệu chứng cho một người bình thường giống như là triệu chứng của chính căn bệnh cần chữa gây ra. Những bằng chứng khoa học cho rằng vi lượng đồng căn chỉ là một giả dược nhằm làm yên lòng bệnh nhân chứ nó không có tác dụng chữa trị (BT).

4. Giáo sư người Nhật Geoge Ohsawa (1893 - 1966) được coi là người sáng lập ra những nguyên tắc và phong cách sống Thực dưỡng. Điểm hội tụ của triết lý và thực hành nằm chính yếu ở thực phẩm và cách ăn uống. Theo Ohsawa, nếu chúng ta được nuôi dưỡng bằng thực phẩm phù hợp, dựa trên nền tảng quy luật của vũ trụ, các cơ quan trong cơ thể sẽ hoạt động điều hòa, không những sức khỏe được phục hồi và kháng kiên trở lại, mà còn khiến cho trí phán đoán của con người trở nên sáng suốt, có khả năng nhận thức được chân lý, có nghĩa là, thể tính trật tự của vũ trụ và nhân sinh. Phương pháp Ohsawa bắt đầu xuất hiện và phổ biến tại Việt Nam từ trước năm 1975 tại miền Nam, với tên gọi phổ biến là Gạo lứt muối mè (xuất phát từ việc sử dụng gạo lứt làm nền tảng của phương pháp này) (BT).

5. Ayurveda là hệ thống y học Hindu truyền thống có nguồn gốc từ tiểu lục địa Ấn Độ. Việc

thực hành Ayurveda bao gồm việc sử dụng các loại thuốc thảo dược, bổ sung khoáng chất hoặc kim loại (rasa Shastra), kỹ thuật phẫu thuật, thuốc phiện, và áp dụng bằng cách mát xa dầu (BT). 6. Liệu pháp Bowen là phương pháp trị liệu toàn diện và đa chiều để giảm đau và chữa lành bệnh tật, do Tom Bowen (1916-1982) khởi xướng. Phương pháp chủ yếu là xoa bóp cơ bắp để cân bằng cơ thể và cảm xúc (BT). 7. Reiki: (trong tiếng Nhật nghĩa là Linh khí) là sự tiếp nhận, hòa hợp và bổ sung nguồn năng lượng vô tận của vũ trụ cho con người. Reiki bắt nguồn từ Tây Tạng khoảng 2.500 năm về trước, sau một thời gian dài bị lãng quên, rồi được bác sĩ người Nhật tên là Mikao Usui phát hiện lại vào đầu thế kỷ thứ 19. Đây là phương pháp chữa bệnh thông qua việc sử dụng năng lượng (BT). 8. Bệnh u lympho không Hodgkin (Non-Hodgkin's lymphoma), còn được gọi là ung thư hạch không Hodgkin, là ung thư bắt nguồn từ hệ thống bạch huyết, lây lan bệnh khắp cơ thể (BT). 9. Vitamin B17/latrile còn có tên là Amygdalin. Latrile có chứa enzyme tên là Emulsin có thể phân hủy thành xyanua. Vitamin B17 được coi là chất chữa trị ung thư rất tốt (BT). 10. Jackie Onassis (1929 – 1994), tên đầy đủ là Jacqueline Kennedy Onassis là vợ của Tổng thống thứ 35 của Hoa Kỳ John F. Kennedy, và Đệ nhất Phu nhân Hoa Kỳ từ năm 1961 đến 1963. Kết hôn lần hai với tỉ phú Aristotle Onassis. Bà thường được gọi một cách thân mật là Jackie, Jackie Bouvier, Jackie Kennedy, Jackie Onassis và, đôi khi, Jackie O (BT). 11. Permaculture – là một hệ thống thiết kế Nông nghiệp hay Xã hội, tập trung vào việc mô phỏng hay trực tiếp sử dụng các mẫu hình và các đặc trưng tuân theo trong Hệ thống sinh thái tự nhiên (Wikipedia). 12. Giáo hội Cơ Đốc Phục Lâm là một giáo phái Tin Lành thuộc phong trào Phục lâm (Seventh-day Adventist Church). Niềm tin chủ yếu của họ là Chúa Giêsu sẽ tái lâm bất chợt và tín đồ phải nghỉ ngơi vào ngày thứ Bảy (BT). 13. Buttermilk: Theo cách làm truyền thống, buttermilk được tạo ra trong quá trình sản xuất bơ. Nó là lượng chất lỏng sau khi vớt phần bơ đặc ra (BT). 14. Mát xa shiatsu là kỹ thuật mát xa của Nhật Bản, kết hợp giữa kỹ thuật xoa bóp cổ truyền Trung Quốc và các nguyên lý y học phương Tây (BT). 15. Chứng nhận Demeter: Từ năm 1927, Demeter là tổ chức chứng nhận cho những sản phẩm

Biodynamic tại Đức. 16. Beta carotene: Dạng tiền chất của vitamin A. 17. Resveratrol là một Phytoalexin, chất chống oxy hóa không thuộc nhóm Flarononid (BT). 18. Reiki là một trong những phương pháp dưỡng sinh và trị bệnh được bác sĩ người Nhật Mikao Usui sáng lập vào cuối thế kỷ 19 (BT). 19. Dosha: Có ba nguyên tố sinh học luôn luôn biến đổi trong cơ thể. Theo y học Ayurvedic, cơ thể chỉ khỏe mạnh khi có sự cân bằng của ba nguyên tố sinh học hay dosha là Vata, Pitta và Kapha (BT). 20. Người thuộc Pitta là Dosha lửa (BT). 21. Luật nhân quả. 22. Anh giáo: là truyền thống thuộc Cơ đốc giáo do vua Henri VIII (1491 – 1547) của Anh chủ xướng năm 1534 để lập một giáo hội riêng cho nước Anh (BT). 23. Phẫu thuật ngoại cảm hay còn gọi là phẫu thuật tâm linh bắt nguồn từ quần đảo Philippines, được thực hiện thông qua tâm trí và tinh thần của các thầy thuốc. Trong kiểu phẫu thuật này, người thầy thuốc sử dụng tâm trí để tập trung sức mạnh tâm linh thông qua bàn tay truyền vào cơ thể của bệnh nhân. Các thầy thuốc chữa bệnh thường ở trong trạng thái thiền định, sử dụng tâm trí để điều khiển đôi bàn tay của mình. Nhờ vào sức mạnh tâm linh, người thầy thuốc có thể phát hiện ra những phần cơ thể đang ủ bệnh hoặc bệnh đang phát triển và truyền năng lượng tâm linh vào những bộ phận đó. Cho đến nay, kiểu phẫu thuật này vẫn gây nhiều tranh cãi trên thế giới (BT). 24. RM (đồng Ringgit Malaysia). 25. Chứng song thị hay song ảnh (double vision): triệu chứng mà bệnh nhân nhìn thấy hai hình ảnh của một sự vật (BT). 26. Hippocrates (460 - 377 TCN) được xem là người sáng lập ra nền y học hiện đại và cũng được xem là thầy thuốc vĩ đại nhất trong thời đại của ông (BT). 27. Thủy liệu pháp là phương pháp cổ truyền chữa lành vết thương an toàn, không gây đau đớn và không đòi hỏi gì hơn là cho chỗ đau vào nước. Phương pháp này đã được sử dụng từ thời Ai Cập cổ đại (BT). 28. Kinesiology là một khoa học đa ngành, bao gồm nghiên cứu trong các lĩnh vực giải phẫu học, cơ chế sinh học, sinh lý học, hành vi tâm thần vận động, và các yếu tố xã hội và văn hóa (BT). 29. Liệu pháp oxy là các bài tập làm tăng huyết áp và chuyển hóa đường, giúp cho cơ thể tăng oxy tiêu diệt tế bào ung thư, tăng chỉ số PI (perfusion index – chỉ số đánh giá có tính tương đối của mạch đập) để phục hồi tế bào lành, và để phòng

ngừa tế bào thiếu oxy và máu dễ bị bệnh ung thư (BT). 30. Colloidal Silver là dung dịch được sản xuất từ bạc nguyên chất (từ 99,9% đến 99,99% bạc) và nước tinh khiết. Hoàn toàn không có tạp chất gì trong Keo Bạc (không muối, không chất xúc tác...). Khi một tế bào ung thư hấp thu Keo Bạc, vi khuẩn trong nó có nhiều khả năng sẽ bị tiêu diệt và như thế tế bào này sẽ có điều kiện để hoạt động bình thường trở lại. Tuy nhiên, chức năng chính của thuốc Keo Bạc là để hỗ trợ việc tiêu diệt các loại vi khuẩn trong máu (BT).

31. Chụp quang tuyến vú (Mammography) là phương pháp sử dụng liều thấp tia X, độ tương phản cao kết hợp với máy tính để thu được hình ảnh chi tiết của vú (BT).

32. Hội chứng loạn sản tủy (Myelodysplastic Syndromes - MDS) là bệnh trong đó tủy xương không sản xuất ra đủ các tế bào máu khỏe mạnh (BT).

33. Vipassana, nghĩa là thấy sự việc đúng như thật, là một trong những phương pháp thiền cổ xưa nhất tại Ấn Độ. Truyền thống thiền này được truyền dạy tại Ấn Độ hơn 2.500 năm trước đây như là một liệu thuốc chữa trị bệnh chung của nhân loại (BT).

34. Phương pháp chiropractic là phương pháp chữa các bệnh thuộc hệ vận động như: đau cột sống, đau dây thần kinh, đau vai... Thường được áp dụng nhiều với bệnh thoái hóa đĩa đệm, lồi đĩa đệm cột sống cổ và cột sống thắt lưng. Thực chất đây là phương pháp nắn chỉnh cột sống bằng tay dựa vào cơ chế sinh - cơ học của đĩa đệm (BT).

Table of Contents

[Xin chào các cậu!](#)

[B kết bè với J nhờ vòng ngực](#)

[Một thứ bài tập ở nhà khác thường](#)

[Xin chào các cậu!](#)

[Hoàng tử nghiện ngập cố hết cú chót](#)

[Những bài thơ tình đực toàn đối trá](#)

[Xin chào các cậu!](#)

[S đang yêu](#)

[B cho J một ân huệ nhỏ](#)

[Như thế cậu ta không có thứ đủ tốt](#)

[Xin chào các cậu!](#)

[Nhà thơ mảnh khảnh khu Tây ném mùi vị danh vọng đầu tiên](#)

[Dò la trên bậc thềm](#)

[Xin chào các cậu!](#)

[N mua gói cần sa một hào](#)

[Giới thiệu một D mới](#)

[S có thứ mà người ta đang tìm kiếm](#)

[V khuấy đảo thế giới của mọi người](#)

[Xin chào các cậu!](#)

[J và E khám phá vùng có vấn đề của họ](#)

[B có hàng nóng cho người đàn ông ấy](#)

[Xin chào các cậu!](#)

[Tâm đầu ý hợp ở trung tâm giáo dưỡng](#)

[Tình yêu trên chiếc áo thun bó](#)

[Tốt hơn cả khóa thân](#)

[V làm điệu bộ như một người điệu](#)

[Xin chào các cậu!](#)

[Cảnh giống trong phim Titanic](#)

Có người thích nóng bỏng
S lạc mất bồ, thì đã sao nào?
Những kẻ phê thuốc lãng mạn
Thân thể chúng ta, bản thân chúng ta
Kẻ kể tục thi sĩ Keats gặp Nàng thơ
Cô gái sau máy quay.
Audrey còn nguyên quần áo trên người
Vài cô nàng có toàn chuyện vui
Cuộc thử nghiệm quá đà
N dễ dàng cứu chữa cô bé mồ côi giàu có sống bừa bãi
Xin chào các cậu!
Băng giá trên bánh ngọt của B
Lãnh đạm đối đầu với Thi ca
Các cô gái rồ dại vượt qua nỗi bẽ bàng
Ôm, chứ không hút
Ngày Tình yêu trở thành ngày buồn với B
Xin chào các cậu!
Lối sống của người giàu và nổi tiếng
L dành để yêu
V từ bỏ cơ hội làm phim về những xác cá thối!
S tái tạo nước mắt
Trung tâm giáo dưỡng thành ra spa
Xin chào các cậu!
Hi sinh vì nghệ thuật